

உ
சுவாசம்.

‘தத்துவப் பிரகாசிகை.

தத்துவ சங்கிரகம்.

தத்துவத்திராய நிர்ணயம்.

இவற்றின் மூலமும் விவரமும்.

(தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு.)

இவை

சிவாகம சித்தாந்த பரிபாலன சங்கத்து

சமஸ்கிருத பண்டிதர்

தா. விருஷ்ண சாயத்திரிசுளால்

தமிழில் மொழி பெயர்த்த

ஷெ. சங்கத்துச் சித்தாந்த சாந்திப் பேரகல்

பெர. முத்தைய பிள்ளை அவர்களால்

பரிசோதிக்கப் பெற்ற

நேயகேட்டை

சிவாகம சித்தாந்த பரிபாலன சங்கத்தாரால்

வாசகக்குடி

தலைவசிய ஸ்தலம் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சிடப் பெற்றன.

இரக்தாகுடி-1925.

சிவமயம்.

முகவுரை.

ஆன்மாக்க ளுய்தற்பொருட்டுச் சிவபெருமான் அருளிச் செய்ததால் வேதம் சிவாகமம் என்னும் இரண்டு. அவற்றுள், வேதம் இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணமென நால்வகைப் பட்டு, அவை தனித்தனி கர்மகாண்டம், ஞானகாண்டம் என இரண்டு காண்டங்களை யுடையன. சிவாகமம் காமிக முகவரணமிது தியாக இருபத்தெட்டு வகைப்பட்டு மூலாகமம் பெயர் பெற்றும், பௌடகம், மிருகேந்திரம் முதலாகப் பிறப்பட்டு உபாகமமெனப் பெயர் பெற்றும், அவை தனித்தனி சரியாபாதம், கிரியாபாதம், யோகபாதம், ஞானபாத மென்னும் நான்கு பாதங்களை யுடையன.

வேதம், அதிகாரிகளின் பேதம் பல வாதலின் காதாரண அதிகாரிகளை நோக்கி ஏனைய கடவுளார்க்கும் ஏனைய போகங்க ளுக்கும் பாதத்துவங்குறிச் சென்று, முடிவில் உத்தம அதிகாரி களை நோக்கிச் சிவபெருமானுக்கும் அச்சிவபெருமானேடு இரண்டறக் கலந்து நின்று அனுபவிக்கப்படுஞ் சிவானந்தமென் னுஞ் சிவபோகத்திற்கும் பாதத்துவங் கூறும்.

சிவாகமம், உத்தம அதிகாரிகள் மந்ததரம், மந்தம், தீவரம், தீவரதர மென்னும் நால்வகையினராவ ராதலின், அவர்க ளுள், மந்ததர முதலிய மூவகை நோக்கிச் சிவபெருமானுடைய தடத்த நிலைக்கும், சரஸோகாதி பத முதத்திசுருக்கும், சரிசய முதலிய மூன்று பாதங்களால் பாதத்துவங் கூறிச் சென்று, முடிவில் தீவரதர அதிகாரிகளை நோக்கிச் சிவபெருமானுடைய சொருப நிலைக்கும், அதனோடு இரண்டறக் கலந்து நின்று அனுபவிக்கப்படும் சிவானந்தமாவ சிவபோக மென்னும் பாத முத்திக்கும் ஞான பாதத்தால் பாதத்துவங் கூறும்.

சிவபெருமானுக்கும் ஓர் உபகடவுள்க்கும் பரத்துவக் கறுதலாலும், சரதாரண அதிகாரிக்கும் உத்தம அதிகாரிக்கும் உரிபன வாதலாலும் வேதம் பொது நூலெனவும், சிவபெருமான் ஒருவற்றே பரத்துவக் கறுதலாலும், உத்தம அதிகாரிக்கே உரியனவாதலாலும், சிவாகமம் சிறப்பு நூலெனவும் வழங்கப்படும். இவ்வுண்மையினை, சிவஞான சித்தியார் எட்டாஞ் சூத்திரம் பதினைந்தாவது, “வேதநூல் சைவ நூல்” எனத் தொடங்கிய செய்யுளில் “ஆரணநூல் பொது சைவம் உத்தம் சிறப்பு நூலாம், நீதியினால் உலகர்க்கும் சத்தினிபாதர்க்கே சிவந்தியது” என ஸ்ரீ அருணகீதி சிவசாரியர் அருவாற்றினு முணர்ந்துகொள்க.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த சிவாகமங்களின் ஞானபாத முயற்சியும் அவற்றின் விபாக்கிபாணங்களும் மிக விரிவாக வள்ளமையின், அவற்றின் உண்மையினை எவரும் எளிதிறுணர்நீர் வண்ணம் சிவாநுபவச் செஞ்வராகிய பெரியார் சிலர் வடமொழியில் சுருக்கமாகச் சுலோக ரூபமாய் எட்டு நூல்கள் செய்து உதவினர். இந்த எட்டு நூல்களும் சிவாகமங்களின் ஞானபாதப் பொருள்களையே விளக்குதல்பற்றி, ஆக்கியோர் பலராயினும் அஷ்டப் பிரகாசனமெனத் தொகுத்து வழங்கப்படுகின்றன.

இவன்பாவது சைவ வினாவிடையில் இந்த எட்டுப் பிரகாசனங்களைப் பற்றி சிவாகமங்களின் சார்பு நூல் என்றனர் ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலாங்களும்.

இந்த எட்டுப் பிரகாசனங்களுக்கும் பலவுரைகளிருப்பினும் தொகுதியாயிருத்தல் பற்றி இவ்வெட்டனுள் ஆறு பிரகாசனங்களுக்கு ஸ்ரீ அகேசர சிவசாரியரும், இரண்டு பிரகாசனங்களுக்கு ஸ்ரீ ராமசுந்தரமும், ஒருக்கமாகவுத் தெனியாகவும் உரை செய்தருளினர். இப்பிரகாசனங்களாலும் இவற்றின் உரையாலும் சிவாகமங்களின் ஞானபாதப் பொருள்கள் இனிது விளங்குமென்பது நினைவும்.

இப்பிரகாசங்களின் பெயர் வருவது :—

- க. தத்துவப் பிரகாசிகை.
- உ. தத்துவ சந்திரமம்.
- ஈ. தத்துவத்திரப நிர்ணயம்.
- ச. இரத்தினத்திரயம்.
- இ. போக காரிகை.
- ஊ. ஸாத காரிகை.
- எ. மோகக் காரிகை.
- அ. பரமோகக் கிராச காரிகை என்பன.

இவற்றுள், முன்னைய ஆறுக்கும் ஸ்ரீ அகோர சிவசாரிபுரம், பின்னைய நான்கிற்கும் ஸ்ரீராம கண்டதும் உரை செய் தருளினார்.

இவற்றுள், ஸ்ரீ அகோர சிவசாரிபுரவாயுடன் தத்துவப் பிரகாசிகை முதலிய மூன்றும் ஒரு புத்தகமாகவும், இருவருரை யுடனும் இரத்தினத்திரப முதலியவைத்தும் ஒரு புத்தகமாக வும், நாகாலியியில் இச்சங்கத்திலிருந்து அச்சிட்டுருக்கின்றமை யால், அம்முறையே மூன்று பிரகாசங்களும் தமிழில் மொழி பெயர்த்து அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கின்றோம். அவற்றுள்,

தத்துவப் பிரகாசிகை.

மூப்பத்தாது தத்துவங்களின் பெயரும், அவை தேவந்தி யோடுஞ் சூறையும், பதியின் பேதமும், பசுக்களின் பேதங் களும் ஆகியவற்றை நன்கு விளக்குவது. இவ்வரசிபர் ஸ்ரீ போஜதேவனொன்றும் அரசர். இவர் சரித்திரம் நன்கு புலப்பட வில்லை. ஆயினும், ஸ்ரீ அகோர சிவசாரியாஸிபற்றப் பெற்ற பத்திரியினுள்ள உதவைய விதியில் கோத்திரமிதி நிர்ணயமென்

ஹும் படலத்தில், “தேவதேவ ஸ்ரீ ஸாட” “சர்வவிதபாதிபோ
யஸ்ய” என்னும் வாக்கியங்களை முதலாகவுடைய இரண்டு
சுலோகங்களா சீர்துலாசிரிப்பருக்கு ஆசிரியர் உத்தமங்க விவரண
ரிப்பதெனவும், அவர் தமது பெயரால் உற்றுக் கவனசாரிய பத்
ததி என ஒரு பத்ததி செய்திருக்கிறதாயும் தெரிகிறது. இன்
னும், ஸ்ரீ அகோபசிவாசாரியர் கூறிய “சர்வாகமார்த்த நிர்
ணேது” என்னும் வாக்கியங்களால், இர்துலாசிரியராகிய
பேரறிதவர் சிலகாலங்களில் பிதக் திரமை வரத்தவதெனத்
தவிரியவிறந்து. இதற்கு, ஒரு சமயிலதரின் விவரங்கியா
தில், ஸ்ரீ சித்திபாராண்யர் இந்தத் தத்துவப் பிரகாசனை
யல், சுலோகங்களைப் பவவிடங்களிலும் கந்திதவ்கின்றனர்.

இதற்கு ஸ்ரீ குமார தேவர் ஒரு உரை செய்துள்ளார்.
நீருவனத்தபிரம மகாராஜர் அச்சரகூடத்தில் அங்குரை அச
சாதி வெளி கந்திருக்கின்றது.

தத்துவசங்கிரகம்.

உவசயம்புய துகமக்திற் கூறியவாறு, திவ்யபரிஸ் ஸ்திக்க
முறைப்படி முடிபக்தாறு தத்துவங்களுக்கும் ஒரு சத்தி செய்தல்
முறைமைவாதலின், அம்முறைப்படி பிருதிகிமுதல் சிவதத்து
வம் விரையுள்ள முடிபத்தாறு தத்துவங்களையும் கந்தி விளக்கு
வது. இர்துலாசிரியர் ஸ்ரீ சத்திபேரேஸ்தி சிவாசாரியர். இவர்,
சொளவாகமத்திற்கு சகிருத்தி பென்னும் ஒரு உரை செப்
துள்ளாரென்பது, இர்துலாசிரியரிடிலுள்ள மீம்பத்திநட்டாவது
சுலோகத்தால் விளங்குகின்றது. ஸ்ரீ சொளவாகமத்தை அது
சரித்த இத்தத் தத்துவசங்கிரகம் செய்யப்பட்டுள்ளது.
இதற்கு, பட்ட நாராயண கண்டரால் இயற்றப் பெற்ற உரை
என்னும் பெயருடைய ஒரு பெரிய உரையுமுள்ள தென்னும்,
அங்குரை பித விசிலாகவுள்ளதெனக் கருதி, பரவரும் எனினி
துணர்தம் வண்ணம் ஸ்ரீ அகோபசிவாசாரியர் ஸ்ருதனை யென்
னும் ஒருரை செய்துள்ளென்னும் நுலாரம்பத்தின் ஸ்ரீ அகோ
பசிவாசாரியர் கூறும் ஆதாரம் அறியக் கிடக்கின்றது.

தத்துவத்திரய நீர்ணயம்.

பதி, பசு, பாசமென்னும் மூன்று பொருள்களை இனிது விளக்குவது. இந்துவாகிரியர் தத்துவ சங்கிரகஞ் செய்த சத்திபோஜோதி சிவாசாரியரே பாவர். இவர், சொளவாகமத்தை அனுசரித்துத் தத்துவ சங்கிரகமும், சுவாயம்புவ ஆகமத்தை அனுசரித்துத் தத்துவத்திரய நீர்ணயமுஞ் செய்தன என்பது, இந்துவினிதிரியிலுள்ள மூப்பத்திரண்டாவது சுலோகத்தாலும் அதனை அனுசரித்த இரண்டாவது சுலோக உரையாற்ற மதியக் கிடக்கின்றது. இந்துவாகிரியர் சரித்திரம் புலப்படவில்லை.

இந்த மூன்று பிரகாரங்களும் தமிழில் மொழி பெயர்த்து அச்சிட்டு வெளிவரச் செய்தவாறுபோல, ஏனைய மூன்று பிரகாரங்களும் தமிழில் மொழி பெயர்த்து அச்சாகி விரையில் வெளிவரும் வண்ணம் திருவருள் துணை புரிவதாக.

சிவாலயம், வழிபடுவோர் அன்பின் வழியாகச் சிவபெருமான் வெளிப்பட்டுத் தோன்றி அருள் புரிதற்கு வாயிலாகும். சிவாகமங்கள், ஆராய்வோர் அறிவின் வழியாகச் சிவபெருமான் வெளிப்பட்டுத்தோன்றி பருள் புரிதற்கு வாயிலாகும். ஆகவே சிவாலய ஜீரணோத்தரணம் போலச் சிவாகம ஜீரணோத்தரணமும் சிவ புண்ணியமென்பது தெளிவு. இவ்வுண்மையினை நன்றாக உணர்ந்த இச்சங்கத்தார், சிவாகம ஜீரணோத்தரணஞ் செய்வதென்னும் பொருள் தோன்ற, “சிவாகம சித்தார்த பரிபாலன சங்க” மென்னும் பெயராலிச்சங்கத்தை நிறுவிச் சிவபெருமான் திருவருட்டுணையினையும், அங்கத்தினர்களையும் போஷிக்களாயுமுள்ள கனவான்களின் பொருட்டுணையினையும் கொண்டு செவ்வனே நடாத்தி வருகின்றனர்.

சிவாகமங்களிருக்கும் ஆதிசைவ சிவாசாரியரில்லங்களில் மிகப் பழைய ஏடுகளைப் புதிதாக வெழுதி கவன்கரையால், பல இடங்களில் பல ஏடுகள் உருவயில்லாது போயின. உள்ள

சிறு ஏடுகளும் கைபிடுவதென்பப் பொறுக்காத நிலையிருக்கின்றன. இவற்றுள், ஆங்காங்குச் சென்று சில ஏடுகள் பெழுதி வந்திருக்கின்றன. இன்னும் பெழுதி வரவேண்டியவை பலவுள்ளன. இன்னுஞ் சிலகாலம் பராமுகமாயிருந்தால் ஏடுகள் கிடைப்பது அரிதாகியிடும்.

சிவாகம ஜீரணோத்தரணஞ் சிவ புண்ணிய மெனத் தெளிந்து, இப்புண்ணியத்தைச் செய்ய முன் வந்திருக்கும் (சங்கம் இவ்வடிவத்துள் இரண்டேயாம். அவற்றுள், ஒன்று காலமீர தேசத்து மகா ராஜாங்கம். மற்றொன்று இச்சங்கமே.

இச்சங்கத்திலிருந்து இதுவரை வெளி வந்திருக்கும் நூல்களாவன :—

க. சிவாரச்சுறு சந்திரிகை	(நாகரம்)
உ. அஷ்டப் பிரகாசத்துள்முதல் மூன்று பிரகாசங்கள்	(நாகரம்)
உ. பின் ஐந்து பிரகாசங்கள்	(நாகரம்)
ச. மதங்கம் ஞானபாதம் மூலம்	(நாகரம்)
இ. முதல் மூன்று பிரகாசங்கள்.	(தமிழ்)

அச்சிலிருக்கும் நூல்கள்.

சம்பு பூஜா விதி	(இரத்தம்)
சைவபூஷணம்	(சொந்த மூலமுந் தமிழுமாயும்)
சிவாரச்சுறு சந்திரிகை	(தமிழ்)
சைவ பரிபாலக	(நாகர மூலமுந் தமிழுமாயும்)

இன்னும் அச்சிடுதற்குச் சேகரித்து வைத்திருக்கும் நூல்கள் பலவுள. சேகரிக்க வேண்டிய நூல்களும் பலவுள. எல்லா மினிது நிறைவேதும் வண்ணம் எல்லாம் வல்ல சிவபெருமான்திருவருள் அணைபுரிவதாக.

இங்ஙனம்,

சிவாகம சித்தரந்த பரிபாலன சங்கத்தாரி-

௩.

செவ்வாய்,

திருச்சிற்றம்பலம்.

பேரஜ் தேவர் இயற்றிய
தத்துவப் பிரகாசிகை மூலமும்,

இதற்கு

அனேகா சிவாசாரியரீயற்றிய விரிவுரையும்.

(சமீப மொழிபெயர்ப்பு)

உரையாசிரியரால்

செய்யப்பெற்ற உரை மங்கலம்.

(1) முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கும் அநீதாசையும், சத்தியுடன்கூடினவாராயும் உள்ள பாம்பெனினாமஸ்கரித்து தத்துவப் பிரகாசத்திற்குத் தெனிலாயும், இலகுவாயும் விளங்கும் விபாக் பாணத்தைச் செய்கின்றேன்.

(2) தெற்காந்த சாஸ்திர குறையில்காமல் *அந்நைவத வாசனையுடன் கூடிய வேறு சில உவாயாசிரியர்களால் வேறு வேறு விதமான உரை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், நான் இதற்கு உரை செய்பவ நேர்ந்தது.

*அந்நைவத மென்றது மாயாவாதத்தை.

நூல்.

அவதாரிகை.

நூலாசிரியர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட நூல் இடையூறு புதுதாமஸ் இனிது முடியும் பொருட்டுச் சித்தார்த சரத்திரம் களிற் சொல்லப்படும் பொருளாயுள்ளவரும், சகல தத்துவங் களையுள் சுட்டி நிற்பவரும், நீட்கள் சொருபருமாயுள்ள பரம சிவனை முதற்கண் வணங்குகின்றார். அவ்வாக்கம் வருமாறு:-

(1) ஞான சொருபனாயும், ஒன்றாயும், விசயங்களையும், சித்தியனாயும், சித்திய முத்தனாயும், பிரபுவாயும், சரத்தனாயும், உலகத்திற்கு கிமித்த காரணனாயும், அனைவருக்கும் அணக்கிச கம் சொர்க்கநவனாயும் உள்ள பரமசிவன் அனைத்திற்கும் மேற் பட்டவனுப் விளக்குகின்றான். *என்பதாம்.

ஞானம் என்றதனால், ஞானம் கிரிபை பிரண்டும் கொள் ளப்படும். மிருகேந்திரத்தில் இச்சுருத்தேபந்தி, 'சைதன்யம் ஞானக்கிரியா ரூபம்' எனக்கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஞான சொருபன் என்றது ஞானமே சரீரமாக உடையவென்பதாம். இதனால், கன்மம் காலம் முதலியவைகளைக் கடவுளாகக் கொண்ட வாதிகளுக்கு, அவை சுடமாதல் போல, பரமசிவன் சுடருபமாதலில்லை யென்றவாரும். சுடருபமான பொருள்களு க்கு அறிய ரூபமான பொருளின் சம்பந்தமின்றித் தொழிற் பரமி சிகழுமாதலில்லை. ஆதலால், பரமசிவன் ஞானமே சரீர மாக உடையவன் என்பது கண்டு கொள்க.

பரமசிவனுக்குச் சுத்த மாயாசரீரம் உண்டென்று கொள் ளுதல் பொருந்தாது. எதனுலெனின், சுத்த மாயா சரீரத்தை யுடைய விஞ்ஞான கலஞன் ஒருவராய் சகவாத் தன்மை இத் திக்காதாடைபாலென்க. அன்றியும், சுத்த மாயா சரீரத்தை

வாழ்த்து, வணக்கம், பொருளியல்புரைத்தல் என்னும் மங்கலம் மூன்றனுள் இது பொருளியல்புரைத்தவெனவழிக.

வேறொரு கடவுள் தாக்கொண்டனார்? தானே கொண்டனார்? என, வினாவிடத்து வேறொரு கடவுள் தாக்கொண்டாசெனில், அவர் எந்தச் சொரூபத்தோடு நின்று தந்தார்? எனவும், தானேகொண்டாசெனில், தான் எந்தச் சொரூபத்தோடு நின்று கொண்டார்? எனவும் வினாக்கள் நிகழும். அவற்றிற்கு விடையாக, சுத்த மரபு சரீரத்தைக் கொண்டு நின்று தந்தாசெனவும், கொண்டாசெனவும் கூறின், மேலும் அவ்வாறே வினாக்கள் எழும்பி வரம்பின்றிப்போடல் என்னும் குற்றமாம்.

அநேக நகவரர் உண்டென்பதை மறுத்தற்கு, “ஒன்றாயும்” என்றார். அநேக கர்த்தாக்களாற் செய்யப்படுக்தேறும், ஒரு கருத்தாகின் ஏவல்வழி நின்று செய்யப்படுதலால், கருத்தா ஒருவனே யென்பது கண்டுகொள்க.

எந்த இடத்தில் அநேகர்கள் தங்களைப் பண்டிதர்களாகவும், மகான்களாகவும் எண்ணிக்கொண்டு பிரவிர்த்திக்கிறார்களோ, அந்தப் பிரவிர்த்தியானது முடிவுபெறமாட்டாது. ஆதலால், எந்தவகையினாலும் அநேகேசுவரதம் பொருந்தாது. இனி, ஒரே காலத்தில் அநேக நகவரர் உண்டென்பது பொருந்தாதுமெனும், ஒரு நகரருக்குப் பின் ஒரு நகரவராக அநேக நகவரர் உண்டென்று கூறும் பிரவாகேசுவர வாதம் பொருந்தும் எனின், அதுவும் பொருந்தாது. எதனெனின்; நகரவாதத் தன்மையென்பது, சொரூபத்தினுடைய பிரகாச லாபமே யாதலால், அது எக்காலத்துக் கெடுதலில்லை ஆதலால் என்க.

“விபாகன்” என்றதனால், எல்லாப் பொருள்களினிடத்தும் உள்வீடாய் நிறங்கை குறிக்கும். குறிக்கவே, சரீர அளவாக இருப்பவன் என்ற சமணர்கொள்கை மறுக்கப்பட்டது. அங்கொள்கையை ஒத்துக்கொண்டால், ஒடுங்குதல் விரிதல் என்னும் தர்மத்தையுடையவனெனப்பட்டு, சுடத்தன்மை உடையமையும், அரித்தியத் தன்மை உடையமையும் சம்பவிக்கும்.

“நித்தியன்” என்றதனால், தோற்றமும் ஒடுக்கமும் இல்லாதவனென்பது பெறப்படும். மேலே, பவுத்தர்கள் கொள்ளும்

கூறிக் கிஞ்ஞானவாதம் மறுக்கப்பட்டதாகும். எதனாலெனின், உற்பத்தியாகும் பொழுதே நசிக்குத்தன்மையுடைய பொருளுக்கிரு, உலகத்துக்குக் கருத்தாவாயிருக்குந் தன்மை பொருந்தாமைபாலென்க.

முத்தான்மரக்களும் ஈசுவரத்தன்மை யுடையவாதலால், அவர்களும் ஈசுவரத்தானே பென்பவா மறுத்தற்கு “சித்திமூர்த்தன்” என்றா. அடுத்தாவது, ஈசுவரப்பிரசாதத்தால் முத்தியடைந்த ஆன்மர்கள் போலன்றி, இயல்பாகவே முத்தன் என்பதாம். இவ்வாறு கொள்ளவில்லையானால், வரம்பின்றி போடல் என்னும் குற்றமுண்டாகும்.

“பிரபு” என்றதனால் தான் இன்னொருவருக்கு அடிமை வாயிலாதவன் என்பது பெறப்படும். எதனாலெனின், இன்னொருவனால் முத்தனாகாது, இயல்பாகவே முத்தன் என்று மேலே கூறியவாற்றுகொண்ட. பிரபுவாபிநுப்பினும் கர்த்தாவாயிருக்குந் தன்மையிலாதவனென்று கொள்ளலாமோவெனின், உலகத்திற்குக் கருத்தாவென்று சித்தித்திருக்கின்றபடியால், அவ்வாறு கொள்ளலாகாது.

“சார்த்தன்” என்றதனால், விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதவனென்பது பெறப்படும். அவையிலாமை எதனாலெனின், மேலாகம் மதம் இராகம் துக்கம் வாடுதல் கிசித்திராததன்மை சந்தோஷம் ஆகிய இவ்வேழுக்கும் காரணமான மலயிலாமை யினாலென்க.

இத்தகைய ஈசுவரன் உண்டென்பதில் பிரமாணம் யாது? எனில், உலகத்துக்கு நிமித்தகாரணர் உண்டு என்று உணரும் அநுமானமே பிரமாணமாகும். அவ்வதுமானம் வருமாறு— உலகம், அவன் அவள அது என்னும் அவயவப் பருப்பாய்க் காணப்படுதலால் செய்யப்படுந் தன்மையுடையது. எனவே, அவ்வாறு சொல்லிக்கும் ஈசுவர ரூபமான நிமித்தகாரணன் ஒருவன் உண்டென்பது பெறப்படும். இந்த ஆராய்ச்சியில்,

அதுமானம் செய்ப்புமுறை எவ்வாறெனின்; எது எது அவபவம் யுருபுபுடையதோ, அவைபனைததுவ காரியம் (செப்பப்படு பொருள்) எது காரியமோ, அது கர்த்தாவையுடையது. கடமாகிப் காரியம் குவாலனாகிப் கர்த்தாவையுடையது போல உண்டே. இவ்வாறே, சில ஆதமங்களில் வியலக்கர்த்திறகு முன்னிலையாயிருக்கிற உலகமானது, அவ்வுலகத்தையறிந்து செயல்படக் கருத்தாவையுடையது, காரியமாய் பிறுத்தவினால; பிரத்தியக்ஷத்திற் காணப்படுங் கடாதிகள் போல. என்னு கூறப்படுகிறது. மதவகாகமத்திலும் “நிமித்தகரணான் கசன்” எனது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது இதுத சாஸ்திர வாதமானது நமமால் பிருகேதந்த விருத்தி தினைகரில் பிரிவாய்ச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றமையால், விரிவடைந்ததும் ஆண்டுக்கண்ணே.

“அனைவருக்கும் அனுக்கிரகம் செய்கிறவர்” என்றனில், அனுக்கிரகம் என்பது * உடல்கூண்டத்தால் இருட்டி முள்ளிய கரண கிளையுத்தமுவும, எனவே, இருட்டி, திதி, சங்கராசம், திரோபவம், அனுக்கிரகம் என்னும் இத்து இருத்தியக் கனிகை எல்லா வுபாகனந்தும் போகமேகந்தகனிகை கொடுக்கிறவரென்பது கருத்து.

இதுவையொரு செய்த ஆராய்ச்சியால், சாஸ்திர அனைத் துக்குங் கருத்தரவா பிருகதினனுனென்பது பெறப்பட்டது. உடலே, அனைத்தையும் அறித்தவனாகவு மாகின்றான். எதனு லெனின; எதனை ஒருவன் அறிபவிலகிலேபா அதனை அவன் செய்ய முடியாதாகையா லென்க. இக்கருத்துப்பற்றியே, “சாதனம் அனகம் பலம் ஆகிய இவற்றுடன் சர்வகர்த்தாவா பிருகதினறமையால் சாவனான்” என்றா பிறகு. எவன் எனது அறிவின்றானே, அவனை அனகச செய்கின்றான் என்ற பிரத்தியக்ஷமும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும். இத்தகைய வதுக்கனால, பாமசினன அனைத்திரும் மேம்பட்டனாய் வினங்குகின்றனென்பது சித்தித்தது. (1)

* உடல்கூண்டதாகது, சிவந்தொன்றாக் எனையமுவுதன். (“ஒரு மொழியொழி தன்னைக் கொளற்குத்தே” உடபத என்னும்.)

அவதாரிகை.

இவ்வாறு ஞானம் முதலிய தர்மங்களை உடையவரான பரமசிவனைத் தோத்திரஞ் செயது, பின்னர், சத்திரூபமான சிவ சாமர்த்தியத்தின் ஸ்வரஸத்தை இதுவென்று சத்தியைத் தோத்திரஞ் செய்யு முறைமையிற் காட்டுகின்றார்.

(2) யாதொன்று உண்டாகிற இலையோ, நாசமுடைகிற திலையோ, ஒழிவை யடைகிற திலையோ, சுகத்தைக்கொடுக்க வுஞ்செய்கிறதோ அத்தகைய ஞானக்கிரியா ரூபமான சிவனுடைய *பிரகாசமானது அனைத்திற்கும் மேலாயிருக்கின்றது என்பதாம்.

உற்பத்தி நாசம் இலையென்றதனால், அவற்றுடன் கூடிய பவுத்த ஞானத்தினும், சைதன்னிய ரூபமான சிவஞானத்தின் விசேடம் அறிவிக்கப்பட்டது. அவ்வாறாயின், “ஞானக கிரியா ரூபமான சேதனத் தன்மை ஆன்மாவின்மீதில் எக் காலத்தும் உள்ளது” என்னும் சுருதியால் ஆன்மாவும் ஞானக கிரியையையுடையது என்பதுபெறப்படும். படவே, ஆன்மா கினது ஞானக்கிரியைகளினும், சிவனது ஞானக்கிரியைகளுகரு கிசேடமென்னை? என, ஆசனாக நிகழும் அவ்வாசனங்களை நீக்குதற்கு “ஒழிவை யடையாமலும், சுகத்தைக் கொடுப்ப தாயும் இருப்பது என்றார். எனவே, பிறதொரு சைதன்னியத்தால் தான் மலத்தினின்றும் விடுதலைபடையாமல், மலத தோடு கூடியிருக்கும் ஆன்மர்களுக்கு அமலத்தை விடுதலை செய்வது விசேடம் என்பதாம்.

இதனால், ஞானக்கிரியா ரூபமான சிவஞானமானது, அனைத்திற்கும் மேம்பட்டதென்பது சித்தித்தது. “சித்தி னுடைய தர்மமானது சடமாகாத” என்னும் சுருதியால் ஞானமே சொரூபமாகிய சிவனுடைய தர்மமாகிய ஞானக் கிரியா ரூபமும் ஞானமயமே என்பதாம் (2).

(அ-சை) இனி, அதிகாச அவஸ்தையிலும், சிவனுக்குச் சத்தியே காணமென்று கூறுகின்றார்.

* பிரகாசம் என்றது சத்தியை.

(3) அந்தப் பரமசிவன் இந்த ஆன்ம வர்க்கங்களுக்கும் பேரக மோக்ஷவகளைக் கொடுப்பதில் எந்தச் சத்திவரல சமர்த்தராகின்றாரோ, ஆன்றாயும் ஞானரூபராயும், சமவேதமராயும் இருக்கிற அந்தச் சத்தியை, எல்லாவிதத்தினாலும் நம்ம்களித்தவனாக ஆகிறேன் எனப்பதாம்.

சத்தி ரூபமரண காரணத்தினாலேயே ஆன்மர்களுக்கும் பேரக மோக்ஷம் சித்தித்தற பொருட்டுப் பரமசிவன் பஞ்ச கிருத்தியம் செய்வதில் சமர்த்தனாக ஆகிறார். சத்தி ரூபமரண காரணத்தைத் தவிர, வேறு காரணம் இல்லை. அவ்வாறாயின், தேவோத்திரியபயிலாத ஒரு நன்னுகு உலகத்தில் செய்யுந தன்மை காரணப்படுவதில்லை யாதலால், ஆவாயிலாத சிவனுக்குச் செய்யுந் தன்மை யுண்டென்பது எப்படிச் சித்திக்கும்? எனின், தேவோத்திரியத்திற்கு வேறான ஆன்மாவிற்குத் தன்னு சத்திமாதிரிக் கினாலேயே தன்னுடைய தேகத்தின் தொழிற பாடு விஷயத்தில் செய்யுந தன்மையான சமர்த்ததியும் காரணப்படுகின்றமையால், அவ்வாறே, சத்திமாதிரித்தினால் பஞ்ச கிருத்தியம் செய்வதில் சிவன் சமர்த்தனாகிறான் எனவந்தது கொள்க. இன்னும், சத்தியின் வேறுகக் காரணமில்லையென்று நூல்களில் கூறப்பட்டிருப்பதையும் கேட்குக.

இந்தச் சத்தி ஒன்று என்றமையால், இச்சை முதலிய பேதங்களும், வரணம் முதலிய பேதங்களும் ஞானசத்திக்கு விஷயமாகின்ற அறியப்படுபொருள்பற்றியும், கிரியாகத்திக்கு விஷயமாகின்ற செயப்படுபொருள்பற்றியும் உண்டாகும் தொழில் வேறுபாடுகளால் பசுசரமையன்றி உண்மையிலேயே பென்பது தெரிவிக்கப்பட்டது. ஒரு சிவசத்தியே தொழில் வேறுபாட்டால் அகேகமென்று கருதியுந் கூறுகின்றது.

* இக்கூறு சிவனுக்கு அனைத்து திருமேனியாதல் கண்டு கொள்க. இதுபற்றியே “உலகமே அருவமாக” என்று அருவர்த்தி கிரகாரியர்.

ஞானரூபம் தொழில் வேறுபாட்டால் பலவாறாகியும், பரிணாமமில்லை. எதனுலெனின், பரிணாமமென்பது சடதன்னை மன்னையாதலான லெனக

“சமவேதம்” என்று சொன்னபடியால், உர உசிலனுக்கு இந்த அபின்ன சத்தியின் வேறுபாடு உதாரணமாக, அசத்த மாலை டென் லும் பின்னமான பரிக்கிரகசத்த[†] இசனாடி உண டென்று அறிவிக்கப்படுகிறது.

முதற்கரண மிலவாமல் உலக உற்பத்தி கூடாதானையால், பரிக்கிரகமான அவ்வசனாடி கத்திகளும் உண்டென்பது கண்டு கொள்க. கர்த்தாவிலாமல் கரரிடம் உண்டாகாததுபோல, முதற்கரணங்களையினவ இவை இல்லாமலும் கரரிடம் உண்டாகாதென்று பின்னரக காட்டுகின்றார். (3)

(அ-ஈக) இரூபபிரகரணத்தில் சொல்லப்படும் விஷயம் இதுவே என்று கூறுகின்றார்

(4, உயிர்க்களிடத்து வைத்த அனுகரகத்தின் பொருட் டிக் கருணை நிறைந்த மனதையுடைய நம்மால் தத்துவங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கின்ற தத்துவப்பிரகாசம் என்னும் இந்த நூலா னது சுருக்கமாகச் செய்யப்படுகிறது என்பதாம்.

தத்துவப் பிரகாசம் என்னும் மொழியால், இருஇவ் தத் துவ முதல் சிவதத்துவம் இறுதியான தத்துவங்களைப்போ, அந் தத்துவங்களைத் தோற்றுவிக்கும் கர்த்தாவரண பரமசிவனைப், தத்துவங்களால் உபகாசத்தைப்போதும் ஆனமரக்களையும் வினக் கரு செய்கின்றாரென்பது கருதது. (5)

(அ-ஈக) இந்தப் பிரகரணத்தில் தத்துவமென்றதன்ற சொல்லப்படும் பொருள்களைப் பெயர் மாதிரியையாக எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

† பரிக்கிரக சத்தி என்பது வைபுச் சத்தி.

(5) சிவாகமவாணியி, பதார்த்ததவகளை எனப்படுவனவற்றின, பதின்கு பாதகங்கள் என்று முறையாக மூன்று பதார்த்தங்களை முக்கியமாகக் கூறப்பட்டன. அம்மூன்றனுள், பதினாறுவது —பாசமவிலகல்; பாசங்களாவன—ஆன்மரக்கள், பாசங்கள் எரவுள் —பித்துபெருள்கள்; என்பதாம். “பதார்த்தங்களை எனப்படுவனவற்றின” என்பது மூலத்தில் செந்திக்குக்கொள்ளப்பட்டது.

மகாத்மியரம் எனப்படு சரிகைய சிரிசை பேரகம் ஞானம் எனும் நான்ருபு கவகருடன் பதி பசு பசும் எனும் மூன்று பதார்த்தங்களை அறிவிக்கக்கூடியது என்று தந்திர லக்ஷணத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையால், அந்த மூன்று பதார்த்தங்களுள் ஏழாவது பதார்த்தங்களுமே அடங்குகின்றன என்று இலக்கணத்துடன் கூறியிருக்கிறது எவ்வாறெனின்; சிவத்தின் தன்மைபடத் தெரியக்கூறாத சிவன் எனும் ஒருமை யால் சிவத்தன்மைபட்டன கூடிய மந்திர மந்திரேசவரர், மந்திர மந்திரேசவரர், முத்திரைமந்திரை சத்தி, சிவன் இவர்களும், இவர்களைத் தெரியக்கும் வசகங்களும், சிவத்தன்மையை அடைவச் செய்வதற்கு உபாயமரண நிலைக்கு முகவிய சாதன சமுதானங்களும் கொள்ளப்படும்.

ஆன்மரக்களாவன ஏனப்படுவதற்குரிமைபட்டவன். இந்த ஆன்மர என்னும் மெய்யியலை பசுத்தன்மைபட்டன் கூடிய கிரு னாகளுக்கால், பிராயசகலா சகலர் ஆகிய பாசத்தொடக்குறும் ஆன்மரக்கள் அனைத்தும் கொள்ளப்படும்.

பாசம் பித்து என்று கொள்ளப்படியால், ஆணவம், திரேச தானசத்தி, கன்மம், அசுத்தமாபை, சுத்தமாபை என்னும் இவை தெள்ளப்படும். இவ்வைத்துவ கொள்வதனால் சுத்த மாபை அசுத்தமாபையகனின் காரியங்களாயுள்ள தத்துவ காரண புவன போகங்களுள் கொள்ளப்படும்.

சிவசத்தி, பதி பதார்த்தத்தின் அடங்கும் என்று சொல்லியிருப்பதால் பாச பதார்த்தத்தினும் திவோதரண சத்தியை வைத்து எண்ணியது எவ்வாறுகூடும் எனின் ' நன்று வினாவினாய் ; உண்மையில் சத்தி, பதி பதார்த்தத்துடனான அடங்கும் ஆயினும், பாசமசகிய ஆணவமலத்தின் தர்மவர்களை, அமலத்தை நிலைகளமாக்கக்கொண்டு திவ்ய தோற்றவிகிதப்படி பால், உபசரமாய்ப் பாசத்துள் வைத்தெண்ணப்பட்டு. இக்கருத்திதபற்றி மிருகோதிரத்தில் " அனைத்துயிராகும் அனுகிரகம் செய்பவனாயும், சிவரூபமாயும் திருக்கும் சிவசத்தியானது, பாசங்களுவினுடைய காரியங்களைத் தேரறுவிக்கிறபடி பால், உபசரமாய்ப் பாசமென்று சொல்லப்படுகிறது" என்று கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

(6).

(அ - ஐக) ஆவநம்மாயினும், முதலானபாகங்களுக்குப் பாச சம்பந்தம் இல்லாமையினால் சிவத்துவம் (சிவதன்மை) இருத்தல் கூடும். வித்தியேசுவரர் முதலானவர்களுக்கேடுவனின் சந்த மாயா காரிய கரீரமிருத்தலால் சிவத்துவமுடையவரோடு வைத்தெண்ணப்படும பசுத்துவமில்லாமல் எப்படிச் சித்திக்கும? எனனும் சங்கைக்குச் சமாதானம் கூறுகின்றார்

6. முதலானவர்களும்கூட சிவத்துவமுடையவர்கள். ஆனால் இவர்கள் அந்தப் பரிமலினுடைய பிரசுரத்தால் முதலியவர்களுடையவர்கள். அந்தப் பரிமலின் அநாதியாகவே முதலன் ; ஒருவன்; பஞ்சமாதிரிகளைத் திருமேனியாக உடையவன் என ஆதிபந்திருத்தவன் என்பதாம்.

முதலானவர்கள் என்பவர்கள் மலிபிள்ளையினால் சிவனோடு சமத்தன்மை யடைந்தவர்கள் முதலானவர்களும்கூட என்ற உண்மையினால், வித்தியேசுவரர் முதலியவர்களும்கூட சிவனோடு சமத்தன்மை யடைந்தவர்க ளென்பது கருத்து எதனாலெனின் ; இவர்களுக்குப் பசுத்துவரூப மலிபிள்ளையால் லெனக், பசுத்துவத்தைச் செய்யும் மலமுடையவர்களை பசுத்துவமுடையவர்களா, " பசுத்தன்மையைச் செய்யும் மலத்தின் சொக்கை

பாஷ பதங்கள்” எனக்கூறும் சுருதியும் இதற்குப் பிசமாணமாகும். இத்தலை இவர்களுக்குப் பகத்துவயிலொது சர்வஞஞந் துவம் முதலான சிவதத்துவம் இருக்கிறபடியால், இவர்கள் சிவமே பாவர் என்பது கருதது ஆபீனும், சுத்தமாபா காரியசரீர சம்பந்தம் இருக்கிறதே எனின், அது அதிகார மல செடந்தர லுண்டான அதிகாரவ காரணமாக உள்ளதாகும். ஆதலினா றான், “மாயைமைக் கடந்திருப்பதனாலும், மலயிலலாமையின லும் வித்தியா வித்தியேசாத தன்மைபானது அபர முத்தி” என்று கூறப்படுகிறது. இவர்களுக்குக் கலை முதலிய தத்து வங்களின் சம்பந்தம் இருக்கிறபடியால் சிவதத்துவம் உண்டென் றல எவ்வாறு கூடும? எனில் சிவபெருமானால் நேரே அணுக் கொக்கப் பெற்றுச் சர்வஞஞந்துவம் முதலான குணங்களை உடைபலர்களாயிருந்ததனினாலும், மலயிலலாமையினாலும் சிவத் துவமுடைய சென்பது பொருந்துமெனக். கலை முதலிய தத் துவங்களின் சம்பந்தமும் அதிகார மலக் காரணமாகவே ஏற பட்டது. அதிகாரத்திற்குக் கலை முதலிய தத்துவங்களின் சம் பந்தம் இன்றியமையாதது அக்கலாதி தத்துவங்களுக்குப் பகத்துவமுடைய இவர்கள் வசியமாவது* போல, இவர்கள் வசியமல்லா. அவ்வாறாயின், சிவனுக்கும இவர்களுக்கும் சிவத் துவம் சமமாயிருக்கிறபடியால், இவர்களினின்றும் சிவனுக்கு

விசேடம் என்ன? எனின், இவர்கள் சிவப் பிரகாசத்தினால் ஆதி முதந்தர்கள் சிவனே அகாதி முதந்தன். அந்தாவது, இயல்பாகவே சித்தித்துள்ள நீதய நிர்மல நிததிய சர்வஞஞந் துவ சர்வ கந்திருத்துவமுடையவன்; என்பதாம். இதுவே விசேடமெனக்.

சிவனும் ஐந்து முகத்தையும் பதினாறு கண்களையுமுடையவனென்று ஆகமங்களிற் சொல்லப்படுகிறதே, ஆதலால், கலை முதலான தத்துவங்களின் சம்பந்தம் இல்லாதவன் என்பது எப் படிச் சித்திக்கும்? எனில், பஞ்ச மாதிரங்களே திருமேனியா

விருத்தலால சிதநிக்குமெனக் இதன் கருத்தென்னையோவெனின், சரீரமிலுண்டவனிடத்தில் நியான பூரை செய்பமுடியாது ஆதலால், ஆன்மாத்களின் நியானத்தினை பெருட்டுச் சிவனுக்குப் பஞ்ச மந்திரமேதகம் சொல்லப்பட்டதென்க. இவ்வாறே, பெளடகாத்நிலும், “தேசமுடைபவனாகிருக்கும் நீதான் உபாசிக்கத் தகுந்தவன்” புத்தியானது தேச நிலநாதவர்க்கு கிரஹிக்காது, பூவுகனுடைய ஸாரிபதத்திற்காக அவனுக்கு ரூபம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. இன்னும், மிருகேந்திரத்திலும் “அவன் சரீரமிருப்பதுபற்றி எந்த எதற்க்காரியத்தைச் செய்கின்றானோ, அந்த அந்தக் காரியத்தில் அவனுடைய சரீரமானது அந்தக் காரியத்திற்குக் காத்தாவாத் தன்மையினையுடையதாயிருக்கிறது” என்று கூறப்பட்டிருத்தலையும் நோக்குக ஆதலால், பஞ்சமந்திர ஸூபங்கவாடியுள்ள, கிருட்டி திதி சவகாச திரோபவ அனுக்கிரக ரூபங்களான பஞ்ச கிருத்தியங்களுக்கும் உபயோகமாயிருக்கும் ஈசானம் தத்பருடம் அகோரம் ஸரமதேவம் சதயோஜாதம் என்னும் சத்திகளை சரீர காரியத்தைச் செப்தின்றன என்கொண்டு அவை சரீரமென உபசாரமாய்ச் சொல்லப்படுகிறதென்க. (8)

(அ - ௯) பஞ்சமந்திர தேசத்தால் நிகழும் பஞ்ச கிருத்தியம் இதுவென்று கூறுகின்றா.

7. நித்திய பரிபூரணான இந்தப் பரமசிவனுடைய மேலான நித்தியமானது கிருட்டி. திதி, சவகாசம், திரோபவங்களென்றும், அனுகிரகஞ் செய்தலென்றும் இவ்வாறு யோது விதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பதாம்.

இந்த ஸீரது விதமான தொழில்களும் அந்த மாபாகாரிய விஷயத்தில், சேரே சிவனைக் கந்தாவாக வுடையது. அசுத்த மாபா காரிய விஷயத்தில் அனந்தேசுவர முதலியோர் வாயிலாகப் பரமசிவனைக் கந்தாவாகவுடைய தென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது இவ்வாறே கிரணுகமத்தில், “கந்தாத்துவா விஷயத்தில் சிவன் கருந்தா; அசுத்தாத்துவா விஷயத்தில் அனந்தேசர் கருந்தா” என்று சொல்லப்பட்டிருத்தல் காண்க.

சிவபெருமானே நேசே செய்யும் கிருட்டியாவது, சுத்த மாயையையே முதற் காரணமாகக்கொண்டு அதை தத்துவ புலனைப் போகனகளையும், ஆந்தப புலனை வாசிகளான வித்தியா வித்தியே அவசர்களுக்குச் சுத்த மாயா காரியமான சரீரங்களையும் தோற் றவித்தலும், நரத் மரத்தினையான சூக்குமை முதலிய வர்க்குக் களால வேதாமைகளைத் தோற்றவித்தலுமாம். ஆனந்தேசுவரர் வாயிலாகச் செய்யும் கிருட்டியாவது, அசுத்த மாயையையே முதற்காரணமாகக்கொண்டு அசுத்த தத்துவ புலனைப் போகன களை உண்டு பண்ணி, அடபுலனை வாசிகளான உயிர வகுக்கவக ளுக்குச் சூக்குமமான தத்துவ சரீரத்தையும், அவ்வுயிர்களின் கண்மத்தை யதசரித்து அபபுலனைத்திருசூரிய தூண்மான சரீரத் தையும் மந்திர மந்திரேசுவருக்கு அதிகாரங் காரணமான சரீ ரத்தையும் உண்டு பண்ணுதலாம்.

திதியாவது, தனது சுத்தியரல் தோற்றவிககப்பட்ட எல்லா உலகங்களுக்கும் அதனதன் விஷயத்திலு நினைக்கச் செய்தல்.

சக்சராமாவது, சுத்தமாயா காரியங்களைச் சுத்த மாயையி னும், அசுத்த மாயா காரியங்களை அசுத்த மாயையிலும் ஒசை குதல்.

திரோபவமாவது, உயிர்களின் பாச நீக்கல் காரணமாக அவ்வுயிர்களை அவ்வவர்க்குரிய போகங்களில் அமுந்நி அதுப விக்கச் செய்தல்.

அனுக்கிரகமாவது, ஆன்மாக்களுக்குப் பசுத்தை நீக்கி மேலாகிய மோகத்தெதக் கொடுத்தல்.

சுத்த மாயா புலனவாசிகளான வித்தியா வித்தியேசுவரர் களுக்கும் கிருட்டி முதலிய பஞ்ச கிருத்தியம் உண்டென்ற கொளவாகமத்திற் சொல்லுமிறபடிபால், சுத்தமாயையில் இன னுக்கே பஞ்ச கிருத்தியம் உண்டென்றல் எவ்வாறு கடும்? எனில், சிவபிரகாசத்தினால் அவர்களுக்குப் பஞ்சகிருத்தியமே யன்றிச் சுத்திரமாய் இல்லைபகலாற் கடும் என்க. (7)

(அ—ஈக). இவ்வாறு பதிப்பொருளின் பேதங்களைச் சொல்லிவிட்டுப் பசுப்பொருளின் பேதத்தைச் சொல்லுகிறார்.

8. பசுக்களாவார், கிஞ்ஞான கேவலர், பிரளய கேவலர் என்றும், சகலர் என்றும் மூன்று வகையினதாக அறிபத் தஞர் தவராவர் அவருள், முதலாவதாக கிஞ்ஞான கேவலர் ஆணவமல்ல மரத்திரமுடையவர் இரண்டாவதாக பிரளய கேவலர் ஆணவம் கன்மம் என்னும் இருமலமுடையவராக ஆகிறார்; என்பதாம்.

கிஞ்ஞான கேவலர் என்பது — கிஞ்ஞானம், யோகம், சந்நியாசம் அநுபவம் ஆகிய இவற்றால் கனகமலம் நரசமும், கன்ம மின்னாமைவால் கனமத்தின் பயனை அநுபவித்தற்குத் கருவியாகியிருக்கிற கலை முதலிய மாயா காரியங்களின் நரசமும் உணமைவால், கன்மமலம் மாயா மலமின்றி ஆணவமலம் மரத்திரம் உடையா என்னும் பொருள் தோன்ற நின்றது.

பிரளய கேவலர் என்பது :— பிரளயத்திலே கலை முதலிய மாயா காரியங்களுக்கு நரசம் உண்டாகின்றமையால், மாயாமலம் இன்றி ஆணவமலம் கனமமலம் என்னும் இரண்டும் உடையா என்னும் பொருள் தோன்ற நின்றது. (8)

(அ—ஐ) இதுவுமது.

9. சகலானவர் ஆணவமலம் கன்மமலம் மாயாமலம் மூன்றும் உடையவர். அமமுயர்களுள், முதலாவதாக கிஞ்ஞான கேவலர் இரண்டுவகையினார். அவையிருவருள், முதலாவதாயுள்ளவர் சத்தி தேய்ந்த மலத்தை உடையவர்; இரண்டாவதாயுள்ளவர் சத்தி தேயப்படாத மலத்தை உடையவர்; என்பதாம்.

சகலருக்கு மாயாமல சம்பந்தம் கேசே கிடையாதாயினும், மாயாமல காரியங்களால் கலை முதலிய தத்துவங்களின் சம்பந்தம் இருக்கிறபடியால், அச்சம்பந்தத்தை அநுகரித்து மும்மலம் உடையவென்று சொல்லப்பட்டார். கலைபதிகளுடன் கூடியிருத்தலினிற்றின அப்பொருள்தோன்ற, 'சகலர்' என்றபெயர் சம்பவித்தது. ஆகையினிற்றின, கிஞ்ஞானத்தால் சஞ்சித காமத்

தின் ராசம் ஏற்பட்டுப் பிரார்த்த வசனாவசந்தாவ, சரீரத்தை உடைப சகண், ஆணவமலம் மலபாமலம் உடைபர் எனினும் அவர்களையும் முமமலமுடைய சகல னன்று நூல்களிற கறப் படுகின்றது இதுபற்றியே, சாஷ்டிய காரிகையிலும் “ஞானத்தி னால் தீர்மாதர் டுபுடமான கணமம் நசித்து வசனையின் வலிமை யால், சரீரத்துடன கூடிச் சுழற்றியிடப்பட்ட சக்கரம் சிதிலி னேரம் சுற்றமாறு போல, போகருவாகதுச் செபகிருண” எனக் கூறப்பட்டிருந்தல் காண்க.

சுத்தி தேவாத் மலமுடையவாவார், பஞ்சுல மலமுடையவர்

சுத்தி தேவாத் மலமுடையவாவார், அபகருவ மல முடையவர்.

மலத்திற்குப் பஞ்சுலம் சம்பவிக்குமோ? எனின், அது, தியவியமாயும் சடமாயும் இருத்தலால், கண்ணினுள்ள படலத் திற்குப் பஞ்சுலம் சம்பவிடவதுபோல, சடபவிக்குமென்க. (9)

(அ—கை.) இதுவுமது.

(10) பாமபிவன், பஞ்சுலமவர் அபஞ்சுலமலர்களுள், முத லாவதான பஞ்சுல மலர்களுக்கு அனுக்ஞிசகம் செய்து அவருள் அதிக மலபாகமுள்ள எண்மர்களை வித்தியேச பதத்தில நிய மிக்கின்றா. எனையோவர் மந்திரேகவார்களாகவும் செய்கி ன். அந்த மந்திரேகவார்களும் ஏழுகோடிகளாகச் சொல்லப் படுகிறார்கள்; என்பதாம்.

பஞ்சுலமலர்களுக்கு அனுக்ஞிசகம் செய்தலாவது, அவர்க ளுடைய மலபாகத்துக்கு ஒத்த அதிகாரத்தையும், சர்வஞுத் தவாதிகளையும், சுத்தமரபா காரிய சரீரத்தையும கொடுத்தல் அவர்களுள் பிகுந்த மலபாமலமுடையவர்களை அனந்தர், சூக்ரு ணர், சிலோத்தமர், ஏகரேத்திரர், ஏகருத்திரர், திரிமூர்த்தி, சிகண்டர், சிகண்டி. என்னும் பெருமுடையவர்க ளாகவும்,

பஞ்சகிருததிபத்திற் கதிகாரிகளாகவும் சுத்தாதத்துவாவுக்கும் கர்த்தாக்களாகவும், ஈசுவர தத்துவவாசிகளாகவும் செய்கின்றார். ஏனையோரை ஏழு கோடி மகா மந்திரேசுவரர்களாகவும், கித்திப் பாதத்துவ வாகினர்களாகவும் செய்கின்றார்.

ஏழு கோடி மகாமந்திரேசுவரர்களாக, பிறபாதிபாயுள்ளார், சகலரில அனுக்கிரகம் செய்யத்தருந்தவாக ஒரு அனுக்கிரகித் தும் வலாண்ம ஆசிரிய வடிவத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு, அனுக்கிரகம் செய்வதாயே தன அனுகூலத்தை கிதைவேறதி மகாபிரஸபத்தில் மேல்கூத்ததை அடைகின்றனர்.

ஏனைய முற்பாதிபாயுள்ளார், நிராகாரமான சிவனுக்கு கிஞ்ஞானகேவலர் விஷயத்திலும், மந்திரேசுவரர் மாயாகற்பாதி காரி விஷயத்திலும் கர்ணமரபிருக்குந் தன்மைபை அடைநது, அதிகார ஸ்வராகையதரால் சிருடடிக்குப்பின் மூத்தகியை அடை கின்றனர். இவ்வசிறே மிருதேகந்திதில் சொல்லப்பட்டிருத் தல் காரணம்,

“எவர்கள் அதிகமரண மல பரகதனுடன் அதிகாரத்தை கிரும்பாமல் இருக்கிறார்களோ, அவர்களைப் பதபதருபமான மேல்கூத்திற சோககின்றார். எவர்கள் அபக்குவ மலர்களோ, அவர்கள் மலபாகம் வரும்வரை கிஞ்ஞானகலர்களாகவே இருக் கின்றார்கள்” என்று இரெளதவததில் சொல்லப்பட்டிருத்தலையும் காரணம்.

(10)

(அ-ஈ). இதையும்.

11. பிரளயாகல்களுள் எவர்களுடைய மலகன்மங்கள் பக்குவமாயிருக்கின்றனவோ அவர்கள் (மேல்கூத்ததை) அடை கின்றனர்; அவரின் வேறுன அபக்குவ மலர்கள் புரியடக தேகத்துடன் உடனவர்களாய்த் கன்மவசத்தால் பலவிதமான யோரிகளிலே பிறப்பை அடைகிறார்கள்; என்பதாம்.

பிரளயகாலத்துள் எவர்களுடைய மலம் பக்குவமாயிருக்கிறதோ அவர்களுக்கு அந்த மல பாகத்தால் பலவிதமாயுள்ள கன்மமும் பக்குவமாயிருக்கின்றமையால் அவர்கள் மேலாகுந்தை அடைகின்றார்கள். மேலாகுந்தை என்பது, மூலத்திலில்லை, ஆயினும், சேததன் கொள்ளப்பட்டது.

மல பாகத்தால் மேலாகும் என்பதற்கு, மல பாகத்தால் சத்திபரதம்வந்து அதனுலமேலாகும் என்பதுபொருளாகக்கொள்க. இவ்வாறே பிருகேத்திரத்தில், “மலத்தினையுடைய அதிகாரமாயிய சேத்தன்மையும் ஈதிரோதரன் சத்தியினையுடைய அதிகாரமாயிய மறைபயும் நீக்குதலால் அந்த மல சத்திகள் நீங்கும் சமயத்தில் அனைத்துவிடக்கும் பந்துவாண்டாமலிவன் அந்த ஆன்மாவிற்கு எவற்றையும் அறியுந் தன்மைமிகையும் எவற்றையும் கர்த்தாவாயிருந்து செய்யுந் தன்மைமிகையும் தோன்றுமபடி செய்கின்றான்; என்று கூறி இருத்தல் காண்க இன்னும், காரணம்புகுத்திலும் “அந்த மலமானது நான் க்கினும் நரசமாகும் சமயத்தில சத்தியானது மேலாகுக்கினை பொருட்டித் தோன்றுகிறது” என்று கூறியிருத்தல் காண்க.

பிரளயகாலத்துள், ஏனைய அபக்குவ மலர்கள் புரியட்டக தேகத்துடன் கூடினவர்களாய்க் கன்மத்தின் லசப்பாடு அக்கன்மத்தை அதுபவித்தற் பொருட்டுப் பலவிதமான புலனஞ்ச னுக்குரிய சரீர ரூபங்களான போகிகளிலே பிறப்பை அடைகிறார்கள்.

கிலபாடபேதத்தால் அபக்குவ மலர்களாயுள்ள பிரளயகாலர்கள் புரியட்டக தேகத்தை உடையவர்களாய்ப் பிறவினை அடைகிறார்கள் என்று பொருள் கொள்ளக்கூடும். அவ்வாறாயின், பிருகேக்கிரம் முதலிய ஆகமங்களோடு முடிந்துளும், பக்குவமலர்களுக்கும் புரியட்டகதேகம் இருக்கின்றமையால்,

*சேத்தன்மைபாவது; அறிவாண்மை, விவரபகமாயும் விளங்கும் ஆன்மாவை அறிவாண்மையும், அணுவாயும் ஆகாது.

சம்சார சம்பந்தத்தால் மோஷயிலாசனமாயும் செத்திக்கும்.
ஆதலால், அந்தப் பாடம் பொருந்தாமை காண்க. (11)

(அ-வை) புரிபட்டகம் இது எனக்கூறுகின்றார்.

(12) அந்தக்காணமும், புத்திலிபாபாங்கனும், இந்திரி
யங்களும் புரிபட்டகமான நிசாயிக்கப்படுகிறது.

புரிபட்டகத்துடன் கூடியன்களுள், சிலர்களுக்கு மந்தர்
மனேகவரதாராவர் அனுக்கிரகம் செய்து அவர்களுக்குப் புல
னங்களுக்குப் பதியவாயிருக்கும் தன்மையைக் கொடுக்கின்றார்
என்பதாம்.

புரிபட்டக சரீரம் எனபது ஓவ்வொரு ஆன்மாவின்
தோறும் கெலகத்தினின்றும் நீங்கி முத்தி அடையும் வரை
இருக்கப்பட்ட பிருதிவிமுதல கலைகையுள்ள முப்பது தத்துவ
ரூபமாயும், நிலைத்திருப்பதாயும் உள்ள சூகரும தேகம். இங்
வாதே வேறு ஸூலகளிலும் “கலைமுதல பிருதிவி வரையுள்ள
தத்துவமய சூகருமதேகம் புரிபட்டகம்” எனக்கூறியிருந்தல்
காண்க. தத்துவ சகலிகததிலும் “பூமி முதல் கலைகை ஓவ்
வொரு புருஷர்களிடத்திலும் நிலைத்திருக்கும் தத்துவ சமூக
மானது கரும வசத்தால் பவித்தமான புலனத்திற்குரிய சரீரம்”
களிலும் கூறுகிறது” எனது கூறப்பட்டிருக்கின்றது

மனம் புத்தி அகங்காங்களைத் தெரிவிக்கக்கூடிய அந்தக்
காணம் எனலும் சொல்லால், அவற்றின் வேறாய் ஆன்மாவின்
ஹுடைய பேரகாதுபலத்திற்கு அந்தக்க சாதனங்களான கலை,
காலம், நிலிதி, வித்தத, அரகம், பிரகிருதி, குணம் என்னும்
ஐழு தத்துவங்களும் கொள்ளப்படும்.

புத்தி காரியம் என்னும் சொல்லால் அதன் காரியங்களான
பிருதிவி முதலான நீகது பூதங்களும், அவற்றின் காரணங்க
ளான நீந்து தன்மாத்நிரைகளும் கொள்ளப்படும்.

இந்திரியம் என்னும் சொல்லால் ஞானேந்திரிய கண்மேக்
திரியங்கள் கொள்ளப்படும்.

காலோத்தரத்தின் "சத்தம் முதலிய தனமாததிறைகள் இரத்தம் மனம் புத்தி அகங்காரம் மூன்றாம் புரியப்படும்" என்று சொல்லப்படுகிறதே பெனிலு, அது உண்மையே. அந்த எட்டினுள் இந்த மூப்பதும் அடங்கும் எனவும் கருத்துப் பற்றியே பகவானுடைய காமகண்டா அந்தச் சூத்திரத்திற்குக் கீழ்க்கண்டனாறு விபாக்கியானம் செய்திருக்கிறார். அது வருமாறு: - "தன்மத்திறை என்றதனால் அதுவும், பஞ்ச பூதங்களும் ஞானேந்திரிய கனமேந்திரியங்களும் ஆகிய நான்கு வகையும் மனோ புத்தி அகங்காரம் என்றதனால் அவ்வகைக் கரணமும், அதற்குக் காரணமாகிய குணமும், அந்தச் சூனத்திற்குக் காரணமாகிய பிரகிருதியும், அந்தப் பிரகிருதிக்குக் காரணமாகிய கலை முதலிய இரத்தம் ஆகிய நான்கு வகையும் ஆக எட்டாம் சொல்லப்படும்" என்பதேபதம்.

அதுகொகும் செய்தலாலதுகுறியாதிசூறையதர பரித்திர ஸ்தானு முதலிய பதின்மூன்று புவன பதிகளுக்கும் அவ்வாறே கருடைய அதிகாரம் வரை ஞானக்கிரிபரசத்திகளைக் கொடுத்தும் அணிமாதி யோக சத்திகளைக் கொடுத்தும் அதிக புண்ணியவாக்களாகச் செய்தல் (12)

(அ-கை) பிரளயகாலஞ் ஏனையோரைப் பற்றிக் கூறுகின்றார்.

(13) பிரளயகாலஞ் ஏனையோர் கிருட்டி ஆகும்பத்தில் கனதிகளின் சேர்க்கைபல சகலங்களாக ஆகின்றனச் அவர்களுள், நூற்றும் பதினெட்டுப் பேர்களைச் சிலன் தானாகவே மந்திரிகவாக்களாகச் செய்திருர் என்பதாம்.

சிறிது பக்குவமடைந்த ஆனமாக்கள், பகருவத்தின் மந்தத்தினால் மாணய்க்குட்பட்ட அதிகாரத்திற்கு யோகவிபக்களாய்ச் கிருட்டி ஆகும்பதிலு அநிகாரத்திற்குக் காரணமான கனதிகளின் சம்பந்தத்தால் சகலங்களாக ஆகிறார்கள். இவர்கள் கைசம்மீந்த முடையவர்களாயிருந்தபோதிலும், மலத்தின் பக்குவத்தால், பிரளயகாலங்களோடு சேர்த்து எண்ணப்படாது ஏனையோரென்று சொல்லப்பட்டார்கள்.

அந்தப் பக்குவம் அடைந்தவர்கள் எத்துனைப் பேர்கள்? எவ்வளவு அதிகாரத்தில் நியமிக்கப்பட்டனர்? எனின் நூற்றுப் பதினெட்டு மந்திரோசுவரர்களாகச் சிவரப்பருவானுல நேரே நியமிக்கப்பட்டாரென்க. அனந்தேசுவரரால் நியமிக்கப்பட்ட வரலால் ஆயினும், கலாதிகளின் சம்பந்தம் அனந்தேசுவர ராலேயே செய்யப்பட்டது எதனுடையனின், "அசுரகத் மரபர் காரியத்தில் அனந்தர் பிரபு" என்று வசனமிருந்தவரெ னென்க (13)

(அ-கை) அந்த நூற்றுப் பதினெண்மர் பெரும் பெயர் களைப் பிரித்துக் கூறுகின்றார்.

(14) அந்த நூற்றுப் பதினெண்மருள் மண்டலிகள் என் பவர் எனமா. கதிரோதாதிகளும் அவரகளைப்பேரல் எண்மர் களே வீரபத்திரர், ஸ்ரீகண்ட பரமேசுவரர், நூறு ருத்திரர் கள் ஆக நூற்றுப் பதினெண்மர் என்பதாம்.

மண்டலிகளாவார் கலையினுடைய மத்தகத்தில் வரசுஞ் செய்ககடிய தெஹுநேசர் முதலியோர். கதிரோதாதிகளாவார் குணத்தவததின் மத்தகத்தில் வரசுஞ்செய்பவர். வீரபத்திர ராவார் நூறு ருத்திரர்க்கிடும் நியமனம் செய்பவர். ஸ்ரீகண்ட ராவார் குணத்தவதத்தை இடமாகக்கொண்டு அதற்குக் கீழ் பட்ட புலனாகக்குக் கருத்தாவாயுள்ளவர். நூறு ருத்திரர்கள் பிரமாண்டங்களுக்கு ஆதராமாயுள்ளவர். (14)

(அ-கை) சகலவரப்பற்றிக் கூறுகின்றார்.

(15) மலநாசத்திற்குக் காசனமான சத்திபிரதத்தால் அதிகமான மலநாசத்தை அடைந்திருக்கும் சகலர்களை அந்தப் பரமசிவன் ஆசிரிய வடிவத்தை அடைத்து நின்ற சிவசாமிய னை மோகித்திலே சேர்த்துவைக்கின்றான் எனபதாம்

முமமலமுடைய சகலருள் மல பரிபாகம் மிகுதியு முடைய சகலர்களைத் திரோதனை சத்தியின் நீக்கமான அலுககிரக சத்தி யினால் பாச நீக்கஞ்செய்து, குருவை அடைத்துதுச் செய்யுந்

திக்கையினால் சிவசாமிய ரூபமான மோகஷத்தில் செர்க்கின்றார். மந்தமான் மலபாகம் உடையவர்களை மந்தந்த சதநிபிரதத்தால் வித்தியேசவராதிரி பதங்களிற் சேர்க்கின்றார் இவ்வாறே. “திதி காலத்தில் குருவை யிட்டிதது விவரங்களுக்கூப பரிம சிவன் அனுக்கிரகம் செய்கின்றாரோ அவர்கள் உருத்திர மர திரேசவராதிரி பதங்களை அடைகிறார்கள்” என நூல்காற்ற சொல்லப்பட்டிருந்ததல் காண்க.

சகலருக்குத் குருவை யிட்டிதது நின்று அனுக்கிரகம் செய்கின்றார் என்றதனால், கிருஞ்ஞானகேவலர், பிரளயகேவலர்க ளுக்கு திரேசவரமாய் நின்று அனுக்கிரகம் செய்தின்று. என் பது பெறப்படும். மலம கண்ணினுடைய படல நோட பிசகல திரேசமரகைகபல திரேசரூபமரண சலலா விவரபாதத்தினால் பே அததரு நரசமனரி, ஞானமாத்நிரத்தினால் இவ்வென அறிந்துகொள்க. (15)

(அ-க) இதுவுமது.

(16) மும்மலங்களைக் கட்டுப்பட்டவர்களாயும், மேலே கூறப்பட்டவ சலலாதவர்களாயும், பகருவியிலலக மலசகக யுடையவர்களாயுமுன்ன புருஷர்களை அவர்வர்க்குரிய சன்மன களை அதுசரித்துப் பேசுவகளை அதுபவிதகர பொருட்ப பரிமலிவன் ஏவுகிறார். இந்தப் பிரகாரம் உசுக்கலின் பிரிவு சொல்லப்பட்டது என்பதாம். 176

(அ-க) இனிப் பாசங்களின் பிரிவைச் சொல்லுகின்றார்

(17) புருஷனுக்குப் பாசங்களானவை நான்குவிதங்களாகும். அவற்றுள், முன் இரண்டு ஆணவமலம், கன்மமலம் என்னும் இவற்றின் காரியங்கள். விரைப முன்றம் நான்கும் மாயாகாசியமும், திரேசநான காரியம் ஆகிய சிவசத்தியின் காரியமும் என்னும் இவை என்பதாம்.

முன் பாசம் யித்து என்று சொல்லி, இவ்விடத்து நான்கு என்றது திரேசநானகாதோ? எனின், ஆகாது எதனா லேனின், மகாமாயா ரூபமான சத்த மாயைக்குப் பரிமுத்தி

யை நோக்கப் பாசததுவம் இருந்தபோதிலும், வித்தியா வித்தி
யேசுவராசனாடைய பதமாகிய அபாமுத்திக்ரு சத்த மாயா
காரிய சரீரம் காரணமாய் இருக்கிறபடியால் அதற்குப் பாசத்
துவம் கூடாது ஆகலின் என்க. ஆகலினாலான, புருடத்
தன்மை என்னும் மனத்தை உடைய சகல வாக்சததுப் புருடர்க
ளுகரு நான்கு மலம் என்று இலகீத சொல்லப்பட்டது ஆத
லால், சத்தாததுவ வாக்சிகளான அனாதாதிகளுக்கும் சதத்
மரணமும் திரேதான சத்தியமாகிய இரண்டு பாசங்கள் தான்
உள்ளன. அவையும் அசத்த மரணப்போல மோசததை
உண்டு பண்ணுகிறனிலை; ஞானத்தைப் உண்பண்ணுகின்
றன என்று கூறப்படுகிறது.

நாதம் என்று சொல்லப்படும் சத்த மாயாகாரியம் எல்லா
உயிர்களிடத்தும் இருக்கிறது என்று ஆசுமங்கள் சொல்லுகிற
படியால், சகலருக்கும் வதமாயா காரிய சம்பந்தம் இருக்
கிறதே எனில், அஃதுண்மையே. ஆயினும், வித்தியா வித்
தியேசுவரர்களுக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவ சகலகாதிருததுவ முத
லிய சத்தமாயா காரிய சம்பந்தம் இருப்பதுபோல, சகலாக
ளுகரு இலகீத என்று இவ்வாறு வேறுபாட்டை கூறப்பட்டிருந்தல்
சங்கடம்.

மல கன வகையே அனாதின் காரியங்கள் என்று கலோ
சததிர சொன்னது காரிய காரணங்களின் ஒற்றுமைபற்றி உப
சாரமாகச் சொல்லியவாறும்

எதனுலெனின், அடுத்த சூத்திரத்தில மல சன்மங்க
ளுகனே இலகணஞ் சொல்லுகின்றமையால் என்க ஆயினும்,
உபசாரமாசவாவது சொன்ன கருத்தி என்னெனில், மல
கல்மஸுகளின் காரியங்களான மனநடபும், போக துஷ்சீய
மாகிய இவை பபன வடிவமாகையால், இவையும் பாசங்களை
என்று கூறப்பட்டிருந்தல்லபற்றி பென்க. இதுபோலிலை, மாயா
காரியத்திலும், திரேதானசத்தி காரியத்திலும் கொள்க
ஆனவாயும், தன்மமாய் எனலும் இவை அநாதிபே சித்தித

துள்ளன. அவற்றுள், ஆணவமலம் புருடனுக்கு அநாதியாக வே ஞானக்கிரியைகளை மறைப்பது. கன்மமும் மிகவாகாதி யாய் வித்தும் முனையுமபோல் உள்ளது. கதனுலையில், கன் மத்தினுடைய உண்டாகும் கரிசபம்மயமாக அநாதியாதனாக என்க. மாயா காரியமான கலாதிகள் கன்மக்காரணமாக உண்டாகிற படியால் இடையே வந்து கடினவைவரகும். மாயாகாரியம் இல்லாத பிரணவாகளுக்கு மல கன்மம் மட்டும் இருக்கின்றபடி யால், சகலருக்கு மாயாகாரியம் இடையே வந்து கடினதென் றது பொருளதுமாறு காண்க. ஆணவமலத்தை அகிட்டுத்து சின்று காரியப்படுத்துதலுயற்றித் திரோதான சத்திக்குப்பாசத் துவம் உபசாரமாய்க் கூறப்பட்டது. பின்னரும், இது கிஷுப மாய்க் கூறப்படும்.

(17)

(அ —க) நான்கு பாசங்களுள் முதன்மையான ஆணவ மலத்திற்கு இலக்கணம் கூறுகின்றார்.

(18) ஆணவ மலமானது ஒன்றாயும், அநேக சத்திகளை உடைபதாயும், புருடனுடைய ஞானக்கிரிய சத்திகளை மறைப் பதாயும் உள்ளது. அது, வெவ்வுக்கு உயிரோவாயும், செம் பைப்பற்றி யிருக்கும் களிமப்புபோலவும் அறிவத்தருகத்து என்பதாம்.

கடமாயும், சித்தியமாயும் இருத்தலால் ஆணவமலம் ஒன்றேயாம் அநேகம என்று சொல்லின், கடமாயும் அநேக மாயும் உள்ள கடம் முதலியவைகளுக்கு அவித்தியத் தன்மை காணப்படுமாறுபோல, ஆணவமலத்திற்கு அசித்தியத்தன்மை சம்பவிக்கும்; ஆகலால், அது பொருந்தாது. அங்ஙனம் மலம் ஒன்றுயிருக்குமாயின், மல நிவர்த்தி பென்னும் முதலி ஒருவனுக் குண்டாகும்பொழுது அனைவருக்கும் உண்டாக வேண்டுமெனவெனில், மலம் ஒன்றுயிருந்தாலும் அநேக ஆன் மாத்களை மறைக்கக்கூடிய அநேக சத்திகளை யுடைபதாக்கலால் எத்த மல சத்திக்குப் பரிபாகம் உண்டாகின்றதோ அந்த மல சத்தியால் மறைக்கப்பட்டிருந்த ஆன்மாவிற்கு மட்டும் முத் தியையன்றி ஏனையோருக்கு இல்லை என்க.

அரிசிவிலும் செம்பிலும், அநாதியே கூடியிருக்கிற உயி
யும் களிமயும் பரகத்தினாலும், சசகத்திலிருளும் எப்படி
நிலிர்த்தியடைகின்றனவோ, அதுபோல அநாதியே மறைத்
துகக்கொண்டிருக்கின்ற ஜீவன் மலமானது, தீனக்நிலினால்
நிலிர்த்திக்கடப்படுகிறது. இங்கே உற்பபட்ட இரண்டு திருட்
டார்த்தங்களுள், முதலாவது திருட்டார்த்தத்தினால் உயி நெல்
லின் உற்பத்திக்குக் காரணமாதலபோல, சரீர உற்பத்திக்கு
மலம் காரணமென்பதும், இரண்டாவது திருட்டார்த்தத்தினால்
களிமயின் நிலிர்த்திக்கு சசம் காரணமாதலபோல, மல நிலிர்த்
த்குத் தீனக் காரணமென்பதும் பொருளாகக் கொள்க. (18)

(அ—க) கன்மமல மாயாமலங்களின் இலக்கணங் கூறு
கின்றார்.

(19) தர்ம அதர்ம ரூபமாயும், வேறுபாடுடையதாயும்
உள்ள கன்மமானது, அநாதி எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
மனையபும் பொருள்வடிவாயுள்ளது. தரலம் முதலான சாதர்
மன உலகத்திற்கு முத்தகாரணமாகும். அது நித்தியமர
யுள்ளது என்பதர்மம்.

கர்மத்தினுடைய அநாதித் தன்மையானது பிரவாகரதி*
ரூபமாகும். கன்மத்திற்கு வேறுபாடாவது, சாதன வேறு
பாட்டாலென்க. சாதனமாவது, செய்கிறவன், செய்பபடு
பொருள், கருவி முதலாயின. இன்னும், கன்மம் அநேகம்
என்பதற்கு அதன் பலன்களாகிய பேரகவுகள் பலவாறுதலும்
ஏதுவாகும்.

மனையவானது வேதாந்திகள் கூறுவதுபோல் அசத்திய
மகது, மற்றுறையையோ எளில், சத்தியமான பொருள்
வடிவமாயுள்ளது. உலகம் என்பது காலம் முதலிய பொது

*பிரவாகரதிவாத, இடையாறுதேயும் சீப்பெருக்குப்போலத்
தொடர்ச்சியாய்த் தொன்றுதொட்டு வருதல்.

உலகமும், சூக்கும் தேகம் முதலிய சிதப்பு உலகமும் தூவ தேகமாகிய பொதுச்சிதப்பு உலகமும் என முத்திறப்பும். இவைவளைத்து வகாரியரூபம். முதற்காரணம் இன்றிக் காரியப் பிரபஞ்சம் உண்டாகாதேதானையல்ல, மரணப் முத்த காரணமரணம். அந்த மரணப்பாணது பசமகாரணமானையால் நித்தயமா யுள்ளது அசித்தியம் என்று மகாண்டால் அதற்குக் காரணம் வேண்டுமெனானது அதவும் அசித்தியம் எனப்பட்டி வரம் பின்றுமேயும் நித்தியமேதல்ல, ஒன்றிருக்கவேண்டும். இந்த சிவபத்ததைச் சுதத தத்துவ புலனங்களுக்கு முத்த காரணமான சுதத மரணயினிடத்திலுள்ள கொள்கை.

முன் பசததனை பெயரைச் சொன்ன சூததததலை மரயா காரியம் பசமககர் சொல்லப்பட்டிருக்க, இவவிட தது மரணயக்கு இலககணம் சொலவது எப்படிப் பொருத்தம்? எனில், மரணயக்கு இயகபரகப பந்திக்குத் தன்மை இலககத படியாக, அதன் காரியம் அதனே சொல்லப்பட்டது. காரண மின்றிக் காரியம் உண்டாகாதேதானையால், இவகே காரணத் திற்கு இலககணம் சொல்லப்பட்டது. காரியம் விரிவானமை வரல அதற்கு இலககணம் மேலே சொல்லப்படுகிறது (19)

(அ-ஈக) இவவது முன்று விதமான பசததனைச் சொல்லியிட்டு நானாவது பசமககைய திரோதான சததிற்குப் பசதததனை உபசாசமென்று கூறிப் பசததததததைப்பூர்த்தி செய்கின்றா

(20) புருஷர்களை மறைக்கக்கூடிய சிவனுடைய திரோ தான சத்தியானது பசதததைத் தெரடர்ந்து நின்று காரியப் படித்திதற்படியால், பசம என்று சொல்லப்பட்டது.

இந்தப் பிரகாரம் பசததகள் ரரங்கு பிரியுள்ளாகக் கூறப் பட்டன எனபதசம் (21)

(அ-ஈக) இவவது சகலர்களைப் பந்திக்கக்கூடிய மும் மலககையும், விஞ்ஞானகர், பிரளயகலர்களைப் பந்திகக

கடிய திசைநாசன சத்தியையும் செல்லிவிட்டு சுதமரையை
பைக் கடந்தவர்களுடைய சுத்த தத்துவ ரூபமான பரசுத்தைச்
செல்லுகின்றார்.

(21) சுதமரையான தத்துவங்கள் ஐந்து அவற்றின்,
சிவதத்துவத்தை முதற்காரணமாகச் செல்லுகின்றார்கள் சத்தி
தத்துவம், சுதாசிவ தத்துவம் ஆகிய இவற்றையும், ஈசுவர
தத்துவம், வித்தியா தத்துவம் ஆகிய இவற்றையும், சிவ தத்
துவமாகச் செல்லுகின்றார்கள் என்பதாம்.

சுதமரையி் சிவதத்துவங்கள் சித்தியமா? அல்லது அசித்
தியமா? சித்தியம் எனில், இவற்றிற்கு உற்பத்தி உடனது
அசித்தியம் எனில், இவற்றின் உற்பத்திக்கு முதற்காரணம்
எது? என்று ஆசங்கை நிகழும். நிகழவே, அவ்வைந்து தத்
துவங்களுள், சிவதத்துவமானது முதற்காரணம் ஆகுமென்று
செல்லுகின்றார். இந்தச் சிவதத்துவம் முதற்காரண மாக
லால், மரையபேரல் சித்தியமாயுள்ளது. இது காரணமாகவே
ஏனைய சத்தி தத்துவம், சுதாசிவ தத்துவம், ஈசுவரதத்துவம்,
வித்தியா தத்துவம் ஆகிய நான்கும் இவன் காரியங்களாம்.

மரையக்கு மூல மகரமாய ஒன்று உண்டென்று நூல்க
ளிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது இவ்விடத்தில் கவனிக்கத்
தக்கது எனையெனில், சித்திதை முதலிய தத்துவங்கள் வெவ்
வேறான உலக அமைப்புக்களுடன் கூடியிருப்பதாகப் பிரமாண
நூல்களில் செல்லுகிறபடியால், அவை அவ்விடம் காரியங்க
ளாக இருப்பதனாலும், அததத்துவங்களில் வசிக்கக்கூடியவர்க
ளுக்குச் சரீரகமபந்தம் இருப்பதனாலும், அவற்றிற்குக் காரண
மாய் மகரமாய ஒன்றுண்டென்று சுதமரையை சித்திதத்து
வைப்பதாம். இவ்வுடைய, வித்தியா சித்திபேசுவரர்களின் சரீ
ரகங்களுக்கு முதற்காரணம் மகரமாய என்று சொல்லப்பட்
டிருத்தலால் காரணம். இன்னும், ஈசுவர முதலியவற்றை வழி

* ஈனடுக்கலிய வித்தை, சுத்தவித்தை எனப்படும். அசுத்த
மரையின் காரியமான வித்தை வேறு; இது வேறு.

யாகத்தொண்டு மந்திர தந்திரங்களின் காரணத்துவமும் இந்த மகாமாயைக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எவ்வாறெனில், எத்தியிலிருந்து நாதமும், அதிலிருந்து விந்துவும், அதிலிருந்து மாகிருகாகரங்களுமே தோன்றுமாறுபற்றி பென்சு, இவ்வாறு, விந்து ரூபமான சிவதத்துவத்தைச் சொல்லியிட்டு அதன் காரியவகை சத்திதத்துவம், சதாசிவ தத்துவம் எனத் தொடங்கிப் பிற்பாடியாற் சென்னார். (21)

(அ—க) இவ்வாறு சத்த தத்துவங்களை எண்ணிக்கையிலும் பெயரினாலும் சொல்லியிட்டு, இனி அசத்த தத்துவங்கையுமே அவ்வாறே சொல்லுகின்றார்.

(22) பந்தத்தையுடைய ஆன்மர்களுக்கு அநிபரணம் புடைமையா பிருக்குந் தன்மை. கர்த்தாவா பிருக்குந் தன்மை ஆகிய இவை சித்திப்பதற்காக மாயையிலிருந்து தோராகவும், ஒன்றன்பின் ஒன்றாகவும், காலமும், வியதியும், அவ்வாறே கலையும், வித்தையம், அராகமும் ஆகிய விந்து தத்துவங்கள் தோன்றுகின்றன என்பதாம்.

இந்த விந்துவிதமான தத்துவங்களென்னும் சட்டையைத் தரித்த ஆன்மாவே, போகத்தை யறுபவித்ததருபவரும்; ஆதிவல்ல, புருடத்தன்மை பென்னும் மலதன்னை சம்பந்தத்துடன் புருடதத்துவம் என்னும் பெயரை அவ்வான்மா அடைகிறது. இவ்வாறே பிணைச் சொல்லுகின்றார். (22)

(அ—க) இதுவுமது

(23) மாயையிலிருந்து பிரகிருதியும், குணத்துவமும், பிணைப் புத்தி, அகவகாசம் என்னும் இவைபுறம், சித்தமும் கண காத முகத்து நக்கு துவக்கு என்னும் ஓர்னைத்திரியங்களுமே வரக்கு கை கால ஆசனம் குறி என்னும் கண்மேந்திரிபங்களுமா, சத்தம் பரிசம் ரூபம் இரசம் கருதம் என்னும் தன்மாத் திவாகளும், இவ்வாறே யதுசரித்து விந்து பூதங்களும், ஆக இருபத்தைந்து தத்துவங்களும் தோன்றுகின்றன என்பதாம்.

* மாகிருகாகரம்:—அசை அம் என்னுமிருவகையாகும்.

ஆசிரியர் இவற்றிற்கு இலட்சணம் பின்னர் கூறும் பொழுது, இவை மாயையிலிருந்து ஒன்றன்னை ஒன்றும் உண்டானவை என்று கூறுகிறார். (23)

(அ—க) இதுவுமது

(24) புருஷனுடைய பொருத்திற்காக இருபத்து மூன்று தத்துவங்கள் பிரகிருதியிலிருந்து தோன்றும் என்றக் காரணத்தால் பிரகிருதிக்கும் குணத்தத்துவத்திற்கும் உண்மையில் அதிகமான பேதம் இல்லையே (அதனால், இருபத்து மூன்று எனப்பட்டன) என்பதாம்,

இத்தத்துவங்கள் அனைத்திற்கும் காரணமாக இடத்தில் உபயோகம் எனப்படும், பிரகிருதியிலிருந்து நேரே உண்டானவை எவை? தொடர்ச்சியாக ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உண்டானவை எவை? என்றும் இவையனைத்தும் பின்னர்க் காட்டுகிறோம்.

மாயையிலிருந்து பிரகிருதி தோன்றுகின்றது என்னும் பொருளுடைய மூன்று கூலோக வாக்ஸியத்தால் மாயையிலிருந்து பிரகிருதிக்குக் கீழ் இருபத்து மூன்று தத்துவங்கள் தோன்றுகின்றன என்று கிடைக்கிறபடியால், இருபத்து மூன்று தத்துவங்கள் என்று சொன்னது எவ்வாறு பொருந்தும்? எனில், பிரகிருதிக்கும், குணத்தத்துவத்திற்கும் குணங்கள் அடக்கியிருத்தாலும், மெய்ப்படந்த மீதானதுமாயிய பேதமேயன்றி வேறு பேதம் இல்லாமலாவ பொருந்தமெனக் காரணியனால் குணங்களோ பிரகிருதி என்று கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றதே எனில். அது பொருந்தாது. எதனாலெனின், உடம்பையும், அநேகமாயும் இருக்கும் கடம் முதலியவற்றிற்கு ஏகமாயிருக்கும் காரணத்தைக் காண்கின்றமையால், அதுபோல உடம்பையும் அநேகமாயும் இருக்கும் குணங்களுக்குப் பிரகிருதியே காரணமாகும் ஆதலாலென்க. ஆதலால், காரிய காரணங்களின் அபேதத்தைக் கருதித் குணத்தைப் பிரகிருதியில் அடக்கி இருபத்து மூன்றெனக் கூறியவரோம். (24)

(அ-வை) இனி, இதுவரை கூறப்பட்ட தத்துவங்களுள், முதலாவதாகக் கூறப்பட்ட சிவதத்துவத்திற்கு இலக்கணக் கூறுகின்றன.

(25) கிருது ரூபமான சிவதத்துவத்தை விபரமாகவும், ஒன்றாகவும், நித்தியமாகவும், எல்லாத் தத்துவ வஸூக்கங்களுக்கும் காரணமாகவும், ஞானகந்திரிய சுபாவமாகவும் ஆகிய பர சொல்லுகின்றனர் என்பதாம்.

சுத்த அசத்துவங்களுக்கு முதற்காரணமாக யாதொரு கிருது எனவும் சிவதத்துவம் மூல சாத்தக்கப்பட்டதோ, அந்தச் சிவதத்துவம் விபரமாக அமீதாவது, சுத்தம் அசுத்தமான இவதத்துவகு விபரமாக மென்ற அடியும் எவ்வாறெனில், தன்னுடைய பரிணாம ரூபங்களான நிவிரத நி முதலிய கண்களினால் உலகத்தை விபரிப்பது என்பதாம். இச்சுருதாபடந்தி யே, கலைகளை நிகழாக்கிக்கொண்டு தத்துவங்கள் இருக்கின்றன. தத்துவங்களில் புதுவா சுழங்குகள் இருக்கின்றன என்று பெரி யோர்கள் கூறுகின்றனர் அந்தச் சிவதத்துவம் மேலான காரணமாக இருப்பதனால், ஒன்றையாம் பஸ் எனில், பஸ்வையும், சடமாயும் இருக்கும் கடம் முகவியைப்போலக் காரியமாக தல்கடும். ஒன்றுதலால், நித்தியமாக உள்ளதாகும். அநித்தியம் எனில், மேலான காரணம் ஆகாண்டியுடன் வேறு முதற் காரணத்தை கிருதபும்; கிரும்பவே. அதற்கு வேறொரு காரணம் வேண்டப்பட்டு வரப்பின்றியோடுதல் என்னும் குற்றமாகும் என்க. இவதச் சிவதத்துவம் எவ்வாறு சுத்த தத்துவங்கட்கு முதற்காரணமேயன்றி, அசுத்த தத்துவங்கட்கு முதற் காரணமாகதலில்லை. எதனாலெனின? அசுத்தமானவையிலிருந்து அசுத்த தத்துவங்கள் உண்டாகின்றன வாதலால், அவ்வசுத்த தத்துவங்களுக்குச் சுத்தமான சிவதத்துவம் காரணமாகதல் சொல்லுமையால் என்க.

ஆன்மங்களுக்குத் தன்னிடமிருக்கும் ஞானகந்திரியங்களை விளக்குகிறபடியால், இச்சிவதத்துவம் ஞானகந்திரிய சுபாவம்

மெளபப்பட்டது. அஃதாவது, அந்த அந்தப் புண்பதிகளின் ஐராதனத்தினாலாவது, இன்னையினாலாவது தன்னுடைய காரி பங்களான சுத்ததத்துவ புண்பதிகளைப்படைந்த ஆன்மாக்களுக்கு. ஞானக்கிரிஸ்பதின் வினாக்குப்படி செயற்கு என்பதாம், இவ் வரதே, மதவகததிலும், ஜீவந்தனமையுடைய ஆன்மக்கள் பாரதொரு சிவதத்துவத்தால் வினாகுபபட்ட ஞானக்கிரிபா சாமர்த்தியம் உடையவர்களாய் ஆனந்தரங்கினா, அந்தச் சிவ தத்துவமாவது சராசுவதீதமாய், சாசியிலாததாய இருக்கிறதா என்று சொல்லப்படமுருக்கின்றது. ஆதலாற்றின, இர தச் சிவதத்துவத்தை மோகதனைச்செயலிக்கிறதா என்றுசொல்லாமல் ஞானத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிறதா என்று சொல்லுகிறோம்.

அசுத்த மாயையும் கலை முதலிய தத்துவங்களின் வழி யாய் ஆன்மக்களின் ஞானக்கிரிஸ்பதிகள் பிரகாசம் செய்வதா கவும், சுத்த மாயை மரத்திடம் ஆன்மக்களின் ஞானக்கிரிஸ்ப திகளைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது என்றால் எவ்வாறு பொருத்தம்? எனின், அஃதுண்மையே. ஆயினும், அசுத்த மாயையினால் உண்டாகும் ஞானம் * ஏதேதச் ஞானமே ஆதலாலும், ஆன்மா வல்லாத பொருள்களில் ஆன்ம பாவனைகளை உண்பெண்ணுவத னாலும், அந்த அசுத்தமாயை மோகதனாதேய உண்பெண் ணுகிறதே. இந்த மக்க மாயையினாலுண்டாகும் ஞானமே எனின், எவ்வாறப்பொருள்களையும் ஒருசேர அறியும் விபரம் ஞானமாத லாலும், சிவன் முதலிய சுத்தப் பொருள்களை, ஹல்களால் சித் திக்கப்பட்ட ஞானத்தின் வழியால் அறிபச் செய்வதாலும், சுத்தமாயை ஞானத்தையே உண்பெண்ணுகின்றது ஆதலால், உண்ணுடைய ஆசங்கை பொருத்தாதென்க. ஞானக்கிரிபா சொருபம் என்பதற்கு, இதுகாறாக உறிய பொருளேயன்றி' சுவம் என்பதற்கு அடமொழியில் தனம் என்று பொருள்

* ஏதேதஞானமாவது, ஒன்றின் யதியுட்கால் பிறதொன் றின் யதியாகும்.

கிடைக்கும் ஆதாரம், ஞானக்கிரியா ரூபமான தன்னுடைய தன்மையான ஆன்மாவைக்கு விளங்கும்படி ஒப்பிறதென்பதும் பொருளாகக் கொள்க.

இன்னும் ஞானக்கிரியை அநபரவ என்று பிடித்த, ஞானக் கிரீடங்கள் இவற்றுக் கபாலமாக இலங்க எனப் பொருள் கொண்டு இவர்தம் சிவதத்துவத்தைக் கூடம் என்றும், ஞான ரூபம் இலங்க என்றும் பொருள்கூறலாம். சிவதத்துவம் ஞான ரூபமாயின இது முதநகராணமாகக் கூடாது கூடம் முதலிய காரியங்களுக்கு முதநகராணமான மண் உடப்பொருளாதல காரணத்தினாலாக, ஞானரூபம் முதநகராண மென்றாகக் கூடா தென்க. இவ்வாறே பராக்ஷியம் என்னும் துல்க, “சட ரூப மான காரியங்களுக்கு ஈவ்வான் விநிதநகராணம்”, விநித முதநகராணம்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது வேறு துல்க களிலும் “அந்தப் பரமசிவனுடைய குண்டலிகீ என்னும் சத்தி யானது உடரூபம்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. முதந கராணமான மகாமாயையை ஆகிரிபர்கள் இவ்வாறு கருதுகின்றனர். இந்தக் கிரீடத்திற்குப் பரமசிவனாவது, சிவனுடைய சமயேத சத்தியையாவது விஷயமாகக் கொள்கிறோம் என்க, சிவம் முதலாக இருக்கிற ஒரு தத்துவங்களுக்கு இலக்கணம் கொள்ளும் இவ்விடத்திலே தத்துவங்களைக் கூடாது நிற்கும் பரமசிவன், சிவ சமயேத சத்தி ஆகிய இவர்களைப்பற்றிப் பேசுதற் பிடயின்னாலாக, அவ்வாறு கொள்ளுதல கூடா தென்க. அந்தப் பரமசிவன், சிவ சமயேத சத்தி ஆகிய இவர்களைப்பே சிவ தத்துவமாகக்கொண்டு, சுந்தரத்தையாக்கு இவர்களைப்பே முதந் கராணமாகக் கொள்ளலாயோ எனில், அங்ஙனம் கொள்ளின், இவர்களுக்குப் பரிணாமம் உண்டு எனப்பட்டு, அந்தப்பரிணாமத்தாக் கூடத்தன்மை முதலிய குற தங்கள் உண்டு எனப்படும் என்க.

சத்திதுடைய பரிணாமமாகக் கொள்ளாமல், சிவரத்தன யாகக் கொள்கோம் எனில், அது பொருத்தாது. எதனுலெனின்

விவரத்தினையுடைய காரியம் அசுதநிபமாசும் : ஆதலின் எவ்
 லாப பிரமாணங்களிலுள்ளும் சந்திபமெனச் சித்திசக உலகம்
 அசுதநிபமாசுபீயிம ஆகலாகுக. இன்னும், சிவசகதுவம்
 என்று பெயருடைய விந்து ரூபமான குண்டலிதி சகநிபயச்
 சித்திநுடைய சமஸிவதமென்று கூறாமல் பரிக்கிரகசுதநிபாய்க்
 கூறப்பட்டிருப்பதனாலும், சிவசுதநுயம் எனப்பதற்குச் சிவனை
 பாடுது, சந்தியையாவது பொருளாகக் கொள்ளக்கூடாதென்று
 கீழ்க் கம்மரறி செய்யப்பட்ட விந்துதீய சரிபாணதாகும்,
 இன்னும், பசுமசிவன் சித்தருடன் ஆகையால் எப்படி உலகத்
 திற்கு முதற்காரணம் ஆதலிலையே அபுபுபே சொசத்தி
 யு முத்தரணம் ஆதலினால், பரிணாமம் சடதநிபாய்க் கூறப்
 பட்டதையன்றிச் சேதனனுக்குக் கூறப்பட்டினால் ; சித்தினு
 டைய * விவர்த்தனமாகக் கொண்டால், காரியமான ஐதத்துக்
 ருச் சூரியத்தன்மை சித்திக்கும. எல்லாப் பிரமாணங்களி
 லுள்ளும் சந்திபமெனச் சித்தித்த உலகம் எப்படி அசுதநிபமான
 குணியமாகும்? இனி, சந்திரதனுடையக்குச் சிவனும் சிந்தி
 யும் முதற்காரணமாகத் தொலாதவாறு போலவே, அசுதந
 மையையும் முதற்காரணமாகத் சொல்கது. எதனுமெனின்,
 அவலசுதந மையை தன் காரியத்திற்கு மோகத்தை உண்டு
 பண்ணுமெனறி, அனந்தை யுண்டுபண்ணுது ஆகலாலென்க.
 அநதக் குண்டலிதி பென்னும சந்திரான சடநு, சிவசத்திபா
 னது பசுமசிவனுடன் தாதான்மியமாயிரது ; பரிக்கிரக சத்தி
 யாக இருக்கின்றது ஆதலால், ரூபவான கர்த்தாவிலிடத்துக்
 கடத்திற்கு முதற்காரணமாய் மண் இருப்பதுபோல, பசு
 மசிவன கர்த்தாவிலிடத்து உலகமாயெ காரியத்திற்கு முதற்
 காரணமாய் விந்து என்னும் குண்டலிதி சந்தி இருக்கிறது
 என்ற பெளட்கமம் முதலிய சொந்தவகிற சொல்லப்பட்டிருக்
 கின்றது.

* விவர்த்தனம் என்பது சிறிதளவிடத்து மட்டகதகாரணமாக
 அரவுதேன்மல. அந்த அரவு உண்மையிலுள்ள மையான குணியத்
 தன்மை சித்திக்கும எனப்பட்டது.

சத்தமே பிரமம் என்று சொல்லக்கூடிய தவயாகாண மதத்தில் ஆன்மா நாதம் முதலிய முறையில் அநேகமாய் இருக் கும் எனவல பொருந்தாது. எவ்வாறெனில், ஆன்மாவும், ஆன்மசத்தியும் கிரகமற்றவை யானபடியால், அநேகமாயப் பரிணமித்துப் பிரிந்திருத்தறகு உரியன வல்ல ஆதலால். இவ்வாறு நாதகாரிகைநீர் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆதலால், சபதந்தத்தோற்றவழிப்பதனாலும், மகாமாயை முதற்காரணமாகச் சிந்தித்தது. இவ்விஷயம் பிரதேசத்திற் கிருத்தி தீபிகையில் விசுவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமை யால், ஆண்டுகாரணம். (25)

(அ-கை) இதனையே வற்புறுத்துகின்றார்.

(26) பலவிதமான இசை முதலிய சிவசத்திகள், முதற் காரணமான இந்த விந்துவினிடத்தில் அதிட்டித்து நின்று தன் னுடைய காரியத்தைச் செய்கின்றன; ஆதலால், அவ்விதமான இந்தச் சிவதத்துவத்தை எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அநங் காகம் செய்கிறதாகச் சொல்லுகின்றார்கள் என்பதாம்.

இசை முதலிய சிவசத்திகள், முதற்காரணமான இந்த விந்துவையாதிட்டித்துத்தான் அதுக்கிரகம் செய்தற்றிரியவற் றிற்கு அதுக்கிரகத்தைச் செய்தும், அவ்வதுக்கிரகத்திற்கு அங்கமான இருட்டி முதலிய காரியங்களுடைய செய்கின்றன. ஆதலால், இந்த மகாமாயையும் சிவசத்தி வழியாய் அனைத்திற் கும் அதுக்கிரகம் செய்கிறதாகப் பெரியோர்கள் சொல்லுகின்றனர். அசேதனமானது சேதனத்தால் அதிட்டிக்கப்பட்ட லன்றிக் காரியத்தைத் தோற்றுவிக்காது; ஆதலால், விந்துவா னது சத்திவால் அதிட்டிக்கப்பட்டுக் காரியங்களைத் தோற்று விக்கின்றது என்க. (26)

(அ-கை) இவ்வாறு சிவதத்துவத்தைச் சாதித்து அதன் காரியமான சத்தி தத்துவத்தைச் சொல்லுகின்றார்.

(27) சிருட்டமிக்க வேண்டுமெனனும இச்சையுடைய பரம சிவனுக்கு. சித்தான ஆன்மர்களுக்கும், சடமான பாசங்களும் தும் அதுக்கிரகம் செயதற்குக் காரணமான இந்த மகாமாயையி னுடைய முதலாவதான யாதொரு பரிணாமமுண்டோ அது சத்தி தத்துவமாகச் சொல்லப்படும். இந்த மகா மாயையே நிவரணமாயுள்ளது என்பதாம்.

பரமசிவன் சித்தங்களுக்கு அதுக்கிரகஞ் செய்தவனவது, ஆன்மாக்களுக்கு அதுக்கிரகமான மோகத்தினைச் செய்ய இச் சையுடையவராய், அந்த ஆன்மாக்களுக்கு மல பாசத்தின் பொருட்டும், கனமாறுபவதின் பொருட்டும், சிருட்டி முதலிய வற்றைச் செயதல். சடங்கனான பாசங்களுக்கு அதுக்கிரகஞ் செய்தலாவது, தந்தம் விராபாததில் சரஸ்த்தியம் உண்டுபண் றது. இயக்கத்தில் பாசங்களுக்கு அதுக்கிரகம் காழிப்ப தில் முதலகாரணமாக யுள்ளது விந்து காரதலால் அது காரண மென்று சொல்லப்பட்டது. ஆதலால், நிச்சயமாகக் கடைத்த பொருள் என்கிறபெயரில், சித்தி, சடம் என்னும் இவற்றிற்கு அதுக்கிரகம் செயதற்குச் சாதனமான, சிருட்டிக்க இச்சையு டைய பரமசிவனது விந்துவினுடைய காரணியாகி யுள்ளபடியும், நாதரூபமாயுள்ள முதலாவதான பரிணாமமே சத்தி தத்து வம் என்று சொல்லப்படுகிறது என்பதாம். இந்தச் சத்தி தத் துவமானது, விந்து முதலியனபோல் அவயவம் இவனாததா? அல்லது, அவயவம் உடையதா? எனில், எவற்றால் பதார்த்தத் தன் ஒன்றுக்கொன்று பிரிக்கப்படுகின்றனவோ, அவை அவய வங்கள். அந்த அவயவங்கள் அறந்து ிதாவயவம். பிரிக்காது சத்தி ரூபமாயுள்ள விந்துவே பரம காரணமாகதான், அதுவே சிவபவமாயும். சத்தி முதலிய காரியரூபமான தத்துவங் களைவிடவியல், நேராகவே புவனங்களுக்கு ஆகாரமாகப் இருத் தலிதும் அவயவங்களை யுடையனவேயாம். ஆகின், சிவதத்து வத்திலும் புவனங்கள் உண்டென்று சொல்லப்படுகின்றனமையால் அநிகரவனம் சிவபவமாயும்? எனின், அஃதன்மையே ஆகியது. இவ் தத்துவத்தில் புவனங்களை நேராக இருக்கவிடா

அசுந்த மாயா புலனாகக் கலாதத்துவத்தின் சொல் இரூப்பது பேரால், சிவதத்துவத்திற் சொல்லப்படும் புலனாகக் கருத்தினால் யின் சொற்றொன் இருக்கின்றன. ஆதலால், முரணின்மை உறிக.

(27)

(அ-சை.) இனி சதாசிவதத்துவத்தைச் சொல்லுகின்றார்.

(28) ஞானசத்தி, கிரியா சததிகளையிடு இவை குறைபாடும், ஏறாமலும் கிளையும் யாதொரு பரிணாமமுண்டோ, அதனை வித்துவான்கள் சதாசிவம் என்னும் பெயரையுடைய தத்துவமாகச் சொல்லுகின்றனர் என்பதாம்.

சிருட்டிக்க இசைசுபுடைய முன் சொல்லப்பட்ட பரமசிவனது ஞானக்கிரியா சததிகள் சமமாய் அநிட்டக்க முற்றாகாணமாய்க் கூறப்பட்ட வித்தகினைடைய இரண்டாவது பரிணாமம் சத்தி தத்துவத்திற்குப் பின் உண்டாகின்றது. அந்த இரண்டாவது பரிணாமத்தையே சதாசிவ தத்துவமாக வித்துவான்கள் சொல்லுகின்றனர்.

(28)

(அ-கை.) இனி, ஈகவா தத்துவத்தைச் சொல்லுகின்றார்.

(29) எதனிடத்தில் ஞானசத்தியானது குறைவை உடைவிறதோ, கிரியா சத்தியானது அதிகத் தன்மையை உடைவிறதோ, அது ஈகவா தத்துவமாகச் சொல்லப்படுகிறது. எப்பொழுதும் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் கர்த்தாவாகவும் சொல்லப்படுகிறது எனப்படும்.

எதனிடத்தில் உலகத்திற்குக் கர்த்தாக்களான அனந்தர் முதலானவர்களை யநிட்டத்துக் கிரியா சத்திக்கு அதிக வியாபாரம் உண்டாகின்றதோ, அந்தக் கிரியா சத்தியின் பரிணாமத்தைச் சதாசிவதத்துவத்திற்குக் கீழுள்ள ஈகவா தத்துவமாகச் சொல்லுகின்றனர். அந்த ஈகவா தத்துவத்திற்கு எல்லா வஸுதூக்களுக்கும் கர்த்தாவாயிருக்கும் தன்மையானது, கிரியாசத்தி

பதிட்டித்தறினாலும், எல்லாப் பொருள்களுக்கும் கர்த்தராகக்
கூடாது அனந்தேசுவரர் முதலானவர்களுக்கும் இந்த ஈஸ்வர தத்
துவத்திலேயே அடக்கம் என்று மேலே சொல்லப்பெற்றபடி
யாலும் உண்டாகிறது. (29)

(அ-கை.) இனி, வித்தியா தத்துவத்தைக் கூறுகின்றார்.

(30) எதன் இடத்தில் கிரியா சத்தியானது குறைவு
படைகிறதோ, ஞானரூபமான சத்தியானது அதைத்தை யடை
கிறதோ அதை வித்தியா தத்துவமாகச் சொல்லுகின்றனர்.
ஞானரூபம் ஆதலால், பிரகாசத்தைச் செட்டிததாகவும் சொல்லு
கின்றனர் என்பதாம்.

யாதோரு ஈஸ்வர தத்துவத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட விந்து பரி
ஞாம ரூபமான தத்துவத்தில், சபதகோடி மகா மந்திரங்களை
அதிட்டித்து ஞானசத்திக்கு அதிகமான தன்மை உண்டாகி
றதோ, அந்தத் தத்துவத்தில் வகிப்பவர்களுக்கு அனைத்தையும்
அறியுந்தன்மையை அது உண்டு பண்ணுகிறபடியால், அந்த
வித்தியா தத்துவம் பிரகாச மெனப்படும். (30)

(அ-கை.) இவ்வாறு சத்த தத்துவங்களைச் சொல்லி
கிட்டு, அவற்றுள், வேறு பொருள்களும் அடங்கி யிருக்கின்
றன என்று கூறுகின்றார்.

(31) சகல ரூபமான விந்துவும், நாதமும் சதாசிவ தத்து
வத்தைச் சேர்ந்திருப்பனவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. வித்தி
யேசுவரர்களோ எனின, ஈஸ்வர தத்துவத்திலும், சபதகோடி
மகா மந்திரேசுவரர்களும் காரிகம் முதலிய ஆதிகளும்
விறை என்னுந் தத்துவத்திலும் அடங்குகின்றன என்பதாம்.

பாவித்துவானது சிவதத்துவ ரூபமானபடியால், அதன்
காரிடமான ரூபமும் நாதத்திற்குச் சத்தி தத்துவத்தில் அடக்கம்
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால், இவ்விடத்தில் சகலவிறுது
என்பது அந்நா ரூபமான விந்து என்றும், நாதம் என்பது தூத

நாதம் என்னும் சொற்க. இவையிரண்டும், சதாசிய தத்துவத்தில் அடங்குகின்றன. வித்தியைகவாசான அவர்தேவதாஸ் முதலி யோர், ஈஸ்வர தத்துவத்தில் அடங்குகின்றனர். சந்தகோடி மந்திரோகவாசர்களும், வியோம விபாசி முதலிய * வாகிகமான மந்திர சப்தங்களும், காமிகம் முதலிய இருபத்தெட்டு சூகம மாகிய ஞான சாதனங்களும் வித்தியா தத்துவத்தில் அடங்கு கின்றன. (31)

(32) இந்த ஐந்து தத்துவங்களுக்கும் காலநிலைமை யால, (அதுபற்றி) முறதீர்ப்பாடு இல்லை. விபரபா வசத்தால் அல்லவோ முற்பிற்பாடு நூல்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதாம்.

இந்தச் சுவோசம் சில புத்தகங்களிற் காணப்படுகின்றது; அவ்வாறு கூறுதல் பொருத்ததாது, எதனாலெனின், சந்தாகந்த அத்துவாக்களிலும் தோன்றுமுறை, ஒடுக்குமுறை என்னும் இன்றறை அறிவிக்கின்றனவாயும், அந்த அந்தப் புணையாகிக ளுக்கு இடபேதத்தை அறிவிக்கின்றனவாயும், சந்தாதத்துவா ஶிஸ்யம் சுத்தகாலம் இருப்பதாக அறிவிக்கின்றனவாயுமுள்ள வாக்சிபங்களுடன் முன்னும் ஆதலானென்ற. இந்தச் சுவோ கம் இந்த நூல்களை அறிபாதவர்களால் சேர்க்கப்பட்டதாதலின் னாம் இதற்கு விபாக்கிபாணம் செய்யவில்லை. (33)

* வாகிகம் என்பது வாலினூற் சொல்லப்படுவது.

சுத்தாதத்துவாவில் உள்ள சுத்தகாலம் இந்த ஐந்து தத்துவங்கள் தோன்றிய பின்னர்த் தோன்றுதலால், அந்தக்காலம் உண்டென்றது போன்றே இந்தத்தத்துவங்களுக்கு முற்பிற்பாடு கூடுமென்றல் பொருத்ததாது. மற்றொன்றையோவெனில், காலம் தோன்றுவதற்கு முன்னரே தோன் றுகின்ற இந்த ஐந்து தத்துவத்தின் முற்பிற்பாட்டிற்குக் கலையித்திரி வனப் பெயர் பெற்றுக் காணத்தானமாய் நிற்கும் சிவசத்தியே காரணம் என்க. [இது, சிவஞான சித்தியாகுக்குச் சிவஞான கவாசிகன் அருளிய உரையிற் காண்க.]

(அ—௩௧.) விவதும் சதாசிவம் முதலிய பேதம் தூஷணில் சொல்லப்படுகின்றமையால், அநீதன்மைபோ, அன்றோ? என்னும் வினாவிற்கு விடை கூறவெஞ்சு.

(33) விதித்திரமான அநேகவித சத்திசூடன் கூடியிருக்கப்பட்ட விவம்:என்னும் தத்துவமானது உண்மையில் ஒன்றே யாகும். சத்தி விவபாச பேதத்தால் அந்தச் விவதற்கு இரத்தச் சதாசிவம் முதலிய பேதங்கள் சொல்லப்படுகின்றன என்பதாம்.

அதிட்டத்துக்கொண்டு நிற்றும் பரமசிவம் என்னும் பெயர் கொண்ட தத்துவம் உண்மையில் ஒன்றே. அது, கந்தாவரண வால, அவஸிம சேனமாதே இருத்தல் வேண்டும். சேத சத்தன்மை உடையது, விகாசமறந்தா விருக்கவேண்டுமென்று மேலே சொல்லியிருக்கின்றோம். அந்தச் சிவம் என்னும் தத்துவம் அநேக விதமான அநேக சத்திசூடன கூடியிருப்பது. அநீதானது, சத்தி ஒளிரியுறும் அறிவப்படும பொருள்பற்றிப் காரியமாக அநேகமாதலால், அந்த உபாதி பேதத்தால் அநேகமான சத்திசூடன் நித்தியமான சேனமையுடையது சிவம் என்பது பொருள் எனக. ஆதலால், சத்திகளின் விவபாச பேதத்தால் என்னுஞ்ச சதாசிவம் முதலிய பேதங்கள் உபசாரமாகக் கூறப்பட்டனவேயன்றி, உண்மையில் இல்லை. அதிட்டக் கம்பவிதற்கு உரிமையான விததுவுக்கோ என்க, விவத்தத்துவம் முதலிய அவக்ததவின் பேதமானது உண்மையென்றே சொல்லியிருக்கின்றோம். அப்படியே தூஷணிலும் சொல்லப்படுகிறது. தூஷணிற கூறப்பட்ட விவபேதமானது சத்தி பேதத்தினால் யாம். சத்திபேதமானது அதன் காரிய பேதத்தினாலேயாம். விவதானுபாதொரு உபாதியில் இவ்விவம் முதலிய பேதமானது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதோ, அந்த உபாதி வித்து வென்றமாரூண்டலிற் சத்தி வென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆத வினாறான பரமசிவதூஞ்ச சதாசிவம் முதலிய உருவம் சொல்லப்படுதல், நிவானத்திறாகவேயன்றி உண்மையிலில்லை என்பதும் இக்கருத்தேயன்றி, பெண்டாத்தில, “சாதனதுகடய

வழியத்தின் பொருட்டு அவனுக்கு ரூபம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது” எனறும், மிருகேந்திரத்தில், “சரீரமிருத்தலால் அவன் எந்த எந்தக் காரியத்தைச் செய்கின்றானோ, அதுவதற்குச் சரீரதரவாயிருந்து அந்த அந்தக் காரியத்தை அவன் சரீரம் அதுசரிக்கிறது” எனறும் கூறப்பட்டிருந்தால் காண்க. (33)

(அ-லக) இவ்வியைத்தையே இன்னும் கூறுகின்றார்.

(34) அந்தப்பிரபுரான பரமசிவன் செதுக்கும் சடத்துக்கும் அதுகொசகம் செய்வதற்காக, இந்தச் சதாசிவம் முதலிய ரூபங்களைச் செய்து அநாதியான ஆன்ம மலத்தால், மறைக்கப்பட்ட சதாசிவனை உடைய ஆன்மர்களுக்கு அதுகொசகத்தைச் செய்கின்றார் என்பதாம்.

பரமசிவன் ஆன்மர்க்களின் அதுகொசகத்திற்காகத் தியாகிகப்படுதற்குத் தஞ்ராதையான சதாசிவம் முதலிய சரீரங்களை அறிட்டிருக்கின்றார். ஆதலால், அவற்றை அறிட்டிருந்துச் செய்யும் சடப்பொருள்களின் அதுகொசகத்தால் விருத்தி செய்யப்பட்ட ஆன்மர்களுக்கே அதுகொசகம் செய்கின்றார். இதை அதுகொசகத்தையே இத்து, சடங்களை அதுகொசகம் என்று சொல்லியிருக்கிறோம். அநாதியான மலத்தினால் தடுக்கப்பட்ட சத்தியை யுடையவர்கள் என்று ஆன்மர்களுக்குக் கூறப்பட்ட விசேடணமானது பரமசிவன் செய்யும் அதுகொசகத்திற்குக் காரணமாகக் கூறப்பட்டது என்க. (34)

(அ-லக) இத்துச் சடங்களுக்கு அதுகொசகம் எனபது இதுவெனக் கூறுகின்றார்.

(35) அனைத்திற்கும் அதுகொசகம் செய்கின்ற பரமசிவன் ஆன்மர்களுக்குப் பேசாததையும், முத்தியையும், சட சமூகத்திற்குத் தந்தன விவரபரத்தில் சாமர்த்தியம் உண்டாததையும் செய்கின்றார் என்பதாம். (35)

(அ-கக.) அக்க நிவர்த்திக்குக் காரணமான மோகத்ததை அதுக்கிரகம் என்று கூறியது பொருந்தும். அது அக்கரூபவ ரூபமான பேசுத்தையும் அதுக்கிரகம் என்றது எவ்வாறு பொருந்தும்? என்னும் கேள்விக்குச் சமாதானம் கூறுகின்றார்.

(36) இரதச் சிந்து சடங்களுக்கு அதுக்கிரகம் என்பது சிவசமரூபமான மோகநாமரூபம் அந்த மோகநாமரூபம் கன்மத் துக்கு அநாதித தன்மை யிருத்தலால் பேசுதரூபவம் அந்நிச் சித்தியை அடைவதிலலை என்பதாம்.

பாச நீக்கத்தினாலும், எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் உள்ள ஞானக் கிரியா சத்தி ரூபமான சிவத் தன்மையின் விளக்கத்தி னாலும், உண்டாகும் சிவசம ரூபமான மோகநாமே அதுக்கிரகம் எனபது உண்மை. பேசுமோ எனில், “அதுபலிக்கப்படாத கன்மங்கள் அநேக கற்பகேடி காலங்கள் சென்றபோதிலும் கெடுவனவல்ல” என்னும் நியாயத்தால், பேசுதரூபவம் கன்ம நசுத்திற்குக் காரணமாயிருந்து கன்ம நசும் மோகந ரூபமான அதுக்கிரகத்திற்குக் காரணமாய் இருத்தலால், இரதப் பேசு மூலம் அதுக்கிரகம் என்று கூறப்பட்டது. ஆதலால், விநோத மிலையென்க.

(36)

(அ-கக.) இவ்வாரோ பாசங்களுக்கு அதுக்கிரகம் செய் தலும் பேசுத்தின் வழியாய் ஞானமாதங்களுக்கு அதுக்கிரகம் செயதற்காகவே என்று கூறுகின்றார்.

(37) ஆதலால் பாசமெவன் அந்தக் கன்மங்களின் பயனு சிய பேசுத்தின் பொருட்டுத் தனுகாரண புலனங்களின் இருட்டி யைச் செய்கின்றார். கந்ததர வன்றியே காரியமானது எப்படி. இவையே, அப்படிபே முதற்காரணமும். காரணமும் ஆகிய இவையின்பாலமும் காரியம் இல்லை என்பதாம்.

தனுகாரண புலனங்கள் என்பவற்றின், தனுகாரணம் என் னும் பதந்தலால், நிரப்பாண ரூபமும் காரி இருட்டியும், புலனம்

என்னும் பதத்தால் பொதுவான புலனங்களின் சிருட்டியும், பொதுவும் சிறப்புமான புலனத்திற்கேண்டும் சரீர சிருட்டியும் மொல்லப்படுகின்றன. இந்தச் சிருட்டியை அனந்தர் வாரியாகச் செய்கின்றான் என்று முன்னே சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. இனி, காததா வண்ணியில் காலிடங்களுக்கு எவ்விதம் உற்பத்தி தரண்ப்படவில்லையோ, அவ்விதமே முதற்காசனமும் கரணமும் இல்லாமல் காலிடங்களின் உற்பத்தி காணப்படுகிறதில்லை. ஆதலால், அனந்தர்த்தவாசியே தனது காணாதிக்கை அனந்தர் வாரியாகச் செய்வது தேவதானப்பதில் முதற் காரணம் எது? காரணம் எது? என்பது பூர்வபஞ்சம்.

(87)

(அ-கா) மேல்கித்தந்த பூர்வபஞ்சத்திற்குச் சித்தார்த்தன் உதவினார்.

(38) இந்த அனந்தர்த்தவாசியில் இந்தச் சிவனுக்குச் சத்திகள் கரணமாகவும், அருபமான மரணம் முதற்காசனமாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன அந்த மரணயானது ஒன்றாயும், சித்தியமாயும், விபாபகமாயும், தோஷம்தலை ஒடுக்குதலை இல்லாததாயும், சிவனோடு பிரிக்க முடியாத சம்பந்தம் இல்லாததாயும் இருக்கின்றது என்பதாம்.

முன் சத்த மரணயே கற்பப்பட்டவாறு பேரல் உபாதி வேறு பாட்டால் வேறுபாடான சத்தியே இதை அனந்தர்த்தவாசியும் சிவனுக்குக் கரணமாகும். முதற்காசனம் மரணயாகும் அந்த மரணம், சத்தி ரூபமாய் நின்று முதற் கரணமாதலால், குக்குமமாய் உள்ளது. அமிதாவது, வடிவம் இல்லாதது என்பதாம். அத்தகைய மரணம் ஒன்றேயாம். அநேகம் என்னில், அநேகமாயும் அசேதனமாயும் இருத்தல்பற்றி அநித்தியத் தன்மை உடையது என்னும் குற்றம் உண்டாகும் என்க. உற்பத்தி காலம் இல்லாமையால் நித்தியமாய் உள்ளது. சிருட்டி சககாலக் கிரமங்களை நித்தியம் ஆகலால், இந்த மரண சத்தியும் நித்தியமேயாம். நித்தியமாதலால், தன் காலியுடைய கலை முதலியவற்றிற்கு வியாபகமாயுள்ளதாகும். சித்த என்னும் சத்தி

பேசல் இந்த அகத்த மாயையும் பரமசிவனுக்குப் பரிச்சிதக கத் தியாயித்து முதற காரணமாய இருத்தலால், இது அவனி டத்தில் * சமவேதமிலலாமல் இருக்கின்றது. (38)

(39) இந்த மாலா சத்தியானது ஆனமாக்களுக்குப் பெறுவாயும் எல்லாப் புலன்களுக்கும் காரணமாயும், எல்லா ஜன்மங்களின் கண்மங்களுடன் கூடினதாயும், மேகத்தை யுண்டு பண்ணுகிறதாயும் இருக்கிறது என்பதாம்.

இந்த மாயையானது, எல்லாப் பிராணிகளினுடைய சரீர இந்திரியங்களாட்புபரிணமித்து, எல்லாப் புருடர்கட்கும் பேசல் விமாய இருத்தலால், ஆன்மாக்களுக்குப் பெறுவென்று கூறப்பட்டது. எல்லாப்புலன்களுக்கும் காரணம் என்று கூறிய தால் உபலக்ஷணத்தால் தேகம் முதலியவற்றிற்கும் காரணம் என்பது சித்திக்கும. பிராணிகளால்தலை புத்திரித்ததுவதற்கும் மாயையின் கண் ஒடுக்கம், ஆனமாவல் புத்திரியின் குணரூபங் களின் எல்லா ஆனமர்க்களினுடைய கண்மங்களுடன் கூடினது என்று கூறப்பட்டது. உழவு முதலிய தொழில்கள் பூமியைச் சுத்தஞ் செய்வதுபோலக், கண்மமும் புத்திரியைச் சுத்தஞ்செய்தலால் புத்திர குணமாகக் கொள்ளப் படுகிறது. ஆனம் குணமாகக் கொள்ளப் படுகிறதெனில். ஆன்மகுணம் என்னில், ஆன்மாவிற்கு வேறுபடுத்தன்மை யுண்டாகுமெனக். இந்த மாயையானது அநித்தியமாயும், அகத்தமாயும், அகம் மாயும் காரணப்படும் ஆனமாவிற்கு வேறுபாடுபாடுகளில் நித் தியமாயும், சத்தமாயும், அகமாயும் உள்ள ஆன்மாவின் தேரற நத்தை உண்டுபண்ணுதலால், மேகத்தை உண்டுபண்ணுகிறது என்று சொல்லப்பட்டது. (39)

(40) பரமசிவன் கண்மங்களை யதுசரித்தது தன்னுடைய சத்திகளால் மாயையைக் கண்ணொப்படிசெய்து, (அல்தாவது,

*சமவேதம் என்பது சமவாய சமவத்தலை இருப்பது. சமவாயம் என்பது எக்காலத்தும் பிரிச்செழுப்பாத களபடி. சிவனிடத்தில் சம வேதமாய் இருப்பது சிற்சத்தியே. மாயை பரிச்சிதகமாயிருப்பது.

உற்பத்திக்கு எதிர்முகமாகச் செய்து) ஆன்மாக்கள் தோறும் போகத்திற்காகச் சரீரங்களையும், கரணங்களையும் தோற்று விச் சின்றுர் என்பதாம்.

பரமசிவன் பிரளயகாலத்தில் பஞ்சுயாடைந்த ஆன்மசக-
னரின் கன்மங்களையறிந்து அந்த ஆன்மசகனரின்
போகத்தின் பொருட்டே தன்னுடைய சத்தியால்,
அதிட்டிக்கப்பட்ட அனந்தேசுவரனுடைய சத்திகளால் மரைய-
ையை உறப்பதற்கு எதிர்முகமாகச் செய்கின்றார். இவ்வாறே
“வரணம் முதலிய சத்திகளுடன் கூடினவராயும், பரமசிவ-
னுடைய இச்சாநுபமான நியமத்தால் ஏலப்பட்டவராயும் உன்ன-
வித்தியா சரணாதிசாஜனுள் மருதிசேசுவரர், மரையையக் கலந்-
திக் கலையை உண்டுபண்ணுகிறார்” என்று ஸ்ரீமத் இளவரசுவாக-
மத்திற கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தமரையை யகிட்டித்து
ஆன்மாக்கள் தோறும் வெவ்வேறு ஊல சரீரங்களையும் இந்-
திரிய சமுகங்களையும், ருக்ருமசரீரங்களையும், பொதுவான புவ-
ணம் முதலியனவகளையும் தோற்றுவிக்கின்றார். (40)

(அ-சை) இனி, கலைமுதல பிரதிகி யிருகமுப்பது தத்து-
வத்தை ருக்ரும தோகத்திற்கு உபகாரிகளாயிருக்கும் தன்மை
வைத் தெரிவிப்பதற்காக அமமுப்பது தத்துவத்தை தோற்றம்
முறைமையைச் சொல்லுகின்றார்,

(41) அசேக சத்திருபமான அந்தமரையையானது முத-
லாவதாகக் காலம் என்னும் தத்துவத்தைத் தோற்றுவிக்கின்-
றது. யாதொரு காலத்தாலும் இந்தக் காலத்தத்துவமானது உல-
கத்தைச் சென்றகாலம், நிகழ்காலம், வருங்காலமாகப்பிரிக்கின்-
றதோ அந்தக்காலத்தால் பிரிக்கின்ற இது காலத்தத்துவம்
எனக் கொள்ளப்படுகிறது என்பதாம்.

“உ என்று தோன்றும்” என்னும் சற்காரியவாதத்தைநாம்
அங்கேரிக் கின்றமையால் மகரப பிரளயத்திலும் காரியப்

பொருளாகச் சததி ரூபமாய் மாயையிங் இருத்தவற்றிச சத்தி
 சமூக ரூபமான மாயையானது அனந்தநவநவநவ கலக்கப
 பட்டும் காலதத்துவநதைத் தேர்தலுயிக்குன்றது. காரியத்தைத்
 தேர்தலுயிக்கும் மாயையின் பரிணாமமானது பால் தயிராகப்
 பரிணமிப்பதுபோல மூற்றும் பரிணாம மாதலிகலி. கெட் புழு
 வாகப் பரிணமிப்பதுபோல, ஏகாதேச பரிணாமம் என்றதிக.
 மதவகம் முதலிய ஆகாயவளிக் கலி, கித்தை, அராகம் என்
 னும் இவற்றினுடைய கியாபாத்திரைப் பின் இருதக் கால
 தத்துவத்தின் கியாபாசம் சொல்லப்படுகிறது. அங்ஙனமாகவும்
 இங்கே காலதத்துவத்தை முதலாவதாகச் சொல்லுதல் எங்ஙனது
 பொருளாகும்? எனில், கலி கித்தை அராகம் என்னும் இவற்
 தினுடைய தொழிற் முதற்கண் கிகழும்; ஆகையால், தொழிற்
 பட்டும் முதலாவது பதாசரிதது, அவற்றின்மீன் காலதத்துவ கிரு
 பணம் மதவகம் முதலியவற்றிற் சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்
 தில், கால தத்துவம் முதலாவதாகத் தேர்தலுயிக்குப்படுகலை,
 தேன்றும் முறைபை அதுசரித்து முதலாவதாகச் சொல்லப்
 பட்டது, ஆதலால் பொருளும் என்ச இத்தக் கால தத்துவ
 மானது தர்க்கிக் முதலிய புரச சமயிகளால் கிதலியமாகக்
 கொள்ளப்படுகிறது. அது, பொருளதுமே எனில், இக் கால
 மானது சென்றது, கிகழ்வின்றது, வரப் போகின்றது என
 மூன்று பிரிவுகளாகக் காணப்படுகலால், அகேதனமும் அகித்தி
 உமும் ஆதலு பற்றி, கிதலிய மென்றல் பொருளதது என்ச.
 இருதக் காலம் ஏதக் காரியத்தினால் சித்திக்கின்றது? எனில்,
 தாமதம் கிதலிய முதலிய ஞானரூபமான பொருளின் வழியால்
 உலகத்தைப் பிரிக்கும் காரியத்தால் சித்திக்கின்ற தென்க. இவ
 வாதே, “ காலமானது ஞானத்தாற் பிரிக்கப்படுகிறது ” என்று
 பெரிபாராகக் கூறுகின்றார்கள் (41)

(42) கியாபானது, கியமனத்தைச் சொருபமாக உடை
 பது. அதுவும், கால தத்துவத்திற்குப் பின் மாயையி கிருத்த
 தண்டலுகிறது. பாடுதாரு காலத்தினால் கல்க உலகத்தை

பும சிபமனம் செய்கின்றதோ, அந்தக்காரணத்தால் இது நிபந்திதத்துவம் என்று சொல்லப்பட்டது என்பதாம்.

இதன் கருத்தாவது, இரஜஸ்கூட ஆகிய என்னும் சிபமம் இவ்வாறியல் உழவு தொழில் முதலியவற்றால் பெறக்கூடிய வெவ் முதலியவற்றை உரிபாடலாக நிதர அதுபரிபர அது போல, சிபதி என்னும் தத்துவம் இவ்வாறியல், ஒருவனது செய்ப்படும கனம்வகையின் பலன்களான சுக துக்கவகை மற் றெருவன் அதுபரிபர. ஆதலால், கனம்வகையின் சிபமனத் தின் பொருடே சிபதி என்னும் தத்துவம் சித்திததன் என்க. கனமே சிபதினையச் செய்யும் எனலில், அக்கனம்ம பலன்களை உணர்வானது உதினிலையே பயன்படுவதன்றி, விவறு காரியவ கருக்குக் காரணமாய் இருக்கு மென்றறாது பிரமாணமில்லை. இன்னும், கனமத்தை சிபமனம் செய்வதிதனது சொல்கில், எவ்வாறு தத்துவங்களின் காரியத்திற்கும் கனமே ஏதுவாகி அநேக தத்துவங்களை நிர்ணயிப்பதில் அச்சம் னேரிமே. ஆதலால், சிபதி தத்துவமே சிபமனத்தைச் செய்யும் என்க. இவ் சத்தியே சிபமனம் செய்யுமென்று சொல்லோமெனில், அது பொருத்தது. ஏதனாகின, அக்கிவ சத்தியானது யாதா னும் ஒரு தத்துவத்தின் வழியாகவே பேசக் கியதத்தில் காரி யம் செய்யும் ஆதலாலென்க. அங்ஙனம், யாதா னும் ஒரு தத் துவத்தின் வழியாகச் சிவசத்தியானது தன் காரியத்தைச் செய் யுமெனது இவ்வாறாய், சகல தத்துவங்களுமே வேண்டப் படுவன வல்ல என்று சொன்னவரும்.

(42)

(43) அதன் பின்னர் மாகாயினிருந்து கலை என்னும் தத் துவமானது தோன்றுகின்றது. அதன் கலைபானது ஆன்மச் சஞ்ஞடைய மலத்தை ஏக தேசத்தில் விலக்கிக் கிரிபா சத்தியை விளக்குகின்றது. ஆதலால், கலை என்று சொல்லப்பட்டது என்பதாம்.

இதன் கலை என்னும் தத்துவமானது, மலத்தினால் மறைக் கப்பட்டுப் பேசாததுவத்திற்கு, உரிமையில்கூட ஆன்மச்சு

னின் பேரகரதபவத்தின மொருட்டி மலந்ததச் சிறித விளக்
கித் தொழிற் செய்யும் சத்தியை விளங்கும்படி செய்கின்றது,
* சத்தி வக மாதலால், ஞானம் கிரியா சத்தியைச் சிறித
விளங்கும்படி செய்கிறதென்று கொள்க. இந்தச் சத்தி விளக்
கமெனதுவ ஊரீயததினால், கலை என்னும் தத்துவம் உண்
மென்பது சித்தித்தது. (43)

(44) அபபிரதானத் தன்மைபை யடைந்திருக்கும் கால
தத்துவத்தினாலும், ரிபதி தத்துவத்தினாலும் இந்தக்கலையானது
தன்னுடைய வியாபாரத்தைப் பூரிவரை செய்கின்றது என்ப
தாம்.

கலை என்னும் தத்துவமானது பேரகரத்தை யருபளிக்கும்
ஆன்மாவின் சொருபத்திற்கு உபகரமாயிருத்தலால் அததாங்கி
சாதனமாகும். அதுபற்றிக் கலை பிரதானமாயுள்ளது. காலம்
முதலியவைபேர எனின, வெளிச் சாதன மாதலால் அதுபற்றி
அவை அப்பிரதான மென்று சொல்லப்பட்டன. (44)

(45) கிரியா சத்தியின் விளக்கத்தை உடைய உயிருக்கு
விஷயங்களை அறிவிப்பதற்காகக் கலா தத்துவமே பிரகாச ரூப
மான வித்தியா தத்துவத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது என்ப
தாம்.

இவ்வாறே கலா தத்துவத்திலிருந்து அபாசம், வித்தை
பென்னும் இரண்டு தத்துவங்களும், மூலப் பிரதிருதியும் உண்
டாயின் எனது இரெளர வாகமத்திற உறப்பட் டிருக்கி
ன்றது. (45)

(அ-கை.) ஆன்மாக்களுக்கு விஷயங்களை அறிவிப்பதில்
வித்தியா தத்துவம் காரணமாயிருப்ப தென்பதை விளக்கு
கின்றோ.

(46) இந்த வித்தியா தத்துவமானது, தன்னுடைய
வியாபாரத்தால், ஞானம் என்னும் பெயருடைய சத்திக்கு,

* ஞானத்தின் வியாபார பேதமே கிரியையாகலின் ஏதம்.

விஷயங்களை அறிவதற்குத் தென்னும் மறைப்பைக் கெடுத்து, விஷய சமூகத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது. இவ்விஷயத்தின் அந்த வித்தைப்போது ஆன்மாவிற்கு மேலான சாதனமாக இருக்கின்றது என்பதாம்.

கலை பென்னும் தத்துவத்தினும் ஆன்மாவலத்தின் மறைப்புச் சிறிது நீக்கப்பட்டு ஆன்மாவின் ஞான சத்திக்கு விளக்கம் உண்டாதலும், அதன்மேலும் ஞான சத்தியின் விளக்கத்தின் பொருட்டு வித்தியா தத்துவம் எத்துக்கெனின், தலா தத்துவத்தினும் ஞான சத்திக்கு விளக்கம் உண்டான போதிலும் அந்த ஞான சத்தியானது கண்ணம் இன்றி விஷயத்தை அறியும் அடியான சாமர்த்தியம் உடையதாகாது. ஆதலால், இந்த வித்தியா தத்துவமானது ஞானசத்திக்குக் கண்ணமாய் வின்று தன்னுடைய வியாபாரத்தினும் ஞான சத்தியினுடைய மறைப்பை நீக்கி விஷயங்களை அறியும்படி செபிக்கின்றது.

விஷயங்களை அறிவதற்குப் பத்தி முதலிய காரணங்கள் இருக்கின்றனமையால், அவையே அளமவாதே? எனில், கடம் முதல்பவற்றின் ஞானம் கண் முதலியன இன்றிப் புத்தி முதலியவற்றால் எப்படி உண்டாகிறதென்பதோ, அப்படியே கூடாக்கங்களின் உணர்வு காரணமன்றிப் புத்தி முதலியவற்றால் உண்டாகாமலன்றி, இந்த வித்தியா தத்துவமானது கூடாக்கங்களின் உணர்வு விஷயத்தின் ஆன்மாவிற்குக் கண்ணமாய் வின்று அந்தரங்க சாதனமாய் இருக்கின்றது என்க. புத்தி முதலியவை வெளிச் சாதனமாய் இருக்கின்றன குதிகாபிதிலும், வழியினாலும், தித்தினாலும் ஒருவன் செலவின்றான் என்றவிடத்திற் குதிரை, அந்தரங்க சாதனமும் ஏனைய பவிரை கசாதனமும் ஆதலிதான் கூடாக்க உணர்வு விஷயத்திலும் அநேக சாதனங்கள் சேர்ந்து காரியம் முடிவை வடைத்தாலும், வித்தையே பிரதானமான சாதனம் என்றறிந்து கொள்க. (46)

(அ-கஉ.) இன்னும் அதனைப் தெரிவிக்கின்றார்.

(47) இரத ஆணமாவிரகுப் புத்தியானது சுகதுகத ரூப்மான போக்கிரிய பொருளாக எப்பொழுது சித்திகிறதோ, அப்பொழுது இவ்வாறு விதந்து தத்துவமானது கரணமாய் இருக்கின்றது. விஷயத்தை கிரஹிப்பதில் புத்தியானது கரணமாய் இருக்கின்றது என்பதாம்.

மன திருவே செலுத்தப்பட்ட கண் முதலிய இரதிரியங்களை அறிப்பபபிம விட யககளைப் புத்தியானது சுகதுகதமின்றி நிச்சயிகமும், அபபுத்தியான நிச்சயிக்கப்பட்ட விடயங்களை ஆன்மா பற்றுகின்றது. இவ்வாறே, ‘புகழியினால் நிச்சயிக்கப்பட்ட விடயங்களைப் புருஷ அறிக்கின்றான், எனப் பெரியோர்களுக்கும் கூறியிருக்கின்றனர். ஆதலால் வித்தை எந்தகாகவேண்டுமென்றி, நிச்சயரூபமான புத்தியை விஷயமாகக் கொண்ட அறிவில் புத்தியே விஷயமாகலால், அபபுத்தியை அறிவதற்கு அதனையே கரணமாய்க் கொண்டு அறிவ முடியாததலால் அதற்குக் கரணமாய்ப புத்தியினும் வேறுபு விததை யென்னும் தத்துவம் வேண்டுமென்று சித்திதிருக்கிற தென அறிந்து கொள்க.

இவ்வாறே, “புத்தியானது மகாஸூயச ரூபியன் போல் பிரகாச ரூபமாய் இருந்தாலும் தன்னை யழிப்பு விஷயத்தில் தானே விஷயமா யிருக்கின்றமையால் தானே சாதனமாகக் கூடாது” என்று தத்துவ சமகிரகத்திலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. (47)

(அசுதை.) அசாக தத்துவத்தின் உண்மையைக் கூறுகின்றார்.

(48) பற்றுதலைச் சொரூபமாகக் கொண்ட அசாகத்ததுவமானது விஷயங்களின் வேறுபாடின்றியே புருஷனுடைய பிரவிர்த்திகருக் கரணமாயிருக்கின்றது. புத்தியின் தர்மங்களைக் காட்டிலும் வேறுபுள்ளது. எல்லாப் பற்றுக்களுக்கும் பொதுவான கரணமாய் உள்ளது என்பதாம்.

பற்றுதலானது அநாதததவததின காரியமாதலால், அந்
தத் தத்துவத்திற்குச் சொருபம் எனக் கூறப்பட்டது. அநாத
வது, பற்றுதலெனனும் காரியதகதகொண்டு அநாததத் து
வத்தினுண்மை சித்திக்கின்றது என்பதாம். பொருள்களின்
ருணவகளைப் புருடனுடைய பற்றுதலுக்குக் காரணமாகக்
கொள்ளலாம்; அல்லது, வைராக்கெயினமை பெண்ணும புத்தி
யின தாமதததபரவது காரணமாகக்கொள்ளலாம்; அநாத
மெனனும் தத்துவம் பற்றுதற்குக் காரணமாக வேண்டாமென்
லின், அது பொருள்தாது; எவ்வாறெனின், பொருள்களின்
ருணவகளைப் பற்றுதலுக்குக் காரணமாகக் கொண்டால், பற்
றின்றி வைராக்விபம் நிறைந்தவர்களுக்கும் பொருள்களின்
ருணம் விளங்குகின்றமைபால், அகருணவகளைப் பற்றினவர்
களைப் வைராக்கெயம் நிறைந்த ஹனிகன் இவையைய முடி
பும், இனி, புத்தியின தாமதான வைராக்கெய மிணமையும்
புத்தியின வாசனா ரூபமாகலால், அதனுட புருடனுக்கு உப
காரம் உண்டாகிறது. உபகாரம் உண்டெனினி, புத்தியானது
அனவற்ற வாசனைகளுடன் கூடியிருப்பதால், புருடனுக்கு ஒரு
காலததில் ஒன்றாகக் கொண்டு மாறுபட்ட அனைக ருணவகள்
உண்டாகிக் கெடுதலவரும். ஆதலால், பொருள்களின் ருணவ
கள் புத்திதர்மமான வைராக்கெயினமை என்னும் இவற்றி
னும் வேருள அநாதமெனனும் தத்துவம் புருடனுடைய பற்று
தற் றெழிலுக்குக் காரணமாய்ச்சித்தித்ததென்க இவயிஷயம்
நமமால் மிகுதெந்திர கிருத்தி நினையில கிரியாக்கூறப
பட்டிருத்தலால், அவயிடத்துக்கண்டு கொள்க இந்த அநாத
தத்துவமானது எல்லாப்பொருள்களின் னிடத்தும் உண்டாகும்
பொதுவான பற்றுதலுக்குக் காரணமாகலால், பொதுவான
காரணமெனக் கூறப்பட்டது. (45)

(அ-கை) புருடன் வினைப்போல் சடப்பொருளினதிக
சேதனப்பொருளாதலால், சடப்பொருள்களையுள்ள ததவவ
களினிடையே புருடததனும் என வைத்தெண்ணுதலும்,
புருடன் விபாபகமாதலால், தத்துவங்களுக்குள் அநாததத் து

கிறதும் காரணமாக அநாதத்துவத்திற்குப் பின் கலை என் னும் தத்துவமே அவசியத்தம் என்றும் பிரகிருதி தத்துவங னாத உண்பிபண்புவுகின்றது. பேரகம் என்னும் பதத்திற்குக் குணம் முதலிய தத்துவங்கள் பொருளாகும்; எதனுலெனின், இந்தத் தத்துவங்களால் பேரகங்கள் அறுபலிக்கப்படுகின்றன ஆதலாலென்க. அநாதாவது, குணம் முதலிய தத்துவங்கள் பேரகரூபவதத்திற்குச் சாதனங்கள் என்றபடியாகும். எனவே, பேரகத்தின் சித்தியின் பொருட்டு 'என்பதற்குக் குணம் முத லிய தத்துவங்களின் சித்தியின்றொருநாள் என்பது பொரு ளாகக்கூடாது'க கூத்துமிதம், இராசதம், தாமதமென்னும் மூக குணங்களை அவாவி, சதமாதார அதுவே புத்தி முதலிய வற்றிற்குக்காரணம் என்று சரவசிபா கூறுகின்றனர்; அது பொருத்தான எதனெனின், சத்துவ முதலிய மூககுணங் கள் சடமரபும் அநேகமரபு மிருத்தனல, அவற்றிற்குஞ்ஞன் காரணம் முன் இருந்து அதற்குக் காரணத்திலிருந்தே சதத்துவ முதலிய குணங்கள் தோன்றவேண்டுமென்பது முறைமைபரத் தால், அதற்குக் காரணமே அவசியத்தமென்று கூறப்படுமாதலா லென்க. அவ்வாறான, சரவசியலை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட பிரகிருதிவைப் பேரக ஆரத அவசியத்தத்தைய நினைப்பென்க கொள்ளலாமோ வெனின், ஆகாது. எதனுலெனின், பிரகிருதி வானது ஒய்வொரு பு புட்கள தோறும் வெவ்வேறாயிருத்தல் பற்றிச் சடமரபும் அநேகமரபும் உளவெனப்பட்டிருக்க காரியத் தன்மை சித்தித்தவாலென்க. (50)

(51) பிரகாசம், பிரகிருத்தி, சிபமம் என்னும் மூடமான சாத்துகிதம், இராசதம், தாமதமென்னும் குணத்தத்துவமானது அவசியத்தமென்னும் பிரகிருதி தத்துவத்திலிருந்து தோன்ற வுன்றது. பின்னும், மூக குண ரூபமாகவும், மோக ரூபமாகவும் இந்தக் குணத்தத்துவம் விளங்குகின்றது என்பதாம்

பிரகாசம், பிரகிருத்தி, சிபமம் என்னும் மூன்று வித மான காரியங்களால், காரணமான அவசியத்தத்திலிருந்து

குணத்தத்துவம் நோனதுகிறது என்பது தெரிகின்றது. அந் தத் குணத்தத்துவம் சாததுவிகம், இராசதம், தாமதம் என் னும் மூலகையாயிருந்து, சாததுவிக குணம் சாததுவிகம், இராசத் குணம் துக்கதத்துவம், தாமத குணம் மேராததுவிகம் உண்டு பண்ணுதலால், துக்க துக்க மேராத குணமெனது கூறப்படுகின் றது. இரத்த தத்துவங்களின் இனநியமைபாமைமைய மதநகம் முதலிய நுல்களிலுமிரிவாகக் கூறப்பட்டிருந்தாலும், அவ்விடங் களற்ற கணமிக்கலாக. விரியுமெனறஞ்சி இவ்விடத்து விரிகத விகலம். (51)

(52) சாததம் முதலிய விஷயங்களை நிச்சய அறிவு ரூப மாண புத்தி தத்துவமும், முக்குணங்களான குணத்தத்துவத்தி லிருந்து சாததுவிகதுகிறது அந்நப புத்தி தத்துவமும் காரி யத்தை யறுசரித்தும், சாததுவ முதலிய குணங்களாலும், முணதுவிதமாகச் செல்லப்பட்டது என்பதாம்.

இது கிடம், எனனும் நிச்சயத்தை உண்டுபண்ணுதலாயி லு காரியத்தைக்கொணம் புத்தி தத்துவம் சாததுவிகம். அந்நப புத்தியும் புருடதுவைய காரிய ரூபத்தால் சாததுவ குணம் அதுகமாளபொழுது சாததுவிகம் என்பதும், இராசத் குணம் அதுகமாளபொழுது இராசத் பெனதும், தாமத குணம் அதுகமாளபொழுது தாமத பெனதும் முணதுவிதமாக ஆகி றது. குணங்களினுடைய விபாபரம் எல்லாவிடத்தினுள் கணப்படுகின்றமையால், புத்தித்தத்துவம் முணதுவிதமாக ஆகி றதாக. இரத்த புத்திக்குத் தாமத, இரணம், வைராகியம், கிசுலியம், அதர்மம், அஞ்ஞாணம், அவ்வாக்கியம், அநாச வரியம் எனனும் எண் குணங்களைபுடையதா யிருக்குத் தன்மை யும், சித்த முதலிய இரணபேதமும் உளவென்பதை மதநகம் முதல் ஆகமங்களற்ற கண்டுக்கலாக. (52)

(53) அந்நப புத்தி தத்துவத்திலிருந்து இந்த அந்ந கார தத்துவமானது ஜீவனாகக்காரம், சம்பிரமயாகக்காரம், காவாகக்காரம் எனனும் முணதுவிதமாகத் நோன்றுகிறது.

சதநாள் ஆனமாவிற்கு இந்த அக்ஷரா தத்துவத்தினுடைய சேர்க்கையினால் விஷயமானது விபவவரிக்கே போக்குபொருள் தன்மையைப் படைசெய்து என்பதாம்.

பிரபத்தனம் என்னும் சப்பிரம்பமானது அக்ஷரத்தினால் உண்டாகின்றது. இவ்வாறே “சம்பிரம் பரமனது அக்ஷரத்தின் விபரபரம்” என்று பெரியோர்களும் கூறுகின்றனர். இன்னும், பிரானை அபரான் விபரான் உதரான் சமாநன் என்னும் மூன்று வாயுக்களின் தொழிற்பாட்டிற்கு அகவகாசம் காணாமலே நக்சவசம், ஜீவனமும் அக்ஷரத்தால் உண்டானதேயாம். இவ்வாறே “சரீரத்தினுள்ள மிகுதவாயுக்களும் எந்த அக்ஷரத்தின் சேர்க்கையால் தொழில் தென் றனவோ” எனப் பெரியோர்களும் கூறுகின்றனர்.

அவ்வாறே, அறிவிற்கு விடயமான பொருள்களினுள்ள புதுறி காரியமான நிச்சயத்ததை காட்டினும் வேறுபாடையும், நான் என்னும் அறிவின் கருத்தான விஷயமாகத்தொண்ட நிச்சய ரூபமாயும் உள்ள கர்வமும் அக்ஷரத்தின் காரியமே. ஆதலின், இம்முன்றினுள்ள அக்ஷரம் என்னும் தத்துவம் வித்தித்த தென்க. இந்த அக்ஷரத்தினுடைய சேர்க்கையினாலேயே, “நான் கடத்தை அறிவிேன்” என்பது முதலிய விபவஹாரங்கள் உண்டாகின்றன. அவ்விதமான அக்ஷரம் புத்தி தத்துவத்தினின்றும் தோன்றிற்று. சரஸ்வதர்களுக் “மகத் தத்துவத்திலிருந்து அக்ஷரம் தோன்றுகிறது” என்று கூறுகின்றனர். (53)

(54) அந்த அக்ஷரா தத்துவமானது கர்த்தவியம், இராசதம், தாமதம் எனவும் பேதத்தால் மூன்றுவிதமாகத் தீதான்றுகின்றது. பின்னும் அந்த அக்ஷரா தத்துவமே கதசதம், வைகாரிகம், பெளதிகம் என்னும் பெயர்களால் சொல்லப்படுகின்றது என்பதாம்.

சரத்துவி காகவகாசத்திற்குத் கதசதமென்றும், இராச தாகவகாசத்திற்கு வைகாரிகமென்றும், தாமதாகவகாசத்திற்

சூப் பேளதிக மென்றும் முறையே பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்
றன. (54)

(55) அந்த மூன்று அகங்காரங்களுக்கும், ஸ்தத்த அகங்காரத்திலிருந்து மனமும் ஞானேந்திரியங்களும், ஸ்வரூபி காவகாரத்திலிருந்து சன்மோதயியங்களும், பெளதி காவகாரத்திலிருந்து தன்மாதநிவாகமும் ஆகிய இரதப் பதி லுறும் இந்த அகங்காரத்திலிருந்தே தோன்றுகின்றன என்ப தாம்.

தைசதம், வைகாரிகம், பௌதிகம் என்னும் மூன்றுவித
மரண அபகாரங்களுள் தைசதாவகைசாததநிலைஞரது மனதும்,
கண் காது மூக்கு நாசுரு தோல எனனும் ஞானோந்திரியங்
களும், வைகாரிகாவகைசாததநிலைஞரது கர்ப்பு கை கால
நுசனம் குறி எனனும் கண்பீமந்திரியங்களுள் தோன்றுகின்
றன. பௌதிகாவகைசாததநிலைஞரது சபதம் பரிசம் ரூபம்
இரமம் மரதம் எனனும் தன்மாதநனைகள் ஐந்தும் தோன்று
கின்றன. தைசதாவகைசாததநிலைஞரது மனதும், வைகாரி
காவகைசாததநிலைஞரது ஞானோந்திரிய கணமோந்திரியங்களும்
தோனமுமெனக் கூறலாகாதோமென்ன். மூல வச்சனத்தேடுந
யுகத்திபேனமே மாறுபடுமாதலால், அவ்வாயு கூறலாகாதேனக்.
சாததவியப்பாது பிரகாச ரூபமாவையால் ஞானோந்திரியத்திற
ஞக் கரணமாகத் துமி, இராகத்தம் கீரிபடக்குக கரணமாதலால்
கணமோந்திரியத்திறஞக் கரணமாததும் யுகத்திஞய பொருத்த
மாகும். இவ்வாயு ஐந்தித யிருகோதிராகமத்தினும் “மன
தோடு கரோததம், துவகரு, சட்டி, நிறவுகல, ஆக்கிர
ணைகள் பிரகாச ரூபமாயிருத்தபிறநிச சத்துவ குணமுள்ள
வை; தைசதம் சாததவியம எனபவ ஒருபொருட் சொற்கள்,
வாசுரு, பாதம், பணி, பரிசுரு, உபத்திகள் செயல்களின்
கரணமாதலால் இராகத் குணத்தில உண்டானவை” என்று
கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. (65)

(அ—கை) மனம் என்னும் தத்துவத்தைப்பற்றிக் கூறுகின்றார்.

(56) மனம் என்னும் தத்துவமானது இச்சைகளால் சொருபமாகவுடையது. அந்த மனதுக்குச் சங்கற்பம என்பது தொழினைக் கிழப்பினதது. செலிபும் துவங்கும் (தோலும்) கண்ணும நாக்கும் நரசிபும் ஞானேந்திரியங்களாகும் என்பதாம்.

சங்கற்பம் என்பது அவதானம். அந்நாவது, ஒரு பொருளைப் பற்றுத்தன்மை. அந்தச் சங்கற்பம் என்னும் தொழிலால், இச்சை என்னும் மன தத்துவம் சித்தித்ததென்பது பொருள். இதன் கருததாவது, தவகரு வேறான விஷயங்களில் பற்றுள்ள ஆன்மாவிறுண்டப கண் முதலிய பொறிகளுக்குக் கடம முதலிய புலன்களோடு சேர்க்கை இந்தப் போதிலும், எதனுடைய நிலைக்கள மிஷையாயின் பொற்கள் தொழிற்படுவதில்லை. இவ் அந்த நிலைக்களமே மனம் என்னும் தத்துவமென்பதா மென்க. பிறபகுதியினால் ஞானேந்திரியங்களைக் கூறுகின்றார்.

(56)

(அ—கை) பின்னர் இந்த ஞானேந்திரியங்களால் அறிவப்படும் விஷயங்களைக் கூறுகின்றார்.

(57) அந்தஞானேந்திரியங்களுக்கு சத்தமும் பரிசுமும் ரூபமும் இரகமும் சந்தமும் அறிபத்தக்கவை.

இத்தக் காரணத்தால் இந்த மீண்ட இரதிரியங்களுக்கும் மீண்ட விஷயங்களும், முறையே (அதாவது காதுக்குச் சத்தமும், தோலுக்குப் பரிசுமும், கண்ணுக்கு ரூபமும், நாவுக்கு இரதமும், நசிக்குக் சந்தமும்) விடயங்களாகச் சித்திக்கின்றவை என்பதாம்.

(57)

(அ—கை) ஆதலால், இந்த மீம்பொறிகளையின்பிற் சத்தம் முதலியவற்றை அறியமுடியாது; ஆதலின், அவற்றின்

அறிவினபொருட்டு அருத்தரபத்திப் சோமனத்தால் இவ்
வாயம்பொறிகள் கித்தித்தனவென்று கூறுகின்றார்.

(58) சத்தம் முதலியவற்றை அறியும் அறிவானது இரே
வானேந்திரியங்களுக்கு முறையே தொழில்களாகச் சொல்லப்
பட்டிருக்கின்றன. வாக்ரூ, பரதம், ஸக, ஆசனம், குறி என்
னும் இவைகள் மேந்திரியங்களுக்கச் சித்திக்கின்றன என்பதாம்,

செவி முதலிய ஞானேந்திரியங்களுக்குச் சத்தம் முதலிய
விஷயங்கள் ஆனதற் கிதவென நியதமாயிருத்தலின், சத்தம்
முதலிய ஐந்தும், ஆசனம் முதலிய பூதங்களின் குணம் ஆச
னம், அவ்வப் பூதகுணங்களை அறிவிக்கும் செவி முதலிய இந்
திரியங்கள், அவ்வப் பூதங்களிற் சேருவதாய் காரியமென்றலே
பொருத்தமுடைத் தாதலின், ஞானேந்திரியங்கள் பொரு
தமேயாம்; எனினில், அது பொருந்தாது. எவ்வாறெனில், இந்
திரியங்கள் பூதங்களின் காரியமாயின், கண் ணிர்திரியமானது
அக்கினியின் குணமான ரூபத்தை மாதிரிய அறிவவேண்டும்.
அவ்வாறன்றி, அக்கினியையும் வேறு பூதங்களையும் அவற்
றின் குணங்களையும், கண்மம் சாதி என்னும் இவைகளையும்
அறிகின்றமையால், கண் ணிர்திரியம் அக்கினியின் காரியம்
ஆதலாறுபோல, ஏனையவும் ஆதலினென்க. இக் கருத்துப்
பற்றியே கித்தருந் எனப்படும், “நிபதமபற்றி இர்திரியம்
கன் சுககாரியம் என்று சொல்லின், கர்மம் சாமானியம் சப
வாயம் எனனும் இவற்றினறிவு இர்திரியங்களால் உண்டாகக்
கூடாது” எனக் கூறியிருக்கின்றனர். வாக்ரூ பரதம் என்னும்
சிற்பாதிபால் கண்மேந்திரியங்களைக் கூறுகின்றனர். (58)

(அ—கை) பின்னர் எந்தத் தொழில்களால் கண்மேந்திரி
யங்கள் சித்திக்கின்றன என்பதைப்பற்றிக் கூறுகின்றார்.

(59) பேசுதலும், ஏற்றலும், போதலும், மலக்கிருத்
தலும், ஆசனத்தம் அதுபவித்தலும் ஆகிய இவை இர்தம் கண்மேந்
திரியங்களினுடைய தொழில்களாம். அந்தக்கானமானது

புத்தி, அகங்காசம், சித்தம் என மூன்று விதங்களாக வினங்கு
விவரது என்பதாம்.

வாக்கு முதலிய காரணங்களின்றிப் பேசுதல் முதலிய இக்
தாரிபங்கன கமபகிக்காவாணையால், கன்மேந்திரியங்களை ஒத்
துக்கொள்ளாத தார்க்கிகர் விலக்கப்படுகின்றனர். ஆயின்,
புருவங்களின் அகைதனும் தொழிலாண்படியால் கன்மேந்திரி
யங்கள் அகேகம் எனில், அது பெருந்தரது. எதனானெனின்,
ஞானேந்திரியங்களுள் தேசவிந்திரியம்போல் இத்தக் கன்மேந்
திரியங்களைச் சரீரமுற்றும் விலாபகமெனக் கொள்ளுதலால்
புருவ தெரிததல் முதலியன கையிந்திரியத்தினு தொழிலாரு
மாதலானாக. அந்தக்கரணம் என்னும் பிறபருதியால் இவ்
வித இரத்திரியங்களுள் வெளிவிந்திரியம் & உள்விந்திரியம் என்
னும் இவற்றின் பிரிவைக் கூறுகின்றார். (59)

(60) வெளி யிந்திரியமானது மறுபடியும் கன்மேந்திரி
யம், ஞானேந்திரியம் என்னும் வேறுபாட்டால்பத்துவிதமாகச்
சித்திக்கிறது. தன்மாத்நிரைகளிலிருந்து ஆகாயம், வாயு,
அகவிளி, கீர், மண் என்னும் ஐந்து பூதங்களைத் தேர்ந்துகொள்
தல் என்பதாம்

அலோகத்தின் பிறபருதியால் பஞ்ச பூதங்களுக்குத் தர
ணம் தன்மாத்நிரைகள் என்றனர் (60)

(அ—கை) தன்மாத்நிரைகள் இவைபெளக்கதுகின்றார்.

(61) சுப்தம் முதலியவற்றினுடைய சூக்ரும ரூபங்கள்
நின்று தன் மாத்நிரைகளாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தத்
தன்மாத்நிரைகளிலிருந்து ஒவ்வொரு குணத்தின் மிகுதியால்
மூன்று கூறப்பட்ட ஆகாய முதலிய பஞ்ச பூதங்கள் தேர்ந்து
கின்றன என்பதாம்.

சப்தம் பரிசம் முதலிய பிரதிபாசகசமந்த விசேஷக் கையுடைய குங்கும ரூபங்களே நீந்து தன்மரத்திலாகவெனக் கூறப்படும். இவ்வாறே “தன்மரத்தின் குண விசேடமகளைக் கட்டாமல் குங்குமங்களைப் பூதங்களுக்குக் காணக்கூடிய மரத்தினம் இருபதாய் தன்மரத்திலாக இடையபடும்” என்ற பெரிபேரர்களும் கூறுகின்றனர். ஆகவே, குங்குமங்களைப் பார்த்து ரூபங்களாய் நுகரும் தன்மரத்திலாகவென இருந்து, நயம் வரதளின் வெளி யிருந்திடவண்ணம் அறிபபடுவ குணங்களையே கூடினதுபற்றித் தூயவகவெனப்படும் பஞ்சபூதங்களை தேவன் தின் வென்று கூறுகின்றனர். கவிசேஷத்தின் பிற்பகுதியான அந்த ஆகாயம் முதலியவை சப்தம் முதலிய ஒவ்வொரு குணங் களை யதிகமாகவுடையன என்கின்றனர். ஆகவே, ஆகாயம் சப்தமென்னும் ஒரு குணமுடையது. வாயு, சப்தம் பரிசம் என்னும் இருகுணங்களுடையது அகணி, சப்தம் பரிசம் ரூபம் என்னும் மூன்று குணங்களுடையது. நீர் சப்தம் பரிசம் ரூபம் இரத்தம் என்னும் நான்கு குணங்களுடையது. மண், சப்தம் பரிசம் ரூபம் இரத்தம் கந்தம் என்னும் ஐந்து குணங்களுடையது என்க. இவ்வாறே, சப்தம் முதலிய ஒவ்வொரு குணங்களை அதிகமாகவுடையதும் இடங்கொடுத்தல் முதலிய தெரதில்களுடன் கூடியதும் பஞ்ச பூதங்களைப் பெரிபேரர்கள் கூறுகின்றனர். விசேஷிகளா ளால் சப்தம் தனக்குப் பற்றுக்கோடான பேரி முதலியவற்றின் வேறுன ஆகாயத்திற் காணப்படவல்ல; ஆகாயத்தின் விசேஷ குணமாக மரத்தினம் கொணரப்படுகிறதே வெளிக், அது பொருந்தாது. எதனொன்றின், சப்தத்துக்குப் பற்றுக் கோடான ஆகாயத்தில மரத்தினமன்றி ஏனைய பிருதிவி முதலிய பூதங்களிடத்தும் சப்தம் உணரப்படுகின்றமைய வென்க. இவ்வாறே சப்தம் ஆகாயத்தில மட்டும்தான் இருக்குமென் தற்கு விசேஷிகளாற் கூறப்பட்ட ஏதுவானது பித்தியகூடம் ஆகமம் என்னும் இருபிரகாரங்களைவிசேஷிப்போதையிருந்தல்

பற்றியப் பாதிதம[†] என்னும் ஏதுப்போலியாகுமென்று பெரி யோகமும் கூறுகின்றன. இத்தச் சப்தம் ஆகாயத்தில் எதி ரோலியாகும், வாயுவில் சகசகவென்றும், அக்கினியில் தமதம் வென்றும் நீல சகசகவென்றும், மண்ணில் கடகட வென் றும் உலாசப்படுகின்றன. இவ்வாறே பிருகேந்திரத்தி லும் “பிருத பூதங்களுள் சப்தம் ஆகாய முதலிய னைக்கி னும் பரிசும வாயு முதலிய னானகிலும், ரூபம் அக்கினி முத லிய மூன்றிலும், இரதம் ஐயம் முதலிய விரண்டினும், கந்தம் பிருதில் ஒன்றினும் விளங்கு மெனவும், அவற்றுள் வாயுவி னும், பிருதின்யினும் வெப்பமும் தடபமுமின்றி பரிசும; ஐயத்தில தடப்பபரிசும அக்கினியில் வெப்பப்பரிசும, எனவும், ஐயத்தில வெண் மைரூபம்; அக்கினியில் பிரகாசமான வெண்மை ரூபம் பிருதின்யில் வெண்மை, நீலம், மஞ்சள், இரத்தம், பச்சை, பொன்னம், சித்திரவாணம் என்னும் ஏழு ரூபங்கள் எனவும், ஐயத்தில மதுராசம், பிருதின்யில் தித்தப்பு, புளிப்பு கைப்பு, உறப்பு, துலப்பு முதலியவை எனவும், பிருதில் ஐய வரகளை நீயவரகளை பெண்ணும் இரண்டிதமான வரகளை பெணவும் விதனுவரங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட இருக் கின்றன எனக் கூறப்பட்டிருத்தல்காண்க (61)

† பாதிதமாவது, தன்னுற் சாதிக்கப்படும் பொருளினது அபரவம் மறநோகானவயாற் துணியப்படுவது. [உ ம] செருப்பு குடிவ் கது, திரவியமாகின். இங்கே குடின்மை சாதிக்கப்பட்டபொருள். குடின்மைபின் அபரவமாவ குடுவாமை துவக்கத்தில்த் காட்சியாக அறியப்படுகின்றது. இவ்வாறே சப்தம் ஆகாயத்தில் மாதிரியிருக் கும, பற்றுகோடான பேரி முதலியவற்றின் மேலுள் ஆகாயத்திற் காணப்படுவதென்பர். இங்கே ஆகாயத்தில் மாதிரியிருக்குமென் பது சாத்தியம். இதற்கு மதாஸ்யாக ஏனைய பூதங்களிலுக் காணப்படு தலின் பாதிதமாயிற்று. எனவே, சப்தம் ஆகாயத்தில் விசேஷ ரூண் மாகவும் ஏனையவற்றில் சாமானிய ரூணமாகவும் பரிசும வாயுவில் விசேஷ ரூணமாகவும் ஏனையவற்றில் சாமானியமாகவும் இவ்வாறே பிறவும் விளங்குமென்பது கண்டுகொள்க.

(அ-ஊ) ஒன்று இப்பூதங்களின் கியாபாசத்தாகத் கூறுகின்றார்.

(62) ஆராயம முதலிய பூதங்களுக்கு முறையே இடம் கொடுத்தலும், வேறு வேறான பொருள்களைத் திரட்டித்தலும் பாசஞ் செய்தலும், பொது முதலியவற்றைத் திரட்டிக் கட்டிப் படுத்தலும், பாசங்களைத் தரித்தலும் தொழில்கள் என்பதாம்.

ஆகாயத்திற்கு இடங்கொடுப்பதும், வாயுவுக்கு பொருள் களைச் சேர்ப்பதும், அக்கெரிக்குப் பாசஞ்செய்வதும், ஜலத்துக்குக் கட்டிப்படுத்துவதும், பூமிக்குத் தரிப்பதும் தொழில்கள் என்க. இவ்விஷயத்தில் இடைவெளியைக் காட்டிலும் ஆகாயம் வேறு என்பதும், அது அவித்தமென்பதும், மிருகேந்திர மிருத்திதிரிகையிலுந் தாம் கிரியாய்க்குநிலிருக்கின்றோ மாநலால் அவ்விடத்துக் கண்டுகொள்க. (62)

(அ-ஊ) தன்மாத்திரை பூதம் என்னும் இப்பத்தி விடத்தும் காரியத்தன்மையும், இத்திரிபங்களுக்கு ஆதாரமாகியிருக்குந் தன்மையும் உண்டென்று கூறுகின்றார்.

(63) இந்தப் பத்துவிதமான பூதம், தன்மாத்திரை என்பன, யாதொரு காரணத்தால் காரியமாகியிருக்கின்றனவோ, அதனால் இரத்திரியங்களோடு சேர்ந்து தொழிற் படுகின்றன. இத்திரிபங்களுக்குச் சாமர்த்தியமினாமயரல் (இந்தப் பததும்) காரியங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு தொழிற் செய்கின்றன என்பதாம்.

தன் மாத்திரைகளையும், பூதரூபமாயுமுள்ள காரியரூபமான தத்துவம் பததும் இரத்திரியங்களோடு சேர்ந்து தொழிற்பெய்கின்றன. ஆகத் இத்திரிபங்களும் தானே தொழிற்பெய்யும் சாமர்த்தியம் இல்லாமையினால் (இந்தப் பததும்) காரியங்களை நிகைக்காமாகக்கொண்டு தொழிற் செய்கின்றன. இவ்வாதே தத்துவ சுவரொத்ததிலும் “பத்துவிதமான இந்தக்காரிய

மானது இந்திரியங்களோடு சேர்ந்து தொழிற்படுகிறது. இந்
திரியங்களோடு வலனில் சமந்ததிய மிகுமைமையால் இப்பத்
துக்காரியங்களை நிலைக்காமாக்கி கொண்டே தொழிற் படுகின்
றன.” என்று கூறப்பட்டிருந்தல் காரணம். வாதி, பிரதிவாதி
களால் என்று கொள்ளப்பட்ட சூத்திரங்களே இந்திரியங்களுக்கு
ஆதாரமாகச் சித்திக்கப்படும். இதைப் பின்பு தன் மரத்தினா
களால் பயனிலமீது; எனின், அது பொருந்தாது. எவ்வா
றெனில், அப்பதனும் இந்திரியங்களுக்குத் துணமாகவும், சூக்
ருமமாகவும் ஆதாரங்களே யிருக்கின்றன வென்ற துலகனிற்
சொல்லப்படுகின்றன. மிருகேனாதிசத்தினும், “கடம் போல்
தனமாத்திரைகளும், அக்கடத்தின் மேலுண்டான பூச்சுப்
பேரல மகாபூதங்களும்” எனக்கூறப்பட்டிருக்கின்றன. (63)

(அ—கை) இவ்வாறு தத்துவங்களின் இலக்கணத்தைக்
கூறிவிட்டு மேல் எடுத்த தத்துவங்களுக்கு எவற்றினிடத்து
வவ்வாறு அந்நுவயம் என்பதைப்பற்றிக் கூறுகின்றார்.

(64) முதலாவதான பீந்து தத்துவங்களுக்கும் செத்த
க்கு உபகரிக்குந் தன்மை யுண்மைமையால் சித்திரிவிடு அந்நுவ
யம். ஏனைய மானய முதலான ஏழு தத்துவங்களுக்கோ
வெளியில், இரண்டு விதமாக அந்நுவயமானது சிவ சாஸ்திர
மான சிவாகமங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்பதாம்.

இது பக இது பக வெள்ளும் தொடர்ந்த ஞானத்திற்குத்
காரணமாயுள்ளது அந்நுவயம் எனப்படும். பசுவினுடைய
உருவத்தினும் வேறான பசுத்தன்மைச் சாதினைய னைய சாஸ்
திரமான சிவாகமங்களில் ஒப்புக் கொள்ளாவிடினும், எவ்வித
மேனும் சமான மரத்திரத்தின அந்நுவயம் கூறப்படும். ஆத
லால், முதலாவதான செத்த தத்துவம் பீந்தும் சிவத்தினுடைய
சர்வஞ்ஞத்தவம், சர்வகர்த்திருத்தவம் என்னும் இவற்றின்
பிரகாசத்திற்குக்காரணமாய் இருந்தலபற்றி உயிருக்கு உப
கரித்தலால் சிவத்தைப்போல சுத்தங்களாம். அவற்றைச்
சேதனமெனக் கொள்ளுதல்கூடாது. அவை அசேதன மென்று

மேலே கூறிக்கப்பட்டிருந்தவை காண்க. ஏனைய அசுத்தத்தையவையுள்ள மாயை முதலிருந்ததுவழி வரையுள்ள பழத்தினிவனவற்றும், உயிரின வகைகளைத் தன்மையுடைய அறிவிற்குக் காரணமாய் விடாதுபற்றி உயிருக்குடையபதார்த்தம், நக்குமதேகத்தின் வழியாய்க் குண சம்பந்தத்தால் அகம் துக்கம் மோகம் மனஸூம் இவற்றை அடங்குபவையுதலாலும், இவற்றுவிடையாக சித்தம் இவ்வுயிர் அசுத்தத்துடனும் சமனமையுந்தவல்ல சித்தத்துள்ளும் கொள்ளப்படுகின்றன (64)

(64) அவனிடத்தும் முதலிய எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் குண சம்பந்தம் உண்டாகுதல் நுபமாயிருந்தால் பற்றி (அசுத்தத்தால்) அன்னுலபம். இதனியினுள்ள தன்மையைக் கிணைத்து உதம நிலை ஆகிய பதனில் பிணைந்து செல்லப்படுவது விசேடமாகும் என்பதாம்.

பிரகிருதி தத்துவ முதலிருந்தினி தத்துவம் வரைபுள்ள தத்துவம் நக்குக குண சம்பந்தத்தால் அகம் துக்கம் மோகம் நுபயிருந்தால் பற்றி அவை அசுத்தத்தோடு உதமநிலை அசுத்தமென (65)

(அ) அகம், பதவகரித்தனும் தன்மாத்வினைகளி ன்நும் உள்ள விசேடம் இது வெண்பூ கூறுகின்றது

(65) சபதம் முதலிய குணங்களின் ஒற்றுமையாயிருந்தலிலும், காரியமென்று சொல்லப்படுவதில் ஒற்றுமையாயிருந்தலிலும், பதவகளுக்குத் தன்மாத்வினைகளுக்குத் அன்னுலபமானது உயிபத்தாகக் கூற தத்துவங்களுக்கு அகராவதி பாவமாக ஏற்பட்ட அசுத்தத்தால் நிகழ்கின்றது என்பதாம்.

தன்மாத்வினைகளுக்குப் பதவகளுக்குக் கூறிய முதலிய குணங்கள் ஒற்றுமையாய் இருந்தல் பற்றியும், தன்மாத்வினைகளுக்குப் பதவகளுக்கு காரியமென்று சொல்லப்பட்டதில் உற்றுமையாய் இருந்தல்பற்றியும் ஆகிய இரண்டு வகையில் அகம் துக்கம்

இவ்வாறு கூறப்பட்ட எனவாத் தத்துவங்களுள்ளே விந்து
மாயை முதலிய ௬ தத்துவங்கள் காரணமாயிருத்தல் பற்றி
அங்கியரவும, சந்தி முதலிய தத்துவங்களை காரியமாயிருத்தல்
பற்றி அங்கமாதவம இருக்கனர விசேஷம உண்டென்று
கலோகத்தின் பிறகு குறிப்பிற் கூறினர். (66)

(அ—க) பின்னர் தத்துவங்களின் இவ்வகைத்தை
முடித்துக் கூட்டுகின்றார்.

(67) எனவாத் தத்துவங்களுக்கும் உறபத்திக்கொம்மாத
இருப்புக கூறப்பட்டது பரிணமிப்பதால் அவ்வனம் பரிண
மிகளுந் தத்துவங்கள் மாறுதலாக அசத்தப்பாப்பின் ஒழிந்து
கின்றன என்பதாம்.

பிருதவி முதலிய கத்துவக் கூட்டங்கள் கணதன் காரணம்
கலிபுழைப்பே ஒன்றே முதலிலமாய்விட ஒழிந்துகின்றன (68)

(68) மாணவத்து மேறப்பட்ட கலிபுழை விருத்தியடைந்த
சத்தமான் அத்துவாவானது மகாமாயையில் ஒழிந்துகின்றது.
அச்சு மகாமாயையும் சிவன் அபிடாரமாயிருக்கக் காரண
முமாய் நான் மாறுதலாய் பிருகுகின்றது என்பதாம்.

சத்த வித்தை முதலியவற்றிற் கீதாவெனின், மகாமாயை
பெண்ணும் சத்தியில் ஒிக்கம். இஃத ஒிக்கத்தின் முறை நம்
மாலே வேறு துறிய விரிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.
அஃகாவது கந்தத்தில் பூமியும், இரத்தத்தில் ஜலமும், ருபத்தின்
அகுகினியும், பரிசுத்தில் வாயுவும், சபத்தின் ஆகாயமும்,
நாமதாக்காரத்திற் நன்மாத்திரைகளாய், இராத அசுவச
சத்தில் கன்மேந்திரியங்களும், காதலிக அகங்காரத்தின்
காலேனத்தியபக வசம் மனதும், பூதயில் மூலகைபரன்
அகவகரங்களும். ஆணங்களிற் புத்தியும், தவா சமூகம் ஆய்
விபததமெனனம் பாகருதி மாயையிலும் ஒழிந்துகின்றன.
அரகம் வித்தை எனும் இவை கலிபுழை, பருத தத்து

* கலை: -விதி, திசை, பிரதிபலிப்பு, விதனை, காரணி, சமூகியகலை

யும் காலம் திபதி கலை எனவும் இவை மாகவயினும், அம் மாகவய கித்தியேசகாரரிடத்திலும், கித்தி பேசகாரர் சதாசுவ ரிடத்திலும், சதாசுவ சததியினிடத்திலும், சததி கெனரிடத் திலும், கெனத்தனும் கித்துவினிடத்திலும் ஒடுங்குவின்றன என்பதாம்.

[illegible]

(68)

(69) மகாபிரஸாதத்தில் மாணய, ஆனமர, சிவம என்

னும் மூன்றாம் எஞ்சி நிற்கின்றன. திரும்பவும் அவை மூன்
பேரலக் கிருட்டியிற் றெழுழிற்படுகின்றன என்பதாம்.

மூன்றுவகைவகை முடிவாகவுடையதாயும், குணத்தது
வகை முடிவாகவுடையதாயும் உள்ள மத்திமப்பிரளயம் ஒன்
றி நுக்கின்றமைபால், இங்கே கூறப்பட்ட பிரளயம் மகாப்பிரள
யம் என்றறிந்து கொள்க அதேவாறு, சிண்ணப் பொருள்களினு
டைய ஒடுக்கமாகுமென்பதாம். இப்பிரளயத்தில் வித்தியேசுவ
ரீசனும் முததியுடைகின்றனர். மரைய, ஆன்மா, சிவம் என்
னும் மூன்று பொருள்கள் மாதிரிம எஞ்சுகின்றன. மூலத்
தில் மாகையென்று பொறுவாகச் சொன்னமையாக் அகத்த
மரைய, சததமரைய யென்னும் முதற்காரணங்கள் இரண்டுங்
கொள்ளப்படும். ஆன்மாவென்று சாதிபொருளையாத் கூறின
மையின், மலசம்பந்தமுடைய எல்லா ஆன்மாக்களும் கொள்ளப்
படும். சிவ என்னுஞ் சொல்லால் சமவாய சம்பந்தத்தினிதூப்ப
தாயாடிரிக்க முடியாதவையுள்ள கிற்சக்கியோடுடைய சிவனும்
முத்தரன்மாக்களும் கொள்ளப்படுகின்றனர். திரும்பவும் சக்
கராத்தின் முடிவில் அகதர் சிவம் முதலிய பொருள்கள் கிருட்
டியின பொருட்ரி முள்ளாக் கூறப்படவாறுபோல் தெழுழிற்
படுகின்றன. (69)

(அ—க) பின்னர், இந்த மகாப்பிரளயத்திற்குப் பலன்
இதுவெனக் கூறுகின்றார்.

(70-71) சம்சாரத்தில் துன்பமடைந்த அனேகமான இந்த
உயிர்களுடைய இளைப்பு நீக்கத்தின் பொருட்டும், கன்மத்தின்
பரிபாகத்தின் பொருட்டும், பாமசிவன், கிருகையினால் மகாப்
பிரளயத்தைச் செய்கின்றனர். உயிர்க்கிடத்துவைத்த கருணை
பால் திரும்பவும் இவ்வுலகில் கிருட்டியைச்செய்து அந்த உயிர்
களுடைய கன்மங்களை முதிர்வித்துப் பக்குவப்படுத்துகின்றனர்
என்பதாம்.

எவ்வா ஆன்மாக்களின் இளைப்பு நீக்கத்தின் பொருட்டும்,
கன்மங்களின் பரிபாகங்களின் பொருட்டும் என்ற உபஸ்சனத்
தால், இடைவிடாமல் அளவிலலாத சரிசங்களை யுண்டிப்பவனாகி

ஊமையால் சந்தி குறைந்திருக்கின்ற சத்தமாவை, அடுத்த மரையகளுக்குச் சத்தியை யுண்டுபண்ணுவதற்காகவும் சங்கர சத்தைச் செய்கின்றாரென்பது பொருள் உயிர்க்களிடத்து வைத்த கருணைபால திருமபயம் இருட்டியைச் செய்கின்றார் என்றமையால், இருட்டியும் முதலியைப் பெருட்டேயாக என பது கருத்து. ஆன்மரக்களின் கண்மங்கலே முதிர்பித்துப் பசுஞ் செய்தலாவது, முன் உட்கூறியபடி கண்மங்கலே பக்குவ முறையில் அந்தக் கண்மத்தின் பொருள் அதுபயித் தற்கு யோக்கியமாகக் கூடுமபடி செய்கின்றார் என்ப தாம். (10-7.)

(72) (இணைர் முறையே மலபரிபாக முண்டானவுடன்) போகத்தால் கண்மத்தை நசுஞ்செய்து நீக்கியென்னும் பெப ருடைய தன் சத்தியால் கருணைக்கடவா வீருக்குப் பரிபசிவன் எல்லா வுயிர்களையும் (பரசத்தினின்றும்) கடுங்குகின்றா என்ப தாம்.

நீக்கப் பெண்ணுந் தனது சத்தியினால் ஒரே காலத்தில் கண்மத்தின் பக்குவத்தால் ஆணைமலந்தீர்ப்புப் பக்குவமுண்டாண்டான், ஆவிர்ப்பவிடத்து நிகழும் வியாபாரத்தின் என் "க டுத் தொனதும் தன் சத்தியினாலானது அவ்வது கேவலம் (தன னுடைய) சத்தியினாலானது ஒரே காலத்தில் அநேக பேரகவ களை யதுபயித்தலென்னும் கண்ம நரசங்கைச் செய்தது மளககரி னின்றும் உயிர்களை விடுவிக்கின்றார். அவ்வாறே சொனாகப திதும், "அநேக பிறப்புக்களில் உயர்களைத் சம்பாதிக்கப் பட்ட கண்மமானது, வறக்கப்பட்ட வித்துப்பதேயல் எத னுற நடை செய்யப்பட்டதோ' என்பது கூறப்பட்டிருந்தால் காண்க. அதுபற்றியே, உடனே முதல்தகக்கடிய சத்தியே ரிவரண நீக்கக் கூடுமபோது, நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சரி சத்திற்குக் காரணமாயும், பயனைத் தருவதாய்முள்ள அநாதத் கண்மத்திற்கும் நரசம் என்பது சித்தித்தது. நீக்கவியலுடைய கைட்டிச் முதலிய பேதம் மதங்கத்திலிருந்து அறிந்து கொள்க. (72)

(அ-௩௭) அவ்வாறாயின், கரீச முதலியவற்றைத் தத்துவங்களாகக் கவனித்து என் எண்ணலிலை? என்றதற்குச் சமர தர்ணன கூறுகிறார்.

(71) எல்லா வயிர்களுக்கும் பேரகத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டு பிரளயகாலம் வரை யாதொன்று இருக்கின்றதே அது தத்துவமென்று கூறப்பட்டது. அந்தக்கரணத்தால் கரீசம், கட முதலியன தத்துவமாக ஆவதில்லை என்பதாம்.

பேரகத்தே, தொடர்ச்சியாகவே உருவென்று உயிரகளுக்குப் பேரகத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு பிரளயகாலம் வரை இருக்கின்றதே அது தத்துவம் எனக்கூறப்பட்டது. அதுபற்றியே, ஒழுங்குமுறையில் நமமால் கீழ்க்கண்டவாறு வேறிடத்தில் தத்துவங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. எவ்வாறெனினும், “பிருதிரி, அப்பு தேயு, வாயு, ஆகாயம், கந்தம், இரதம், ரூபம் மிசம், சபதவகையம், உபத்தம், ஆசனம், பாதம், வை, வாக்ரு முக்கு, கரக்கு, கண், தேரல், காது மனம் இவற்றையும், கரீசம், புத்தி, குணங்கள், அராகம், புருடஸ், கித்தை, கியதி, கலை, காஸம், அகத்தமாஸப, சுசுத கித்தை, நல்லரன், சதாவின, சத்தி, சிவதத்துவம் இவற்றையுந் துதிக்கின்றேன்” என்பதாம். இவ்விடத்தில் அராகம் புருடஸ் என்று முறைமையிடுதல்பற்றிப் புருடனுக்குத் தத்துவத் தன்மைமில்லை யென்பது அறிவிக்கப்பட்டது. செப்பப் படாநகைச் செய்தலும், செய்ததை விருதவி செய்தலும் புத்திவினுடைய தர்மமாகும். (73)

(74) தத்துவத்திற்குக் கரணமாகவும், பூரணஞ்செய்வதாகவும் யாதொரு தத்துவமிருக்கின்றதோ அதிலிருந்து தத்துவங்கள் தோன்றுகின்றன. எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் இவ்விதமான வகையறை சொல்லப்பட்டது என்பதாம். (74)

(அ-௩௮) எவ்வால் இன்று கூறப்பட்ட தென்பதைப் பற்றிக் கூறுகின்றார்.

(75) தத்துவங்களினுடைய எல்லாவிதமான உண்மையும் யாதொரு பிரததததால் எளிதாகக் கூறப்பட்டதோ, அத் தகைப் தத்துவப் பிரகாசம் என னும் சொந்ததததப் பிரதித்த தான போஜ தேவ சாஜா செயதததத என்பதாம்.

தத்துவப் பிரகாசம் என்பதற்குத் தத்துவங்களின் பிரகா சம் அல்லது தத்துவங்களின் ஞானம் என்பது பொருள். தத்துவங்களின் ஞானம் என்பதற் குத் தத்துவங்களின் உண் மையான சொருபத்தை அறிவிப்பது என்பது பொருள் (75)

(அ-கை) மேற்கூறியதனையே கிரித்தாக கூறுகின்றார்.

(76) யாதொரு போஜ தேவருடைய மனதின் எல்லாத் தத்துவ சமூகமும் உள்ளவகை நெவிககணிடோல் பிரகாசித்த தீதா அத்தகைய போஜதேவர் சிவாகமங்களின் சாசமான ஒப் பற்ற தத்துவப் பிரகாசம் என னும் னுதிக் செய்தனர் என்ப தாம். (76)

னுள முற்றுப்பெற்றது.

யாதொருவர் சிவாகமங்களுக்குப் பெரிய கிபாக்கிபானஞ் செயயுததததததத உடைந்து, சாமானியமரன் பதங்களுக்கும விசேடமான பொருளை நிர்ணயித்துத் தருவதில் சமர்த்தராயும் கித்துவாலாயு மிருக்கிறாரோ, அததகைய அகோர சிவாசா ரியர், சிவபத்தர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு அக்கிவபத்தர்க ளிடத்து வைத்த அன்பின் பெருக்கால் தத்துவப் பிரகாசம் என னும் னுத்குச் சுருக்கமாய் உரை செய்தனர்.

இவ்வாறு, இரண்டு வகையும் சொந்தத்திற்குக் கர்த்தாவான அகோர சிவாசாரியரால் வியற்றப்பெற்ற தத்துவப் பிரகாச கிருத்தியானது முற்றுப்பெற்றது.

சிவபிரான் திருவடி வாழ்க.

௨

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சத்தியோஜோதி சிவாசாரியர் இயற்றிய

தத்துவ சங்கீத மூலமும்,

இசுந்த

அனேக சிவாசாரிய ரியற்றிய விருத்தி உரையும்.

(தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு.)

உரை மங்கலம்.

எந்தப் பரமசிவனுடைய சிவத்தன்மை, கின்மலமாயும், உலகத்துக்கு வேறாயும் இருக்கின்றதோ, அத்தன்மையினை யுடைய, எவற்றையும் தரத்தக்க இதம்பா சபாபதிவான பரமே சுவாண எப்பொழுதும் நான் நமஸ்கரிக்கின்றேன். (1)

வியாகாண சாத்திரம், தர்க்க சாத்திரங்களை அறிந்தவராயும், என்னை ஒத்தவர்களை அறிபமுடியாத அறிவின் மகிமைபை உடையவராயும் கினங்கும் சத்தியோ ஜோதி பென்னும் துருநி கிரேஷ்டர், சாஷாத பரமசிவன்போல கிளங்கு கின்றார். (2)

தத்துவ சங்கீதமும் என்னும் சாத்திரனுடைய பிரகாசத் துக்கு சாற்கால இசவு போல நாசாயன கண்டாவ பெரிய உரை ஒன்று செய்யப் பட்டுள்ளது (3)

ஆயினும், கிரிவான அப்பெரிய உரையில் உள்ள பொருளை அறிபமுடியாத வஞ்சகம் கிறற்றியுடையவரின் கன்மையின் பொருட்டு, இந்தச் சிற்றுரை என்னுள் செய்யப்படுகின்றது (4)

தூல்.

(அவதாரிகை) பூசிக்கத் தகுந்தவரான ஆசிரியர் எதித் துக் கொண்ட பூவ இடையிலுந் திருநெல்லைப் பொருடும், முன்னர்ப் பரமசிவனை நமஸ்கரிப்பதென்பது தன்னா தனது செயல்படும் பிரகாரம் இதுவென்று கூறுகின்றார்.

(1) சித்தஞ் சூபமரண ஆன்மாக்களையும், சடஞ் சூபமரண ஆகித் து, மாண்புகளையும், அவற்றின் காரியங்களையும், அதிபதிக் கிணறவராய், உறபத்தியிலலாதவராயும், அனைத்தையும் அநி பவதாயும், சர்வஞ்ஞத் தன்மை, சந்நவகருத கிருததன்மை என் னும் சக்தைகளைத் தருபவராயும் உள்ள சமகரண மமஸ்கரித்த சிறந்திரி அஷ்டபாருக்குப் பேரறிவுண்டாத பௌருடேச சருக கமரகத தத்துவங்களைச் சொல்லுகின்றேன் என்பதாம்

சித்தஞ் சூபமரண பெத்தரண்மாக்களையும், சடஞ் சூபமரண கத் தமரணம், அசுத்தமரணங்களையும் அவற்றின் காரியங்களையும், அதிபதிக் கிறவ ரென்றதற்கு, நேரகவுட, பரம்பலாபகவுடும், சுத்தபூவனம், அசுத்த பூவனங்களுக்கும், முத்தரகரணமான சுத்த மரணம், அசுத்த மரணங்களால் ஆன்மாக்களுக்கு அவர யர் கணமததுக்குத் தகுந்தவராய், சுத்தபேசகம், அசுத்த பேசகங்களைக் கொடுக்கின்றவர என்பது சருத்தம். ஆதலால், ஸகம் அவயவப் பகுப்புடன் கூடியிருத்தல்பற்றி அவயவம் காரியமாய் இருத்தல் வேண்டி வேண்டவே, அக்காரியத் திற்குக் கருதவாய் சகவரண ஒருவன் உண்டென்பது சித் தித்தது.

இதனால், பிரதானம், புருஷன், கன்மம் என்னும் இவற் றைத் தடவராதக் கூறும் வரிகள் சேகப்பட்டார் என்னு னெனில், பிரேமத்தி பெயர் னும் பிரதானமும், கன்மமும் சடப் பௌருஷாதலானும், புருஷன் மலத்தோடு கூடியிருத்தலால், சுத்த பிரமில்லாதவனாதலானும் என்க.

அந்த சகவரன் சித்தியாலும், கிண்டலாலும் இருத்தலால்,

உற்பத்தி இல்லாதவன். சரீர சம்பந்தரூபமான பிறவியும் இவ்வத் தவன். இதனால் இவன் நித்தியன் என்பது நித்திர்த்தது.

உலகத்துக்குக் கருத்தாவதன் இந்தப்பரமசிவனை அறித்தி யானாலும் உற்பத்தியுள்ளவனாகவும் சொண்டால், சடத் தன்மை யும் வாய்ப்பின்றி ஒடல் என்னும் குற்றமும் சம்பவிக்கும். அந் தன்றியும், மலயிகளாகமவாதும், எவரைப் பொருளுக்கும் கருத் தாவரயிருத்தலாலும், எவரை அறித்தவனான. இவ்விடத் தில சகசியமான கருத்து இதுவாகும். ஐதுவேனில, இந்தச்சிவ னுடைய அறிவானது நாகர்க்கோசன் கொளவதுபோல மனத் தின் சோகனைப விநம்பாது அவனுடைய சுபாவமாகவே உள்ளது என்பதாம்.

சகலானுடைய சுபாவமான அறிவிற்கும், அறியப்படும் பொருளாகச் செய்யப்படும் பொருளாக ரூபமான உபாதி வேதுபாட்டால் அநேகத்தன்மை உபசாரமாகச் சம்பவிக்ிறது. அவ்வாறே வேறு தூல்களிலும், உன்மைபில் ஒன்றான சிவ னறிவானது சிவப வேதுபாட்டால் அநேகத் தன்மையை அடைகிறதென்றும், அதுபேரலிலே, சிவபங்கருடன் அபின் னமாயிந்ததலால் சாததாவரயிருக்கும் தன்மையும் உபசார மாய்க் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

பிறரால் ஏவப்படாத தன்மைபும், எவற்றையும் அறித்த எவற்றிற்கும் கருத்தாவரயிருக்கும் தன்மையுமாகிய தனது சமமான ரூபமான கருத்தை ஆன்மரக்கருக்குத் தருதலால், சக் கரன் * என்னும் நாமம் பூண்டவன் சகலவன். இதனால், இவ னுக்கு மோகத்தகைத் தரும் தன்மை கூறப்பட்டது. இந்தச் சகலேகத்தில சவசர என்னும் பதமே விசேஷிய பதம்.

இவ்விதமான பரமசிவனை மனம் வரக்குத் கதவக்சனாள் வணங்கி, பிருதிவி முதலிய தத்துவங்களைச் சுருக்கமாகக் 'உத்' தின்னேன என்றார். இதே பிசகாணத்திற் கூறப்படும் விஷயம்,

தத்துவங்களின் இலக்கணம் என்பது கருத்து. மதங்கம் முதலிய மூலக்கருவிகளால் தத்துவங்களின் இலக்கணம் அறியப்படுவதாயிருக்கவும், இந்தப் பிரகாரத்தின் ஆரம்பம் எதற்காக என்று ஆசங்கியபரஸ்சு, சிற்றறிவுடைமையின் பொருட்டு என்று பிரபஞ்சியவர் சமாதானம் கூறுகின்றார்.

மதங்கம் முதலியவற்றிற் கூறப்படும் தத்துவ இலக்கணமானது, மிகவும் கிரிவாயிருந்தலால், அவற்றைக்கொண்டு சிற்றறிவுடைமையினால் தத்துவங்களின் இலக்கணங்களை நிச்சயித்தல் முடியாத ஆதலின், அவர்களுக்கு அவற்றின் நிச்சயம் உண்டாதற் பொருட்டுச் சுருக்கமாக இந்நூல் செய்யப்பட்டிருக்க.

இந்நூலின் பிரயோஜனம், முக்கிய அருஷார்த்தமான மோக்ஷமென்பது அறிவிக்கப்பட்டது. எதனுலெனில், தத்துவங்களின் அறிவானது, பரம்பசையாக அபரமோஷம் பரமோக்ஷங்களுக்குச் சாதனமாயிருத்தலால் லெனக. ஆதலால், தத்துவ ஞானமென்னும் விஷயத்திற்கும் நூலுக்கும், அறிவிக்கப்படவினது அறிவிப்பது என்னும் சம்பந்தமும், தத்துவஞானத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும், அபாயச் செய்வது அபாயப்படுவது என்னும் சம்பந்த விசேஷமும் சித்தித்தமை காண்க.

பகவானுயும் சர்வக்ருனாயும் உள்ள உக்கிர சேரதி பெண்பவர் அவரொருவருக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்தாரோ என்ற ஆரம்பத்தால் ஒரு சம்பிரதாய ரூபமான சம்பந்தநாதமும் பின்னர்க் கூறுகின்றார். அவ்விடத்தில் அனுக்கிரக மென்னும் பதத்திற்கு உபலக்ஷணததால் ஸ்ரீகண்ட பரமேசுவரன் முதல் தான் வரை இடைவிடாமல், சாதிர சம்பிரதாயப் பிரகாரம் சித்தார்த்தத்தில் பொருள் நிச்சயிக்கப் பட்டிருக்கிற தென்து கருத்து.

(1)

(அ-கக.) இவ்வாறு தத்துவங்களின் விபரங்கியானதனைச் செய்கிறெனென்று கூறிவிட்டு, இந்த ஆன்மா சிவனை

படைவதற்கு, ஒடுக்க முறையில் சேர்க்கத் தகுந்தவன் என்னும் கவர்பம்புராகமத்தால், பிருதிவி முதலிய தத்துவங்களுக்குத் தீட்சையில் ஒடுக்கக் காமமரகவே சுத்தி என்று அறிவிப்பாராய ஒடுக்க முறைபரகவே பஞ்ச பூதங்களைக் கூறுகின்றார்.

(7) பூமி, ஜலம், அக்கினி, வாயு, ஆகாயம் என்பன பூதங்களாகும். இந்தப் பூதங்களுக்கு, தரித்தலும், சமகிரகம் செய்தலும், பக்ருவம் செய்தலும், கிபூசம் செய்தலும், அங்காசம் தருதலும் காரியங்களாகும் எனப்படும்.

பூமி, ஜலம், அக்கினி, வாயு, ஆகாயம், இவைகளே பூதங்களாகும். இந்தப் பிருதிவி முதலிய பூதங்கள் தரித்தல் முதலிய காரியங்களால் சித்திக்கின்றன. அக்காரியங்களுள்ள, சங்கிரகமென்பது உண்டையாகச் சேர்த்தல். கிபூசம் என்பது அவயவங்களைச் சேர்த்தல். இடம் தருதல் ஆகாசத்தின் காரியம் இடம் தருதல் என்னும் காரியத்தால் ஆகாயம் அவசியம் சித்திபயதால், ஆகாயம் இவ்வேயனக் கூறும் சாருவாகமும், ஆகாயத்தைப் பிரத்தியக்ஷமென்று கூறும் மீமாஞ்சாகமும் நீக்கப்பட்டார். இந்த ஆகாயத்தை வாயாயிகர கொள்வது போல் நித்தியமாகக் கொள்ளக் கூடாது. எதனுலெனில், இந்த ஆகாயத்தைத் தன்மாத்திரையின் காரியமாக்கப் பின்னர்க் கூறப்போகின்றமையாலென்க. ஏனைய நூல்களிலும் புலனாகக் குக்குப் பறந்துக்கோடாக இந்த ஆகாயத்தைக் கூறியிருத்தலால் இதனை அறித்தியமென்றே கொள்ளலவேண்டும்.

அவயவச் சேர்க்கையென்னும் வாயுவின் காரியத்தைக் கூறினமையால், உபஸாநந்தால் வாயுவினுடைய ஏனைய காரியங்களும் கொள்ளப்படும். பெரியோர்களும், பரிசித்தல் சுத்தித்தல், நீரித்தல், அசைத்தல் என்னும் இவ்நீரைக் குறியாக உடையது வாயுவென்று கூறியிருக்கின்றனர். (8)

(9-10) இன்னும் பூதங்களைப்பற்றியே கூறுவீரோ

(3) * கந்தம், இரசம், உருவம், பரிசம், சத்தம் என்னும் இவை ஸ்மியின குணங்களாகும். இவ் முதலிய ஏனைப் பான்குத் தங்களுக்கும் முன்னாக் கூறிய குணங்களுள், கந்த முதலாக ஒவ்வொன்று குணமற்ற மற்றவை முறையிற் குணமாக வாகுமென்பதாம்.

மிந்நேகத்திதிலும் சபதம் ஆகையம் முதலாயிற்று பூதங் களிலும், பரிசம் வாயு முதலாகவெனும், உருவம் தேயு முதலாயினும், இரசம் இவ் முதலாயினும், கந்தம் ஸ்மி ஒன்றிலும் என்றறி; அவற்றுள், வாயுவிதும் ஸ்மியிலும் வெப்பமும் தட ஸ்மிலாக பரிசம். அக்கினியில் வெப்பப் பரிசம். இவற்றில் குளிர்ந்த பரிசம்.

இவற்றில் விவாகாத வெண்மை உருவம். அக்கினியில் விவாகாத வெண்மை யுருவம் ஸ்மியில் வெண்மை முதலிய ிருவம் உருவம்.

இவற்றில் மதுர இரசம் ஸ்மியில் தித்திப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, காய்ப்பு, கைப்பு, ஹர்ப்பு, கசணும் ஆகும் இரசம்.

ஸ்மியில் நறுநறுந் திரைநம் என இரண்டிவற்றை நன்றி முண்டு எனப் பெரிதென்களால் கொள்பவற்றிற் றிருகண்கள் தென்து கூறப்படடிருத்தல் காரணம். ஆதலின், சபதம் தனக் குப பற்றுக்கேடகன பெரி முதலியவற்றிற் காரணப்படாமல் ஆகாத்திற் காணப்படுதலபற்றி அது ஆகாயத்தின் குணமாக மாதிரி இந்நகருமெனற வைசேஷிகர்களின் கூற்றுப் பொருள் தானு எதனுலெனின், அவர்களாற் கூறப்படும் ஏது பிரததி வசூத் அளவையாலும் ஆகம் அளவையாலும் மறுப்புடையதாகக் காணப்படுதலால், ஏதுப்பேரலியாய் அவர்கள் கொள்கை

* இந்தக் கலோகம் மூலத்திற் விவாகவிவாகத்தானு சொமது என்னுள் அகப்பட விலகும்.

† ஏழு, வெண்மை கருமை பொன்மை செம்மை பசுமை புடைமை இதிராம் என்பன.

பலத சரதிராமையாவென்க. அஃதோவது, சத்தம் ஆகாயத்
தில் எத்தோலி ரூபமாகவும், வாயுவில் சகசகமென்றும், ஆத்
மனியில் தமதமவென்றும், ஜலத்தில் சலசலவென்றும், பூம
ியில் கடகடவென்றும், சீரத்தியக்கத்தின அறியப்படுவதாகும்.
அனநியுந பீபரி முச்சிப பநநாகஜேரட்டம சபதம் அறியப்
படுகின்றது. இவ்வவ்யம் நமமாவ மிருகந் தோவிருத்தி தீபி
கைவில விரிவாயது கூறப்பட்டிருத்தலால் விரிவை அவ்விடத்
திற கரண்க (3)

(அ) னச) இரகப் பூதங்களின் நமபோவறவாகளின் வெளி
இரத்திரியகவளான கண முதலியவற்றால் அறியப்படும் உருவ
முதலிய குணங்களை யுடையதா விருகவின்றமைவால், கடம
முதலானபேரல இவற்றிற்கும் காரணங்கள் முணவிருக்கல்
வேண்டும். ஆக்காரணங்களான இர்து தன்மாதிறைகாரணக்
சுத்தித்தனை என்பது கூறுகின்றது.

(4) அந்தப் பூதங்களின் குணங்களுக்குச் சமானமான
குணங்களை யுடையவாயும், அடபூதங்களுக்குக் காரணமாயும்
ஆவற்றையே விருத்திசெய்கிறகாயும், தன்மாதிறைகளிற்
கின்றன தன்மாதிறைகளிவிடப் பூதத்திற்கு விசேஷம்
உண்டு. தன்மாதிறைகள் விசேஷ மற்றன என்பதாம்

தன்மாதிறைகளாவன. பூதங்களின் குணங்களுக்குச்
சமானமான குணங்களை யுடையன, அடபூதங்களுக்கு முகற்
காரணமாயும், அருவற்ற விருத்திசெய்வவையாயும் இருக்கின்
றன இரக்கின்றன வென்னும் விர்ணச்சொல் மூலத்திலேயுண்.
சேர்த்துகொள்ளப்பட்டது அவ்வாதே செய்யப்பட்டததைச்
செய்வதும் செய்ப்பட்டதை விருத்தி செய்வதும் முதற் கார
ணத்தின் தொழிலென்று பெரியோர்களுள் கூறுகின்றமை
காரணம். ஆதலால், கந்த முதல் ஐதது குண ரூபமான கந்த
தன்மாதிறை ஸ்மிக்குக் காரணம். இரக முதல் நான்கு
குண ஸ்ரீபரண இரக தன்மாதிறை ஐதத்திற்குக் காரணம்.
இவ்வாதே ஏவையுடா கண்டுசொள்க. இதனால் இந்தத் தன்

மரத்தினாகளைப் பரமாணு ரூபங்களென்று கூறும் தார்க்கிகர்கள் ஒதுக்கப்பட்டனர். ஏதனாலெனின? அந்ரகப் பரமாணுகங்கள் அசேதனமாயும் அநேகமாயும் வடிவுடைப் பொருளாயும் இருந்தவால், கட முதலியனபோலவும் தூளி முதலியனபோலவும் காரியத் தன்மைபுடைமையில் பிறழ்ச்சியடையாது காரியமாகவே இருந்தவாலென்க. அவர்களால் கொணரப்படும் பரமாணுக்கள் முதற்காரண மாகாரணமினற்றான் கரம தன்மாத் திரை வாயிலாக காரணியை முதற் காரணமென்று சொல்லப் போகின்றோம்.

அவ்வாறான தன்மாத் திரைகளுள் பூதங்களும் சமமான மான குணபுடையனவா யிருந்தவால், இவ்விரண்டிற்கும் வேற்றுமை பென்றோ பென்னும் கேள்விகளுக்கு விடை கலேசரத்தின் பிற்பகுதியால் கூறுகின்றார். எவ்வாறெனின, பூரி முதலிய பூதங்களின் குணங்களால் அந்த முதலியன, மேலே கூறப்பட்டவாறு வெண்மை, கருமை, நறுமலரம், தீரற்றம் முதலிய பிரிவுகளுடன் கூடினதாயும், அதுபற்றி வெளிப்பட்டுத் தோன்றுவனவாயும் அறிபப ரிகின்றனபோல, அவ்வாறு அப பூதங்களுக்குக் காரணமான தன்மாத் திரைகளிடத்து அறிபப் படுதல்கலை. ஆதலால் ரூபகுமமான குணங்களைவிட கூட பிருக்கும ரூக்குமமான தன்மாத் திரைகளைக் காட்டிலும், பூதங்களுக்கு அகருணங்கள் தாமாயும் வெளிப்படையாயும் காணப் படுதல் விதேசமாக என்றவாறும். ஆதலினற்றான் குணங்கள் வெளிப்படாமல் தன்மாத் திரைகளே பிருத்தலப்பற்றித் தன்மாத் திரையென்னும் பெயரும் வந்தது. அவ்வாறே நூல்களிலும் விதேசணத்துடன் கூடாத குணங்களை, தன்மாத் திரை

† பூதங்களுக்கு முதற்காரணம் பரமாணுக்கென்பது தார்க்கிகர் சொன்னார். தன்மாத் திரை காரணமென்பது சித்தாந்தம். ஆதலால், தன்மாத் திரைகளால் பரமாணு ரூபமென்றனர் தார்க்கிகர், பரமாணுக்களிடத்துக் காரியத்தன்மை காணப்படலால் முதற்காரணமாகப் பொருந்தாதென மறுக்கப்பட்டது. தன்மாத் திரையும் காரியமாகலால் இடைப்பட்ட காரணமென்ற பிறழ்ச்சியை முதற்காரணமாகலின், மேலான முதற் காரணம் மரையவேயாம்.

பென்னும் சொல்லால் வழங்கப்படுகின்றன என்று கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. (4)

(அ—கக) பின்னர் இந்தப் பூதங்களும் தன்மாதிரிகளாகவும் காரியமென்னும் சொல்லால் சொல்லாத திருந்தவை பென்னும் இத்திரியங்களுக்கு ஆதாரமென்றும் கூறுகின்றார்.

(5) இந்தப் பத்துக் காரியங்களான பூதங்களும் தன்மாதிரிகளான இத்திரியங்களான சோஷு தொழிற்படுகின்றன இத்திரியங்களாவெனில், விபாபகமா பிஷஸமையால், இப்பத்துக் காரியங்களை யாதாரமாகக் குகாண்டு தொழிற்படுகின்றன என்பதாம்.

இந்தப் பூதங்களும் தன்மாதிரிகளாகவும் அஸூபமாயும் ஆக்கும ரூபமாயும் இத்திரியங்களுக்கு ஆதாரங்களாயிருக்கின்றன என்று மதங்கத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது தன்மாதிரிகளாகக் கடத்தைப்போலவும், பூதங்கள் அதனமேலே பூசப்படும் பூசப்போலவும் ஆகுமென்றும் மதங்கத்திற் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. (5)

(அ—கக.) பின்னர் கன்மேந்திரியங்கள் உண்டென்று கூறுகின்றார்.

6. சொல்லுதல் வாங்குதல், மலம் நீக்குதல், இன்பமண்பயித்தல், சொல்லுதல், ஆகிய இந்தத் தொழில்களில் கன்மேந்திரியங்கள் சாதனங்களாகின்றன. செவி, தோலு, கண், நாசி, என்னுமிவைகள் ஞானேந்திரியங்களாகும் என்பதாம்.

கன்மேந்திரியங்கள் வாய், கை, ஆசனம், சூரி, கால் என்னும் பெயருடையன. வாய் முதலிய கன்மேந்திரியங்கள் சொல்லுதல் முதலிய காரியங்களில் முறையே சாதனங்களாகச் சித்திதனவென்பது கூறுதல். ஆதலால், கன்மேந்திரியங்களின் இனமையைக்கூறும் தார்க்கிகர் ஒதுக்கப்பட்டவர் எதனுலெனின், அரண்பின்புறிக் காரியமுண்டாகா தாதலினென்க.

கேசுடிபோன்ற புருவங்களின் அசைவுகளும் தொழிலானது பால அத்தொழில்களை நிகழ்த்தும் கருவிகளும் கண்டு மீள்கிறிய மாதல்பற்றிச் சன் மேற்கிறியவகன் அனாதமெனக் கொளையா மெனிலு, அது பொருந்தானு. எதனுமெனின, தேவாரிதிரி பம்பேலக் சன் மேற்கிறியவகளும் உடன முழுதும் நிகழுகி ருப்பன் வாதலின், புருவம் அசைதல் முதலியன, அத முதலிட சன் மேற்கிறியவகளின் தொழிவேயாகு மாதலானென்க. அந தந்த இரத்திரிய சந்திகன், அந்தந்தத் தானவகளின் விசேஷமாய அபிடயத்தது தொழிலைச் செப்பலாய, அந்தந்த தானவ களின் பெயர்கள் இரத்திரியங்களுக்காமின, ஆகலால் ஒருவிக தமான விசேஷமுமிவை என்க.

சுவேதகதிகுன திரபகுதிபால ஓர் னேன திரியவகன் இவை யெனது கூறுகளாய் முயத்தில கூப்பட்ட பரிசனம் என னும் பதமும, தரிசனம் என்னும் பதமும, பரிசனத்தையும், பா னவையயும் சூறிக்குமெனும், எதனும் பரிசுக்கப்படுகிற தோ எதனும் பர்க்கப்படுகிறேகா என்னும் கரணாததனகொண்டு தேவாரிதிரியத்தையும் அண்ணிர்திரியத்தையும் சூறிக்கின்றனா னென்றறிந்து கொள்க. (6)

(ஆ. ௭௬) எவ்வகைத் தொழில்களால் இந்த ஓர் னேன திரியவகன் சித்தித்தனை வென்பதைபடப்படுக கூறுகின்றா

(78) இந்த ஓர் னேனதிரியவகளுக்குத் தனித்தனிபே சத்தம் முதலிய விரியங்களைக் கொள்ளுகல் தொழிற் இய வரது வெளியித்திரியவகன் பத்துக்கவகனாக அறியத் தரு தன். இவற்றைக கா. டிலும் வேறுபுள்ள அகத்தகரண மென னும் உடகருவியானது சித்தம், அகவகாரம், புத்தி, என்னும முன்னுவிதமாயத கூறத் தருந்ததாயும், முன்னைய சுவகற் மென்னும் இச்சை பிரயத்தன மென்னும் ஸம்யகமம் பேரதம் என்னுமிவற்றைத் தொழிலாகவுடையதாய் மிருக்கின்றது அகத்தகரணம் வெளியித்திரியங்கள், பஞ்ச பூதங்கள், பஞ்ச தனமரத்தின்கள் எனவெனவ அகவகாரத்தினின்று தேன்று வின்றன எனபதம்.

இத்தகைய மூலைய ஞானேந்திரியங்களுக்கு முறையே சத்தம், பரிசுப, உருவம், இரசம், கருதமெனவும் வீந்து விஷயங்களின் அறிவு தனித்தனியே தொழிலமெனக் கூறத் தீர்ந்து ஞானேந்திரியங்களைப்பின்னிச் சத்தம் முதல்ப ஷ்டபங்களி னறிவு சித்தனை சம்பவியாதகங்கையாக என்னும் அருத்தரூபத் திப் பிரமாணத்தால், இவ்வளவுக்கும் சித்தத்தனை வெண்பது கருதது இவ்வாறு வெளியிற்றிரிபம் பதனாவிசுராய அறிவுத் தருதது அறிபத்தருத்தது என்னும் வினையொருவ முலத் திவிஷய, சேர்த்துக் கொள்ளப் பட்டது.

இனி உட்கருவியின் சித்தநிலைக ளுள்ளார். வெளியிற்றி சிவகளைக் காட்டிலும் வேறான உலகநிர்வாயுமளது மனம், புத்தி, அகங்காரம், என்னும் பெயருடன மூன்று விதமாகும். இவற்றிற்கு முறையே இசைவு, சபதபபம், பேரதம், தொழில கமென்று கூறுகின்றார் அவற்றின், இச்சை பென்னும் சேரல் வாயு சகசுரபம் எனவும் பெயருடையதாயு ருநீர மனதாயி ருத்தல் எனனும் மத பெயருடையதாயுமிருக்கும் சித்தனை கூறப்படுகின்றது. அந்தச் சகதரபமம் ஞானக்கிரியா ரூபமா யிருத்தலால் புத்தியின் காரியமரன் கட முதனியவற்றின் அறிவு அகங்காரத்தின் காரியமரன் றெனென தனனை விஷயமாக உடைய அறிவு ஆகிய இவ்வறையிட வேறுபாடு, எதனெனினிவ, புத்தியின் காரியமும் அகங்காரத்தின் காரியமும் ஞான ரூபன கதேயவனறி ஞானக்கிரியா ரூபங்களிலையாதலால் வெவ்

ஆதலால், ஞானக்கிரியா ரூபமான இச்சகதரபம் எதன் காரியமோ, அதுவே மனமாகும் என மனம் சித்தித்தது. அந்த மனமானது, உன்னை சங்கதரபத்தினும் வெளியே இர திரியங்களை அறிவித்ததானும் இரண்டிவிதமாக அநிகாரியா யிருக்கின்றதென்று மதங்கத்திற கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அது வருபாறு.—மனமானது வெளியில் இத்திரியங்களுடைய கலந்து அவ்வித்திரியங்களுக்காகச் சகமத்தியதனதாயும், உன்னை சங தர்ப ரூபமான இருபடையும் செய்கின்றது ஆதலால் அந்த

மனம் இரங்கிவிடமான அதிகாரமுடையதாய் அனுபவிப்பவனுடைய அனுபவத்தை நிகழ்த்துகின்றது என்பதாய். மிருகேந்திரத்திலும் தேவ என்னும் பதத்திற்குப் பொருளாயுள்ள இரத்திரியங்களைத் தொழிற்படச்செய்வதாயும், விளையில் செல்வதாயும் சுவாஸ்தியத்தைக் குணமாகவுடையதாயும் மனமிருக்கின்றதென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்விடத்தில் தேவ என்னும் சொல்லிற்குப் பிராணம் என்பது என்பது பொருள். அப்பொருள்கொண்டு இரத்திரியங்களைக் கூறப்பட்டன. இந்த மனமானது இரத்திரியங்களை ஏவுகின்றதென்பதும் அநிலையே நிக்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனமாவிற்கு இரத்திரியம், விஷயம், ஆகிய இவற்றொடு சம்பந்தமிருப்பினும் எப்பொழுதும் தொழிற்பாடி காணப்படாமையால் தொழிற்படச் செய்யும் கருவியொன்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது புத்தியினாலும் சித்திக்கின்றது என நிச்சயிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க.

ஆதலால், விவரமாக மிலவாமைமாயும், ஒவ்வொரு ஆன்மாவாகாதேறும் இன்றியாமையாத்ருபவதுபற்றி அநேகமாதலாலும் இந்த மனம் கரரியமாகும்.

அவ்வாதே சமாம்பமென்பது முயற்சியாகும். இது அசம்பந்தத்தினதொழில் சமாம்பம் அகவகாத்தின் தொழிலென்று பெரியோர்களும் கூறியிருக்கின்றனர். இது, போதமென்னும் புத்தி விருத்தியான நிச்சயமானது ஞானசக்திபெய்தறி யுண்டாவதுபோல கிரிய சக்தியையபற்றி யுண்டாகின்றது. இந்த சம்சமபமே சரித்தினுள்ளிருக்கும் பிராணன் அபாணன், முதலிய வாயுக்களின் தொழிறகுக் காரணம். அவ்வாதே வாயுவுக்கு செதுத்துதல், இழுத்தல், முதலிய தொழிற்சுள் முயற்சி யென்னும் சம்சமபமில்லையாயின எவ்வாறு சித்திக்கு மென்று பெரியோர்களும் கூறுகின்றனர். அன்றியும் கணன் தோறும் அநேக ரூபங்களான அறிவிற்கு விஷயமான கட முதலியவற்றின் அறிவு ரூபமான புத்தியின் தொழிலைக் காட்டிலும் வேறாயும், ஒரேவிதமாயும் உள்ள அறிவனை விஷயமாகக் கொண்ட நான் என்னும் அறிவிற்கு ஏது காரணமோ, அது

வே அகங்காசமெனச் சித்தித்தது அறிபவனை விஷயமாகச் சொன்னார்களென்றும் அறிவானது வீரிய தத்துவங்களால் உண்டாகட்டுமெனில், அது பொருந்தாது. அதந்த தத்துவங்கள் அதனதன் காரியங்களை உண்டுபண்ணி ஒழிவையடைந்திருக்கின்றபடியால், தந்தன் காரியத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஒரு காரியத்தை உண்டுபண்ணா வென்க. உண்டுபண்ணுமென்று சொன்னால், ஒரே தத்துவத்தினாலேயே சகல காரியங்களு முண்டுபண்ணப்படு மாதலால் அநேக தத்துவங்களைக் கொள்ளுதல் விஞ்ஞா முடியும்.

இவ்வாறே அறிவிற்கு விஷயங்களான கடம் முதலியவற்றின் நிச்சயரூபமான போதமானது புத்தி வ் தொழிலாகும். இயக்கிததில் போதமென்பது, அத்தியவசாயம் அனந்தியவசாயம் என இரண்டுவிதமாகும். அவற்றுள், இரண்டாவதாக அனந்தியவசாயமென்பது எப்பொழுதும் அறிபவனுடைய சொற்பமாகவே பிரகாசிக்கின்ற ஆகம் சுபாவமே. முதலாவதாக அத்தியவசாயமென்பது உற்பத்தியுடன் கூடியிருத்தல் பற்றி அத்தியமாய்த் தோன்றுகிறபடியால், அது ஆன்மாவிற்குச் சுபாவமாகாது; நித்தியப் பொருளுக்கு அத்தியமான சுபாவம் கொள்ளக்கூடாததாயினென்க. இந்த அத்தியவசாயம் நித்தியமாய் அனுபவிக்கப்பட்டவிலை, ஆதலால் இது எதன் சுபாவமோ அதுவே புகழி தத்துவமெனச் சித்தித்தது. அவ்வாறே ஒரு பொருளைப் பார்த்தமாதிரத்திலிருவிதரபஞானம் முதலில் உண்டாகின்றது. அதை நிரூபிதரபஞானம், பாலா ஊமை முதலியோருடைய அறிவுக்குச் சமமானமாய்ப் பொருள் மாதிரத்தை விஷயமாகக்கொண்டிருக்கின்றது. அதன் பின்னர், பொருளின் தர்மங்களான காரி கருகம் முதலியவற்றுடன் கூடி அபொருள் பதவியாலறியப்படுகின்றது. அந்த அறிவும் பிரத்தியக்ஷ அறிவேன்று சொன்னபடியிருக்கின்றதென்ப பெரியோர்களும் கூறிவருகின்றனர். அன்றியும், தர்மமாதலைய குணங்களுக்குப் பற்றுக் கோடாகப் புகழ்கின்றனவும் தத்துவம் சித்தித்ததென்று நூல்களிற கூறப்படுகின்றது எவ்வாறெனில், புத்தியின் குணங்க

என தர்மம், ஞானம், வைதிகமும், ஐகவரியம் என்னு
மியை சாத்துவித தர்மங்கள். இவற்றிற்கு மாறான அதர்மம்,
அஞ்ஞானம், அவைவாத்கியம், அனைகவரியம் என்னுமிவற்றுள்
அவைவாத்கியமென்னும் ஆராகம் நீங்கிப் ஏனைய மூன்றும்
தாமச தர்மங்கள். 0 இவ்வாறு உறப்படுகின்றமை காண்க.
இவ்விடத்தில் இது கருத்தாகும்.

அது வருமாறு:—இதம் அநித ரூபமான கண்டமரணது
தொழில் ரூபமான சிவ செப்த அப்போழுதே நாசமடைபும,
ஆதலால், காரியமான பலனுண்டாகும் பொழுது காரணமரண
கன்மம் இக்கொளையின் நெடுநாட்சென்று அக்கன்மவா
ளும்புப் பலனகளைக் கடனும் நூலகள் பெருத்தபிலலா
திருததலால், அந்நூல்கள் பெருத்தமுடையன என்று
காட்டிதற்கு, கன்மவாள் சித்ததாலும் அயறநு லுண்டிபண்
ணப்பட்ட புண்ணியபாவவதன் நசியாமலிருந்து நெடுநாட்
சென்று பலனை தருகின்றன என்று, புண்ணியபாவ ரூபமான
கன்மவாள்வதின் வாசனை நிச்சயிக்கப்படுகிறது ஆன்மா அகா
மற்ற பொருளாதலால் அந்தப் புண்ணியபாவ ரூபமான கன்மவ
தனின் வாசனையை ஆன்மாவின்விடத்தில் கொள்ளுதல் பொருள்
தாது. உழவு முதலிய தொழில்களின் வாசனை ஆன்மாவின்விடத்
திற காணப்படவில்லை. சடப்பொருளிலேயே காணப்படுகி
றது. ஆதலால் எந்தச் சடப்பொருளில் புண்ணிய பாவவதன்
வாசனாரூபமாயிருக்கின்றனவோ, அந்தப் பொருளை நாமம்
முதலிய எண் குணவகளை உடைய புத்திதத்துவமாமென்க
இவ்வாறே ஞானமுதலியவற்றின் வாசனையிலும் கொள்ளத்
தருந்தது. அந்த எடமே சித்தி முதலிய வேறுபாட்டால்
முன்னுது பேதவகளைவினறன என்றும் வேறு நூல்களிட
உறப்பட்டிருக்கின்றன.

இவ்வாறு இந்நிரியவர்க்கத்தைச்சாதித்து அவற்றின் எந்த
இந்நிரியம் எதிலிருக்க உண்டாகின்ற தென்பதைப்பற்றிக்
கூறுகின்றார். மேலே உறப்பட்டவற்றுள், மனதும் ஞானே

திரியங்களும னைச்சதமென்னும் பெயருடைய சரத்துவித அகங்
காசத்திலிருந்தும், கண்மேகதிரியங்களை வைகாரிகமென்னும்
பெயருடைய இராசத அகங்காசத்திலிருந்தும், பஞ்சபூதங்க
ளுக்கும் காரணமான தன் மாத்நிறைகள் பூதாதிகமென்னும்
பெயருடைய தாமத அகங்காசத்திலிருந்தும் உண்டாகின்றன.

அவ்வாறே செயிதேவல் கண் னா முகரு என்று மித்த
யிற்று னாதேனாதிரியங்களும மனதும் பிரகாச ரூபமாதலால்
சரத்துவிதங்கள். இவற்றிற்குக் காரணமான அகங்காசமும்
சரத்துவிதமெனப்படும். அதற்குத் தைச்சதமென்பது பெயர்.
வாக்கு, கை, கர், ஆசனம், குழி என்னும் இவையெல்லாம்
மேகதிரியங்களும தெரழில் பணுகிறதானான். ஆதலால்
இராசதம்கூட. இவற்றிற்குக் காரணமாகிய அகங்காசமும்
இராசதமே அதற்கு வைகாரிகமெனப்பது பெயர். சத்தம்,
பரிசம், உருவம், இரதம், கந்தம் என்னு ரிவகங்கும் தத்தம்
விசேடகங்கள் கா ரால் சூகூகம் மாய்ந்து பூதங்களுகரு
முத்தகாரணமாக மாத்நிரமிருத்தலால், தன்மாத்நிறைகள் என
னும பெயரையுடையன இத்தன்மாத்நிறைகள் பிரகாசத்
தைச் செய்புட னாதேனாதிரியங்களினும் தெரழிற்கெய்யும் கண்
மேகதிரியங்களிலும வேறுப்பிரகாரமாகப்படுவதாயிருதலால்
தாமதங்கள். இவற்றிற்குக் காரணமாகிய அகங்காசமும் தாம
தமே. அதற்குப் பூதாதிகமெனப்பது பெயர் என்று மிருதேன்
திரத்திலும் கூறப்படடிருத்தல் காண்க.

ஆதலால் ஞானோதிரியத்தின் வழியாய் தைச்சத அகங்கா
சத்திலும ஆனமாவின் ஞானசத்தையானது பிரகாசம் செய்யப்
படுகிறது. கண்மேகதிரியத்தின் சுழியால் வைகாரிக அகங்கா
சத்தால் ஆனமாவின் கிரியாசத்தியானது பிரகாசம் செய்பப
படுகிறது. ஞானோதிரியை கோக்க கிரியாசத்தி மலினமா
யிருதலால் வைகாரிக அகங்காசத்தால் பிரகாசம் செய்,)
பட்டது.

இருத அகங்காசங்களுகரு, சாதத்துவிதம் இராசதம் தாம
தம் என நும் பெயர், சத்துவம் முதலிய மூன்று குணங்களின்

மிருகப்பரட்டாஸுவதன். “கலப்பில்லாகது பரிமாமிக்காது” என ஹம் நீயாயத்தால ஒரு பெருள் தனியாயிருந்து கரணமாகாது ஆதலால், இஃது அக்ஷரங்கள்கள் குணங்களோடு கூடிக்கரணமாகினைமகாணக (7-8,

(1) அக்ஷரம என்னிருந்து உத்பத்தியாகுமெனில், புத்தியிலிருந்து உத்பத்தியாம். புத்தி, முககுணத்திலிருந்து உத்பத்தியாகும். அக்குணங்களோ, சாதலுமிதம் இரகசதம தாகம் என்னும் மூன்று பிரிவுகளாய், முன்றியே பிரகாசம் விபாபரம நியமம் என் னுமிவற்றைத் தொழில்களாக உடை யன என்பதாம்

அக்ஷரமும், புத்தித்தத்துவத்திலிருந்து உண்டாகின்றது. புத்தித்தத்துவம குணத்தத்துவத்திலிருந்து உண்டாகின்றது அவ்வாறே, பிரகிருதியிலிருந்து மகதகத்துவமும், அகிலிருந்து அக்ஷராகத்துவமும், பின்னர் பதினாறு விகாரங்களும் உண்டாகின்றன என்று சாவகிய காரிகைபிஷும கூறப்பட்டிருத்தல் கரணம்.

வைதீசடிக்கல், செவிமுதலிய இந்திரியங்கள் ஒரே முதலிய இன்றியமைவாத விஷயங்களை உடையனவாயிருத்தல்பற்றி, அந்தச் செவி முதலியவற்றிற்கு ஒரே முதலிய இன்றியமைவாத குணங்களை யுடைய ஆராயம் முதலிய பூதங்களை முதற் கரணமெனக் கூறுகின்றனா, அது பெருந்காது எதனாலெனின், அண் முதலிய இந்திரியங்கள் தமக்கு விஷயமான உருகா னாதகுண மாகக்கொண்ட அக்கினியை உறிவதுபோல், அக்ஷரமேவான னைய பூதங்களை யும், அபூதங்கலிகிருக் கப் உருவம் முதலிய குணங்களை யும், அப்பூதங்களின் சாதி களையும் அறிவினமையால், என்க.

ஆகலாதே, இன்றியமைவாத விஷயங்களை மிகுபிருத் தல்பாவி இந்திரியங்கள் தமக்கோ முதற்கரணமாக உடையன வென்று தெண்டால், ஆராயகளுக்கு இந்திரி யங்களால் உவகமி ய கோடு, சாதி, சமஸ்யம் ஆகிய இயற்றன்றிவு உண்டாத கூடாதென்று வேரகாரிகைபிஷும கூறப்பட்டிருத்தல் கரணம்

அவ்வாறாயின், அகங்காரமென்னும் காரணம் ஒன்றாயிருத்தலால், காரியமான இரத்திரியங்களில் வேற்றுமை எவ்வாறு கூடுமெனில், காரணமான கருமபு ஒன்றாயிருத்தும், அதன் காரியமான வெவ்வேறு, சரக்களை முதலியவற்றின் உற்பத்தி வேறுபாட்டால் வேற்றுமை கரணப்படுமாறு போல, இரத்திரியங்களிலும் வேற்றுமை கூடுமென்க.

பின்னர், பிறபகுதியால் குவாத்தத்துவத்தைக் கூறுகின்றார். பிரகாசம் பிரயிருத்தி கியமம் என்னுமிவை, சாததுவிதம், இராசதம் தாமதம் எனலும் இடமுசுருணவகளுகு மறை யே தொழில்களாகும். இந்தச்சாததுவிதம் முதலிய முசுருணவ களும் சூக்கும் தேகத்தின் வழிபாய் மரபாகாரியவகளைத்த ன்ளும் மியப்பகமாயிருக்கின்றன பிரகாசம் பிரயிருத்தி யெ மம், கணபன உபலகூணத்தால் பிரகாசமல்லாத வகையுண் டிருக்கின்றன ரேமதுககெளளாஹம்; அவ்வெதவகமெனில், மனோபலம் காரியபலம் என்னுமிவை, சாததுவித குணத்தின் தொழில்கள் குருகுருயிருத்தல் குருகுயிருத்தல் முதலியவை இராசத ஸாத்தின் தொழில்கள் சாததுவிதமில்லாதிருத்தல் மத்தமாயிருத்தல் முதலியவை தாமத குணத்தின் தொழில்கள் இவ்வாறு மதவகத்திற் கூறப்படவுருகுகின்றன. (9)

(அ—கை) குணங்களைப் பிரயிருத்தி யென்று காரணவர் கூறு வது பொருத்தாதென்று கூறுகின்றார்.

(10) னாதக்குணங்களுக்கு அவையிதத்ததிலிருந்தே உற் பத்தி சுடப்படுகின்றதே, அந்தக்குணங்கள் இந்த னாவில் முன்னுதிருகுகளாகின்றன மணமுதலியவற்றின் அவ்வயங் களின் கடம் முதலியன, மணமுதலிய ஒரேபற்றுக்கேடில் ஓல ஓலிக்கியிருத்தல் போல, சாததுவிதம் முதலிய குணங்களுக் கும் ஒரே பற்றுக்கேட்டில் ஒடுகுகமென்பது அவையின் அறி வத்திருத்தது என்பதாகும்.

எந்தக்காரணத்தால் குணங்கள் சுடமாபும் அநீகமாயு மிருத்தவற்றி, ஒருகாரணத்தை முன்னுடையதாயிருக்கின்ற னபோ, அந்தக்காரணத்தால் அந்தக்குணங்கள் அவையின் வத்தி லிருத்தே உண்டாகின்றன என்பதுகருத்து முககேடில் தலை

ருணததோடு சேர்த்துக் கூறப்பட்ட ஏவ பென்னும் ஏகாதத
கத அவ்விதத்திற் றோடு சேர்த்து உரைகளால் நட்பட்டது.

முதல்தின் காயகரம் பாதத்தாக இக்குணங்களா பிரகிருதி
யின் காரியமென்பதை வெளிப்படுத்துகின்றா ஸ்மி முதலிய
வற்றின் அவயவங்களான கடம் முதலிய உருவங்களுகளு எவ
வாறு ஸ்மி பென்னும் ஒரே பற்றுக்கோட்டின் ஒடுக்கக்காண்ப
படுகின்றதே, அவ்வாறே, சாததுவிதம் முதலிய குணங்களு
கும் பாதாவெதொரு பற்றுக்கோட்டில் ஒடுக்கம் அவசியமறியத்
தருத்தம். அத்தகளுணவகளை ஒடுக்கத்திறகு எது பற்றுக்
கோடா யிருக்கின்றதே, அதுவே, அவ்விதத்தினை அவ
சிபததம் செத்ததது- அவ்வாறே மிருசேந்திரத்தினும் புருட
தத்துவி முண்டரன் பின்னர், கனமாத்தினை ஸீகது, மகத்
தத்துவம், அகநகரம் இரண்டு, ஆக இவ்வே முதத்தவத்திற
கும முதற்ககரணமாக அவ்விதத்தத்துவத்தைக் கலத்தது
வத்திமிருது தோறவத்திதநார் எனது கூறப்பட்டிருத்தல்
கண்ணக

(0)

(அ-க) சினன் அரசகத்தது முண்டெனது சித்
திப்பதைக் கூறுகின்றார்

(1) எதனுண்ணுபண்ணப்பட்ட ஆசையைமுடைய மனி
தருகரு, பேசுமெயப் பொருள்களில் சிவகிருத்தி உண்டாகில்
றதே, அதுவே இருத நூலில் அரசகத்தத்துவமெனக் கூறப்
பட்டிருக்கின்றது. கிசேடமரண பேசுமெயப்பொருள்களில்
ஆசையுண்டாகுமெனில், உலகத்தின் ஆகையற்ற னைராகய
முண்டரார கண்ணப்படச் சம்பந்தம்.

மதங்கம் முதலிய ஆதமங்களில், சிவகிருதி தத்துவம்
அரசகத்தத்துவமென்னும் இவற்றினிடையே புருடதத்துவம்
சொல்லப்படுகின்றது. அவ்வாறே பிரகிருதி தத்துவம் கூறிய
சினன் புருடதத்துவத்தைக் கூறவேண்வதையிருக்க, அத
னைக் கூறுது, அரசகத்தத்துவத்தைக் கூறியது எவ்வாறு பொரு
ந்துமெனில், ஆர்த்துண்மைபே ஆயினும், புருடன சேதன்
னாயும் நித்தியனாயும் இருத்தலால், அத்துவாவாதக்கூடாது;

கலை முதலிய இந்துக்களுக்கே முண்டைய ஆன்மாயே போகக்கூற வலுவளித்தற்குரியது ஆகையால் அச்சுப்போக்தாலாசிய ஆன்மாயிறகு, அநாத்மீயொருங்கனில் ஆத்மாயிரானந்தை உண்டெயின் னுனெற புருடதத்துவ வென்னும மனத்தோடு சேர்க்கை விருத்தவபநி, அச்சுப் புருடத்துவ மலவியிருத்தியின் பொருட்டுத் தீக்கையில் சுத்தசெயவதற்காகப் பிரிந்து நின்ற வதிறகு முக புருடதத்துவமாக ஒருது ஆகமங்கலிய உறப் பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால், இன்னுள்ளிரியால் புருடதத்துவக் கூறது விசைப்பபடது. ஆன்மாவின் சொருபத்தை மாயா தத்துவத்திற்குப் பின்னர்க் கூறப்போகின்றோம்.

எத்தத் தத்துவதகால உண்டிப்பன்னப்பபட்ட ஆகையை முண்டைய புருடனுக்குப் போக்குப்பொருளுக்காக் கொடுப்பதற் குப் பிரயிந்ததி உண்டாகிறதே, அத்தத்தத்துவம் இரதக் காலசாத்விதமே அராதமெனது அறிபத்தகுத்தது. இரதும் ஆகசெயன்னும காலிப்பக்கை செய்வதற்காக அராதமென்னும் தத்துவம் கித்திதத தென்பது கருகது.

அவலாளுயின், வைராகிய மின்மைபென்னும் புத்தியின் தர்மமே ஆகையை உண்டிப்பன்னதற்குக் காரணமென்று சாக் கிபர் கூறியுள்ளசே பெனிய. அது பொருத்தது. எதனுள்ளே னிய, வைராகியமின்மைபென்னும் புத்திக்மம் வாகு ருபமாகாண, அகிது ஒருவிதமான காலிபத்தையும் நிகழ்ந் தது. அவலாசியும் காலிபத்தை நிகழ்த்துமெனக் கொள் ளின், புத்தியிவ எப்பொழுதும் அநேக காலிகளின் சேர்க்கை இருத்தலால், புருடனுக்கு ஒரே காலகதில் மாறுபட்ட அநேக டுரண்கள் உண்டாகிக் கெடுதல் சம்பவிகு மாதனமென்க.

இனி, பிரத்தியய ரூபமான புத்தி தர்மத்தை இக்கைக்குக் காரணமாகக் கொள்ளின், அது போக்குப் ரூபாயிருத்தலால் அதுவும் பொருத்ததென்க.

அவ்வாறுயின், பொருள்களிலிருக்கும் அழகு முதலிய குணங்களை இக்கைக்குக் காரணமாகட்டுமெனிக, பொருள்க

ளின் எதிர்முக மாதநிகையினாலேயே ஆணவருக்கும் ஆசை யுண்டாகுமாதலின், ஆசைசுபற்ற வைராக்கிய சம்பந்தன் இவனை யென முடியும். வைராக்கியம் நிறைந்த பெரியோர்கள் காணப் படுகின்றமைபால், அருத்தாபத்திப் பிரமாணத்தால், அறிபவ னான ஆன்மாவின்மீடத்தில் ஆசைக்குக் காரணமான அராக மென்தும தத்துவத்தை ஓததுக்கொள்ளவேண்டியது அவசியமேயென்க. இவ்விஷயத்தை யே மூலத்தின் பிறபகுதியால் கூறுகின்றார்.

அவவாறாயின, புருடகளாற செயயப்பட்ட நவனின் தீவினைகளே ஆசைக்குக் காரணமென்க கொளவோமெனில், நவனின் தீவினை யெனதும கன்மமானது, கூறுத்க ரூபமரன பவன்களைத்தந்து, அதனோடு ஒழிவவயடைகின்றமைபால், அது வும பொருந்தாது அளறியும், சைமம் ஒன்றாயிருந்து எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் காரணமாதலின், அநேக தத்துவங்களைக் கூறியதும் கீழ்க்கு.

அவவாறாயின, மாவையினுடைய மோகத்தனமையே ஆராகமென்க கூறுவோமெனில், மாவையும தானே நேரே மோகத்தைச் செயயது; காரியங்களின் வாயிலாகவே மோகத்தைச் செய்கின்றதாதலால் அதுவும பொருந்தாது. (1.)

(அ-ஐ) ஆசைசுபற்ற விரக்தன் பிரத்தியக்ஷத்தால் நித்தித் திருக்கிறுமென்று கூறுகின்றார்.

(12) யாதொரு மகளிர் முதலிய பொருள்களில் ஆசை பானது மகன்களுக்குண்டாகின்றதோ, அந்த மகளிர் முதலிய பொருள்களின் சொருங்குதலிருந்தும், பெரியோர்களிடத்தில் ஆசை காணப்படவில்லை; ஆதலால், விசேடமுதலிய ஆசைசுபற்ற விரக்தன் இவ்வெயன்று சொல்லுவது கூடாது என்பதாம்.

எந்தக்காரணத்தால் மகளிர் முதலிய பொருள்களின் ஒருங்குதலிருந்தும் ஆசை காணப்படவில்லையோ, அந்தக்காரணத் தால் விசேடத்துடன் கூடிய ஆசைசுபற்ற விரக்தன் பிரத்தியக்ஷத்தால் காணப் படுகின்றமைபால், அவனினால் யென்றல பொருந்தாதென்க.

(அ-கை) வித்தியாதத்துவம் உண்டென்று சித்திப்பதைக் கூறுகின்றார்.

(13, புருடன் ஸந்தக் கண்ணத்தால் புத்தி முதலியவற்றைச் செலுத்தி, போக்கியத்தையும் போக்கியப் பொருளில் போகத்தையும் செய்கின்றானே, அந்தக் கண்ணம் வித்தியாதத்துவமென்பதும் அது மேலான சாதனமாகுமென்பதும்

எந்தக் கண்ணத்தால், புத்தி அகங்காரம் முதலிய கண்ண சமூகத்தைப் புருடன் எவ்வளவு செய்கிறது போக்கியத்தையும் அப்போக்கியப் பொருள்களில் போகத்தையும் செய்கின்றானே, அது வித்தை பென்னும் தத்துவமாகும் இது ஆன்மாவாகுஞ் சமீபமாகிருத்தலால் மேலானதென்று கூறப்படுகின்றது. குணியாவிலும் மாகக்கத்தினாலும் தீபத்தினாலும் சென்கின்றனென்பதுபோல, அநேக சாதனங்களால் பலன் சித்தித்திருந்தாலும் வித்தையே மேலான சாதனமென்பது இதனால் கூறப்பட்டதாகும் யாதொரு கண்ணத்தால் புருடன் இந்த வித்தியாதத்துவத்தினாலேயே போக்கியப் பொருளனைத்தையும் செய்கின்றானே, அது பற்றியே மேலானதென்க. (13)

அ-கை, இனி போக்கியமென்பது எது? போகமென்பது எது? என்னும் ஆசங்கைக்குச் சமாதானம் கூறுகின்றார்

(14) விடய ரூபமாயும், சுக முதலிய ரூபமாயும் உள்ள புத்தியே சுருக்கமாக போக்கியப் பொருளாகும் போக்கியத்துடன் சேர்க்க அறிவின வினக்கமே போகத்தை உணர்பவாகும் ஆன்மாவான கர்த்தாவுக்குப் போகமென்பதென்பதும்

வித்தியைச் செயல்பட்ட மாலை சாதனம் முதலிய விஷயங்களையுடையதாகும், அதுபற்றியே சுக இக்க மோக சிசைய ரூபமாயுமுள்ள புத்தியே புருடனுக்குச் சுருக்கமாக போக்கியப் பொருளென்பதும். என்னுலெனின், அந்தப் புத்தியே நேரே போக்கியமாகிருத்தலாலென்க.

இனி விஷயங்களெனெனின், அந்தப் புத்திக்குச் சாதனமாய் விடும் பரம்பரைபாய்ப்போக்கியங்களென்று கூறப்படுகின்

றன். சித்தத்தால் அதிட்டிக்கப்பட்ட ஞானேந்திரியக்கூட்டமானது, போகப்பப் பொருளை விதைதந்து விடயமாகக் கொண்டுவந்து விடுகின்றது. அந்தப் பொருளைப் புருடன் புத்தியால் நிச்சயித்து, ஞானேன்னும அறிவை உண்டிபண்ணுவிற அகங்காரத்தின விருத்தியால் அறிவினான் அவ்வாறே புத்தியால் நிச்சயம் செய்யப்பட்ட விடயத்தைப் புருடன் அறிவினான் என்று பெரியோர்களும் கூறுகின்றனர்.

புத்தி முதலிபன நெருங்கியும் நெருங்காமலும் இருக்கும் பொருள்களைக் கொண்டுவந்து விடுவதில் உபயோகமாகின்றன. அப்பொருள்களின் அறிவை யுண்டிபண்ணுவதில் உபயோகமில்லை புத்தியினால் கொண்டுவரப்பட்ட விடயத்தை, புத்தி அகங்காரம், இத்திரியம் என்னும் இவற்றுடன் எந்தத்தத்துவம் ஆதாரத்தாலிவிறதோ, அந்தத்தத்துவமே வித்தியாதத்துவமாகுமென, வித்தியாதத்துவம் சித்தித்தது.

ஆதலால், போகத்தை யனுபவிக்கும் கருத்தாவான புருடனுக்கு, ககாரதிரும்பான புத்தியை விடயமாகக்கொண்டு ஞானகரி நான் துக்கி பெண்ணும் அறிவின் தேற்றமே போகமென்ப படுமென்க. அவ்வாறே கவரலம்புலாகமத்திலும் இத்தப் புருடனுக்கு ககதுக்கமுதலியவற்றை விடயமாக உடைய அறிவே போகமென்க கூறப்பட்டிருத்தல் கான்க ஆதலால் நிச்சயம், தினைவு, ருபிதனைவு, ருபிததத்யயம் எனறவேறுபாட்டால் வேறுபட்டபுத்தியும் எந்தத்தத்துவத்தால் அறிப்பப்படுகின்றதோ அந்தத்தத்துவமே வித்தியாதத்துவமாகும். அந்த வித்தியாதத்துவமே மேலான சாதனமென்று கூறப்பட்டது. (14)

(அ. - 100) அவ்வாறாயின, புத்தி தத்துவமே பாகாசுருபமாயிருத்தலால், சூரியன் முதலிப் பொருள்கள் போல், விஷயவகையும நிச்சயத்தால் பிரகாசமசெய்து, தன்னையும் பிரகாசம் செய்யும். ஆதலால் தன்கையறிவதற்கு விதையென்னும் வேறொருதத்துவத்தால் பயனிலலை யெனனும் ஆசனாகக் குச சமாதானம் கூறுகின்றார்.

ரூபிதனைவு - புத்தி புத்திதான தோற்றம்.

* ருபிதத்யயம் - புத்தி தன்மானப்படன் காரியங்கள்.

(15) பத்தியானது சூரியம்போல அறிவு ரூபமாயிருக்கிறது, தன்னை விஷயமாகக்கொண்ட அறிவிறகுத்தன் செயப்படுபொருளாக நதனாக, தன்னினவேறான சாதனத்தைக்கொண்டே தன்னையறிவச்செய்தறகுச் சமாததமாகின்றது என்பதாம்.

பத்தியானது விவரரூபமாக இருந்தபோதிலும், அறிவுக்கு விஷயமாயிருக்கும் தன்னை, தான் கண்ணாய் நின்று அறிவச்செய்யறகுச் சமாததமாகின்றதிலும், எதனுலெனின், தான் அறிவுக்கு விடயமாயிருக்கனின், கடமுதலியனபோல வெளிச்சாதனமாயிருத்தலாலானக. சூரியன முதலியோர் பிரகாசரூபாயிருந்த போதிலும், வெற்றுகாதனத்தை கிருமபாவு, தாமே நமகம் அறிவச்செய்வதாகலை கண முதலியவறமைகமகான் மே அறியுமபடி செய்கின்றனர் அதுபோல, திணவு ரூபமான்புகுதியும், தானே தன்னையறிவச்செய்வதிலும், தன்னினவேறான காதனத்தைக்கொண்டே தன்னையறிவச்செயின்றது ஏன், அந்தபுகியைப் பறிவதறகுச்சாதனமாக வித்தவெண்ணும் ததனவம் சிறுதிருந்து (15)

(அ-கை) அவ்வாறாயின், பிரகிருதியே, பத்திரூபமாப் புகுந்த தன்னைப் புருடனுக்குப்போக்கியப் பொருளாக அறிவிக்கின்றது. புருடனுக்கேவ்வளவு. கருத்தாவாயிருக்குதன்னம் இலலை; அறியுத்தன்மையே உண்டு ஆதலால் புருடன்கருத்தாவாயிருத்தவபற்றி, கண்ணவெண்டுமென்று விசகிபாதத்துவத்ததைச் சாதித்தது பொருந்தாதென்னும் ஆசனகக்கு சமாதானம் உதிக்கிறார்.

(16) புத்தி முதலிய கண்ணக்களோடு சேர்க்கையிருந்தாலும், போகத்தில ஆகை உடைமையாலும், அந்தச்சாதனங்களை ஏவதலாலும், அந்தச்சாதனங்களின் தொழிலகளைப் பயனோடு சேர்த்தலாலும், புருடனுக்கு கருத்தாவாயிருக்குத்தன்மை சித்தித்தது என்பதாம்.

“புத்தி முதலிய” என்றவிடத்து, “முதலிய” என்ற இனங் கிடையாது என்று சொல்லப்படும். படவே, புத்தி போன்ற கிடையாது என்றும் சொல்லுகிறுத்தல் லும், போகதனிலாவையுண்டாவ தாலும், அநதக்கரணங்களை எவ்வதவ் செபதலாலும், விடவ் களின் அறிவு ரூபமான அக்கரணங்களுக்கடய தெற்றிலக்கரு க்குக் கரு முதலிய பயனோடு சேர்க்கவிரிந்ததனாலும், புந் டனாகந் கருத்தாவாயிருக்குத்தன்மை எதுவிதத்து. போகந் யத்தில் ஆசையுடைமையினாலும், எதுபாடவகைகளளிள், போகந்விடப்பொருளை விடவயக்ககொடை ஆசையினாலும் எனது உரை செப்துகொள்க.

இதன் கருத்தாவது— பிரகிருதி சடமாகலாக, புருஷாக் குறித்தப பிரகிருதிப்பதனாக, புருஷனோ எனில், அறிவுண்ட வதுதலால், அவனுக்குக் கரணங்களை எவ்வதவ் என்னுக் கொ டிலக்கடும். ஆதலால் கருத்தாவாயிருக்கருத்தன்மை புருஷனுக்கய த் தான் சம்பவிக்கும். புருடன் கருத்தாவியில் பெனில், கருக் தாவாயிலாத புருஷனிடத்தில்க் கரண நகர்ப்பவ்யின் சோக் கை இருப்பது வினாகும என்க

அவ்வாறான பதவிள பாலுக்குச் சடததன்மை இந்நத போகிலும் கனது முதலியவற்றின் விந்நதலின் பொருட்பெ பிரகிருதி கரணப்படுகிறது. அவ்வாறே, எனரின் பொருட் டிப் பாலுக்குப் பிரகிருத்தி கரணப்படுவதுபோல, புருட னுடைய மேகஷத்திரகாகப் பிரகிருதியும் பிரகிருத்திற்குள் றது எனச்சொல்லியருவ உருவின்மனரே எனில், அது பொருக் தாது எதனிலெனின், ச. மான பாலுக்கும் அறிவுண்டய தான பக முதலியவற்றின் எவ்வதவ் செபதலாலும் பிரகிருதி கரணப்படுதலால், பிரகிருதிக்கும் தானுவே பிரகிருத்தி கித ிதாது ஆதலால், என்க. (16)

(17) (அன்றியும் பிரகிருதியைக் கருத்தாவாகக் கொண் டால் பாலுக்கு கரணத்தால் கருத்தாவாயிருக்குத் தன்மை மிகலாதலுடும், கரணங்களை எவ்வதவ் செபதலாலும் உள்ள புருட னிடத்தில், பொருமனது கரணப்படவில்லைபோ, அநதக்

காரணத்தால் புருடனைப் போகும் அனுபவிப்பவனென்று கூறியதும், அந்தப் போகாணுவத்திற்காகப் பிரகிருப்பின் தொழிலும், சாகுதவர்க்கு உறுதிக்கு வினா முடியும் என்பதாம்.

யாதொரு காரணத்தில்கூடத் தந்தன்மையற்றவனாயும் தானொழுத்தியவற்றை ஏவதன்செய்யாதவனாயும் உள்ள புருடனிடத்தில், போகும் காரணப்படவில்லை யோ, அந்தக் காரணத்தால், அறிவு ரூபமான போகமும் கிரியாருடமாதலால், அவ்வித் போகத்தொடர் கூடிய போகதாவரன புருடனுக்குக் கருத்திருந்தன்மை கீழ்காமையால், அந்தக் கருத்திருத்தன்மை மையப் புருடனுக்குத் தெரள்ளவிலும், புருடனைப்போக்தாவரனக் கூறியதும், போகத்தாவரன எடமான பிரகிருதிக்குக் கூறப்பட்ட தொழிலும், உறுதிக்கு நப பதன்பாமைமால், அவ்வாறு கூறுதல் பொருத்ததென்க.

ஆதலால், காரணங்களை ஏவதலாலும், போக்தாவர பிருத்தலாலும், புருடனுக்குக் கருத்திருத்தன்மை சித்தித்தது அவ்வாறே, கிரியையை சித்தத்தும் சாதனங்களானோகாதவர்களைத் தொழிறசெய்யும்படிசெய்வதிலும், தொழிற்செய்யாமலி துக்கச் செய்வதினும், தொழிறசெய்யாததைச் செய்யும்படிசெய்வதினும், சமாதானமுள்ளவன், கருத்தாவென்னும் காரணமாவன் என்று பெரியோர்களும் கூறியிருக்கின்றனர். (17)

(அ—கை) இவ்வாறு அறிபவனுபிருக்குந் தன்மைமையப் போல, கருத்தாவரபிருக்குந் தன்மையுட, புருடனுடைய சொற்பமென்று கூறப்பட்டது இனி, புருடனுடைய சொரூபமான அறிவுத் தன்மை கருக்காத தன்மை எனனுமிவை; அனுகிரக மலத்தால் மறைக்கப்பட்டிருக்கதால், எப்பொழுதும் பாமனியனுடைய அறிவுத் தன்மை கருத்தாத தன்மைகளை பிரகாசிக்கமாறு போல பிரகாசிக்கவில்லையாதலால், இவை யாவையென்று தருமுனத்தால் பிரகாசம் செட்டப்படுகின்றன வென்பது சித்தித்ததென்க கூறுகின்றார்.

* கருத்திருத்தன்மை - கருத்தாவரபிருக்காத தன்மை.

௦ போக்தா போகத்தை உறுதிப்படுத்துதல்.

௦ காரணம் செய்பவனென்று.

(8) இந்தச் சகலவதனையில் அநியுத தன்மைபொல, கருத்தாவாயிருக்கும் தன்மையும், எல்லாப்பொருள்களையும் விஷயமாகக் கொள்ளாமையாலும், யாதானுமொரு சம்பவத்தினால் தவறாமல், யாதானுமொரு தத்துவத்தால் விளக்கத்தகுந்ததாயிருக்கின்றது ஆகவே விளக்கத்தைச் செய்வது எதுவே அதுவே கலைபெண்ணும் தத்துவமென்று அறிவத்தகுந்தது என்பதாய்.

சகலவதனையில் அநியுத தன்மைபெய்தல், கருத்தாவாயிருக்கும் தன்மையும் எல்லாப் பொருள்களையும் விஷயமாகக் கொள்ளாமையாலும், யாதானுமொரு சம்பவத்தால் உண்டாதாமையும், யாதானுமொரு இடைபேரற்றது கூடான தத்துவத்தால் விளக்கத் தகுந்ததாயிருக்கின்றதெனத் தோன்றுகின்றது. ஆகவே, அதன் விளக்கத்தைச் செய்வது எதுவே அதுவே கலைபெண்ணு அறிவத்தகுந்தது என்னு முலக்கால கருத்தாவாயிருக்கும் தன்மையை விளக்கச்செய்வதற்காகத்தான் பெண்ணும் தத்துவம் சித்திதத்தென்று கூறுகின்றார் ஸ்ரீ யாதத்தில மலத்தை விளக்கி ஆசாமாயிரு அநியுத தன்மை கருத்தாவாயிருக்கும் தன்மைகளை விளக்கச் செய்கின்றது எதுவே அதுவே, கலாதத்துவமெனக் கலாதத்துவம் சித்திதத்தென்பது கருத்தி (18)

(அ—கை) அவையாருயின், புருடநுதய சத்தியானது மனத்தால் மறைப்புண்டிருந்தபோதிலும், சிருடவகாலத்தில் சிவசத்தியே அபுருட சத்தியை விளங்கச்செய்யுமாதலின், கலைபெண்ணும் தத்துவத்தைச் கூறுவது பயனற்றதாயுமென ஸ்ரீசுவகைகரு சமாதானம் கூறுகின்றார்.

(19) எந்தக் காரணத்தால், அநியுத தன்மை கருத்தாவாயிருக்கும் தன்மை என்னு மிவை, எல்லாப்பொருள்களையும் விஷயமாசெய்யவில்லையோ, அந்தக் காரணத்தால், பாசயில்லாமல் அந்த அநியுத தன்மை கருத்தாவாயிருக்கும் தன்மைகளை பாசுவன் விளக்கச் செய்கின்றானிலை. ஏறத்த தாழ்வான

வாத மூதலிய தோஷமானது, பத்தியும் இன்மையறிந்தி
நேரவின கருத்திரு சத்திபை விளங்கச் செய்வாமைபேரஸ
ன்பதாம்.

எந்தக் காரணத்தால், சமூகர நிலையில் புருட னுடைய
ஞானம் கிரியா ரூபமான னைதன்னியமானது எல்லாப் பொருள
களையும் விஷயமாகக் கொள்ளாமை காரணப்படுகின்றதோ, அந
தக் காரணத்தால், அங்கச் னைதன்னியத்தை ஈசுவரன் பாசத்
தின் வழியாகத்தான் விளங்கச் செய்கின்றன ரேகே விளங
கச் செய்கின்றானிலை.

மல பரிபாகம் காத பின்னா, தீக்ஷை பென்னும் தன்னு
சத்தியரஸ, அந்த ஞானம் கிரியா ரூபமான னைதன்னியத்தை
எல்லாப் பொருள்களும் விஷயமாகும்படி விளங்கச் செய்கின்
றான் என்று மேலே கொல்லப் போகின்றோம். ஆதலால், இவ
சத்தியானது வேறு தத்துவங்களை நிலைக்காமாதக்கொண்டே
புருட-னுக்குப் போகத்தக்க கொடுக்கின்றது நோக்க
கொடுப்பதிலை ரேகே கொடுக்குமாய்ன், புத்தி முதலியன
பலன்றனவாகும் என்பது கருத்து.

மறபகுதியால் இந்தத் தோஷத்தையே உதாரணமாகட்டி
நிச்சயம் செய்கின்றார். எவ்விதம், சமயிலவாத வாதம்
பித்தம்மூதலியதோஷமானது, பத்தியமினமையை இன்றி, வியா
திமினுல. ப கருத்திருசத்தியை அதாவது (அ)னெனக்கியம் செய
வதில் சாமர்த்தியத்தை விளக்கம் செய்கிறதிலையோ, பத்திய
மினமையைக் கூடுதலினாலேயே விளக்கம் செய்கின்றதோ,
அவத்தமே, ஈசுவர னும் பாசனுகரின் வழியாகவ ஆனமாத்
கருடைய னைதன்னியத்தை எல்லாப் பொருள்களையும் விஷய
மாகக் கொள்ளாதிருக்கும்படி செய்கின்றனன. இதை மட்டில
இது உதாரணமாகக் கூறப்பட்டது. எல்லா விஷயத்திலும்
உதாரணமாகக் கூறப்படவில்லை. எதனாலெனின், வாக
பித்த மூதலிய தோஷம் துக்கத்துக்கே காரணமாயிருத்தலா
லும், ஈசுவரனாலெனில், ஆனமாககரின் உபகாரத்தின்
பொருட்டே பிரவீர்த்திகின்றது ஞானவாழ்மென்க.

இருதக சூலை முதலிய காரியங்களுக்கு அனவரண கருத்தா
வாயிருக்கின்றன என்பது, 'அனாதச் சூலைபேரணை அபிஷேகத்
தே' என்று கிரஹஸபதநில கூறப்பட்டிருக்கின்றது. எவ்வா
றெனில், சூதாதாத்துவாகில சூலை கருத்தா. அசுதாதத்துவா
கில அனாதச் கருத்தா என்றவாறுமென (19)

(அ—கை) அவ்வாறின், கன்மத்தைக் காரணமாகக்
கொண்டு பேரகம் நிகழுகின்றமையாலும், கன்மபிபலாத விந
ஞான சேவையுஞ்ஞாஞ்சுச் சுகதுகக முதலிய பேரகங்களின்
உணர்ச்சி காரணப்படாமையாலும், கன்ம மாத்திரத்தினாலேயே
பரமசிவன ஆன்மாக்களுடைய சைதன்யிய விருத்தியைச்
செய்கின்றான் என்பார்க்குச் சமாநாமம் கூறுகின்றார்.

(20) கன்ம மாத்திரத்தால் ஆன்மசைதன்யியம் விளங்கு
கிறதில்லை. எதனாலெனின், யாதொரு காரணத்தால் கன்ம
மானது பேரகத்தின் சித்தியில் உண்பெண்ணப்பட்ட பயனை
புடையதாக ஆகின்றதோ, அத்தக காரணத்தால் வெளக.
ஞானத்திலும் இவ்விதமான ஆசுவகையே திகழாமாதலால்,
வித்தை முதலிய பர்த்தகஞம பயனிலவாகு மென்பதாம்.

கன்ம மாத்திரத்தால் ஆன்ம சைதன்யியம் விளங்குகிற
தில்லை. கன்மமானது பயனைக் கொடுத்த மாத்திரத்தினாலேயே
ஒழிவை அடைகிறதினாலும், அத்தக கன்மத்தை வேறு காரியத்
திற்குக் காரணமாகக் கொள்வதில் சிசுமரணமினமையாலென்க.
அதற்கு கன்மத்தை வேறு காரியத்திற்கும் காரணமாகக்
கொண்டால், விபயனை அறிவதிலும் அவற்றை நிச்சயம்
செய்வதிலும் இருக்கக் கன்மத்திற்கே காரணத்தன்மை கொள்ளக்
கூடும். கொள்ளவே, வித்தை புத்தி முதலிய தத்துவங்களைக்
கூறுகல பயனற்றதாக முடியும். ஆகலால், வேறான தத்து
வங்களால் உதன்புடன் கூடிய கன்மமே பேரகத்துக்குக் கார
ணம் என்று எவ்வாறு நிச்சயம் முதலிய காரியங்களை புத்தி
முதலிய தத்துவங்களை நின்றி நிகழாமையால், உதந் முதலிய
தத்துவங்கள் கூறப்பட்டனவே, அவ்வாறே, புருடனுடைய

கிரியை சக்தி. இன் விளக்கம் கலை நயப்பினறி சிவபிரகாசமயால் கலை
 பெயர்ணம் தத்துவம் சித்தித்தது ஆதலால் ஒருவிதமான
 சூத்திரம் கலை கலை. (30)

(31) இவ்விஷயத்தில் பூர்வ பரிசுதின ஆசனம்
 பின்பு அந்நிருச சமாதானத்தையும் கூறுகின்றார்.

(32) கலை முதலியவற்றின் சம்பந்தத்திற்கு முன் ஆன்
 மாவின்னிடத்து ஞானத்தின் பைகள் காணப்படாமையால் அந்ந
 ஆன்மாவின்னிடத்தில் உண்டானவலை. விளக்கம் செய்கிறதும்
 கருவி புடவ் கூடாத ஆன்மாவின்னிடத்தில் அறிவப்படுவது உண்டேய
 பன்றி, ஆன்மாவின்னிடத்தில் இல்லாமையால் அறிவப்படுவது உண்டே
 என்பதில்லை என்பதாம்.

கலை முதலிய தத்துவங்களின் சோகையினற்றான் அதி
 பும் தன்மையும் செய்யும் தன்மையும் உண்டாகின்றமையாலும்,
 அந்தத் தத்துவங்களின் சோகைக்கு முன் அவை காணப்படா
 மையாலும், அந்த அறியும் தன்மை செய்யும் தன்மை என்
 னும் இவை ஆன்மாவின்னிடத்தில் முன்னர சொருபமாக உண்
 னானவலை. கலை முதலியவற்றின் சோகையினற்றான் உண்
 டானின்றன. ஆதலால், ஆன்மா, ஞானம் முதலியவற்றிற்குப்
 பற்றுக்கோடாக இருக்கின்ற தென்பது சித்தித்தது. ஞான
 சொருபமென்பது சித்திகளில்லை என்பது பூர்வபகம். இனி,
 சித்திகளையால் சித்தந்தம் கூறுகின்றார்.

ஆன்மாவிற்குச் சட சபரவமரண கட முதலியவற்றிற்குப்
 போல, ஞானத்தின் சமவரணம் இல்லாமையால், அசித்திய
 ஞானத்தின் சமவரணத்தைக் கொள்ளின், விகார நேரப்படு
 அசித்தித்தந்தம் மய வர நேரமுமாதலும், அறியச் செய்யும்
 விஷயின் சக்திதானத்தில் அறிவினது ஆன்மா, தானே பிரகாச
 ரூப வென்பது சித்தித்திருப தாலும், ஆன்மாவிற்கு ஞான
 சொருபமே இருக்கும் தன்மை சித்தியமாய்க் கொள்ளாத நஞ்சு

* சமவரணமென்பது — பிரிக்கமுடியாத சம்பந்தம்.

தது. அந்த ஆணை செரநுபமரணது அனுகியான் மலத்தால் மறைப்பதுண்டு இருந்தாலால் விளங்கச் செய்யும் கருவியான துணைப்பயிசு நி விளங்குகின்றதில்லையென்று சமா தானம் கூறப்பட்டது ஆகலால் அஃது முதலியவற்றின் செர்த்தாகதரு முன் விளங்குதல் செய்தும் கருவியான துணைபின்மைபால், அரியும் தன்மை செய்யுதல் என்ற என்னு பின்வ ஆணமாவியிடத்தில் விளங்குகிற துணைபேயன் நி ஆன்மாவியிடத்து டுபுரமையால் விளங்குகின்ற என்பது இஃது விளங்குதல் செய்தும் கருவியான துணைபின்மையினாலுண்டான பரந்தார நேரநமின்மை உள் ளதேத, அது இன்மையைச் சாதிப்பதில்லை, விளங்குதல் செய் யும் கருவியான துணை இருப்பின் நேரநமின்மை உள்ளதாயின், அதுவே இன்மையைச் சாதிக்கும். பூதம் கிதி முதலியன இருப்பினால், அவற்றை விளங்குதல் செய்யும் துணையின் சளனிதி யின்மைபால் நேரநுணைப்பற்றி இல்லையென்பது சிந்திக்கத்தா தலாலென்க.

(21)

(அ - கை) இன்னும் இவ்விதேய கூறுகின்றார்.

(22) உலகத்திலுள்ள எந்தப் பொருளானது விளங்குதல் செய் யும் சாதனம் உள்ளவிரிதனும் அறியப்படுவதில்லைபோ, அந்தப் பொருளை அசத்தாகும்; ஆகலால் அதுபோல, நான்க்கிள் ளையதன் அசத்தாவனவல்ல என்பதாம்

விளங்குதல் செய்யும் பொம் முதலிய சாதனமிருந்தும், எந் துடைய முதலியவற்றிற்குந் நேரநமின்மைபோ, அவற்றிற்கே அசத்தாயிருக்கும் தன்மை உள்ளது. அந்தக்கூறு இஃதும் வேறான இருள் முதலியவற்றால் மறைப்பதென நேரநுணைபுடைய முதலியவற்றிற்கு அசத்தாயிருக்கும் தன்மைகொடையது ஆக லால், சாதனமென்பதற்கும் விளங்குதல்களையும் கருவியான துணைபின்மைபால் அறியப்படுவதெனவல்ல ஆகலால், அவை எவ்வளவுதும் அசத்தாயிருக்கும் தன்மையை அடைவன அல்ல வென்று பிறகு டுபால் கூறுகின்றார்

அவ்வாறாயின், உடலேற்றி கூடி விஷயங்களை வண்புவித்
தும் உயிர்களுக்கே உடலேற்றி கூடுதற்கு முன்னர் நூலாட உண்
டுண்பதில் திசுத பிழாவுடையவ னுபுத்தரீனாவளிம். அது
பொருத்தாக எவ்வாறெனின் அன்று சேக்க தழுக்கை
கருத்கும் டொழிந் செய்யுநகாலத்தில் முயற்சியை வண்பு
யின் கனக்கி லுள்ள பரண்ப்புத்யகில சேயிநக்தியும் கால
திததல முகவிய சேய் ணடபும கானா பிபிதலாள். அவ்வ நன்
மை திசு மவளிந் கானகிலாபுரிந் வி கிபுதகாகவின், உடலேற்றி
கூடுதற்கு முன்னகம் அபிபுந் கானாந் கருத்தகவாநிநக்துந்
தனாபுமகில உன்னாநிவந் து கிசுத்குதலுநிவந். (22)

(அ—௩௪) இகனையே உதாரணாகுதர்தி கார்டிசுத்குந்

(23) எவ்வாறு சனாகதசர்வோ நிபிசு பவனிடம் அது
செய்வதற்கு முன்னா அகநகா நிபிசு ஆர்வல உன்னாகே, அவ்
வசேரே ஆனமாவனிடகில நூலாக்கிரிபுபகன் காரணப்படுத
லால் அவ்வ முன்னசே சித்கித் துந்நா எப்பதகம்

சவவாறு சனாகததநிவழிந் செய்யவாநி ம் சனாகதகிசு
செய்துக் என்னும் நிகழில் காரணப்படுதலால் அக்கநிகழில்
நிகழ்ச்சிக்கு முன்னரே அவனிடகில் அசசகதி உன்னகாகத்
துணியப்படுத்குநகே, அகநகா நிபி செய்யுநகாலத் திதாந்
உண்டானகிலிபேச, அவ்வாரே, எந்நகதிநிபுபகன் ஆம்மாவ்
விடந் காரணப்படுதலால், முன்னரே ஆனமாவனிடகில்
நூலாக்கிரிபு சத்திகன் உன்னாநிவந் து அனியப்படுதலால்.
அவ்வாரே, பிசுதகேதரக்திலும், பசுநகரகாரண க்கரல
முதகியில் ஆம்மாவின் அவிவ கலலாவறதாய் ம் அபிபுந்
தன்ன மயுடடடுகனசு செவலப்படுதினறேநா. அந்தக்கரணக்
தரல் ஆனமாவனிடகில் கக்கரலக் தும நூலாக்கிரிபு நூலாந
அபிபு இநகலினறது என்னக் கூறப்பட்டிருதகல் காரணத. (23)

(24) (அதபர்வியே) கருதகாரணக் கால விளங்குத்செய்
புமகநிபாபிபுணாப நூலாக்கிரிபுதகன் விநுபுசுதறன

வொரு உயிரைனுக்கும் இன்றியமைபவது சூக்தூடி, உடம்புரூபம். இவ்வசூக்தூடி உடம்பு உண்டாகத்தான் உலகசம்பந்தங்கள் யுள்ள தூய உடம்புகளில் சுற்றுகின்றன. களை இவையினு தத்துவங்களுக்கு உலகரூபங்களான வேறு உட்படங்கலும் உண்டென்று அறிவத்தகுந்தது என்பதாம்.

சொளவாகமத்திலும், அராகம் வித்தை என்னுமிரண்டு தத்துவங்களும், அவ்வியத்தமும் கலாதத்துவத்திலிருந்து உண்டாயினவெனக் கூறப்பட்டிருக்கக்கூறக் கலையும் என்ற உம்மைபால், காலவியதிகளும் மாயையிலிருந்து உண்டாயின என்கின்ற கொள்கை. எதனுநிலையின்? காலவியதிகளும், மாயையிலிருந்து உண்டானதாகவும், போக நிகழ்ச்சிக்கு உபகாரம் செய்கின்றதாகவும், தூயகளில் கெடப்படுகலாவென்க. அஃதாவது, அத்தனை முகவிரேயானவைய உழுகற்பெற்றினாலுண்டாம் பயன்களான நாளியக்களை, அராகம் ஆனியின்றித் திருடர்கள் கொண்டுபோவதுபோல, ஒருவனால் எட்டப்பட்ட கன்மத்தின் பலனை மற்றொருவன் அனுபவிக்க வேண்டும். தவ்வாறு நிகழாவிருக்கதற் பொருட்டு, அராகம் ஆனியேயால் நியதி தத்துவம் வேண்டப்படுமெனச் சித்தித்தது காலம் என்னும் தத்துவமும் இத்தக்கன்மபலன் இத்தனை என் அனுபவிக்கக்கூறத் தது என்னும் நியமக்கூக்குக் காரணமாய், காமதா, விவாது என்னும் அறிவிற்குக் காரணமாகவும் சித்தித்தது என்னுமிவ் விஷயம் மிருகேந்திர சிருத்தி நிபிகையிலும், தத்துவங்கிரகாச சிருத்திலிலும் நம்மால் விசிவாகக்கூறப்பட்டிருக்கக் காண்க.

மிருகேந்திரத்திலும் துடி. கனம் முதலிய சிவலகாச ஞானங்களுக்குக் காரணமாய் காலம் என்னும் தத்துவம் மாயையிலிருந்து தோன்றி, தான் தோன்றின காலம் முதல் சங்கரா காலமவரை, சிவதிகத்துவத்தால் நியமனம் செய்யப்பட்ட உயிரைப் போகத்தை அனுபவிக்கச் செய்கலாகக் காலம் எனப்பெயர் கொண்டது எனக்கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

இந்த வித்தை, காலம் என்னும் இரண்டு தத்துவங்களும்

மிகு முதல்வரவருடைய நோக்க உபநுக்கு சென்சார் தனம்மிருந்து
நிலை, ஆசனியா நூதத ததனாவகளை வெளிப்படையாகக்
கூறுது உம்மைபர வகுறிப்பித்தாரதனை, கூறுதகுறிமீன்மை
தரணை.

இந்தக்கலை முதல் மண முடிவான முப்பது தத்துவமுடையன குகிரும உட்படி ஒவ்வொரு உயர்க்கூடுகும் ஆனற்புனை நிகழ் ஆதனம், அவையுடையவை மயம் தத்துவஞ்சு சாதனமா யிருக்கின்றது. அவ்வாறே மீண்டும் நிறுத்தத்துடம், கலைமுதல் மண முதல் தத்துவவகை, ஆனபடியான மயம் கதிநிறஞ் சாதன மாயிருக்கின்றதனைக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. ஆதிபந் திமீய தகவல்கள் குகிருமத்தல் சாதனமானது மாயாதத்துவ கதிநிறஞ் பவனமர வசு உயர்த்துநததனை நொளவாகுநத் துற உயர்ப்பட்டிருக்கின்றது.

அவ்வாறுமீண்டும், பூமியை காலோதாராகமறித்து, சந்திரன், பரிசு, உருவம், பூசம், கந்தம் என இவ்விவகாரம், புத்திமனம், அங்குதாரம் என இவ்விவகாரம் பூமியை இவ்விவகாரம் பூமியை உட்கொண்ட கருபடமிருக்கின்றதென, அஃதுண்டாயிற்று. அதுபற்றியும், பூமியை காலோதாராகமறித்து, சந்திரன், பரிசு, உருவம், பூசம், கந்தம் என இவ்விவகாரம், புத்திமனம், அங்குதாரம் என இவ்விவகாரம் பூமியை இவ்விவகாரம் பூமியை உட்கொண்ட கருபடமிருக்கின்றதென, அஃதுண்டாயிற்று.

அவ்வாறு நினை, தீதறிஞர் பரியட்டகமென்ப பெயர் கூறியது எவ்வாறு வந்திருக்கலாம், ஐயம், தனபரத்தேவர், ஐரவேள தரிசும், கனகமகாதரிசும், ஆரத்தக்கரணம் என் னும் நீரது வரக் கவகர்த்தலும், அவ்வாறாகவாழ்ந்துகொண்டிருக்கிற தீதுவந்தரினும், ஆரத்தி குணத்தீதுவந்தை வருத்திசெய்யும் முன்ப்பக்கருதும்னுமும், பாரதிகை அனுப்பப்பதாய்ருத்தறிஞ உபகாரம் வசயவந்தரின் கலை முதலிய நீரது சடை ரூபமன புருட சத்தவந்தினுமும், ஆகைய எடு வரக்கருகள்ளல் ஆகதப பருதலினை, புரட்டகமெனக்க கூறுவதல் முடிவிலாகும் காண்க.

ஆனமாவின் ஸ்ரீராம வெவ்வேறாயினும் இந்தச் சூக்குடம்
சரம சிஞ்ஞடிகர் தருகின்ற சங்கரவலையாவது, ஆமன நத்

சிறிவ முதலிலவையாவது, ஒரு ஆன்மாவிற்கு ஒரே தேசமென்று அறியத்தகுந்தது.

இவ்வாறு, ஒவ்வொரு ஆன்மாவிற்கும் இன்றியமைபாதகலை முதலிய தத்துவங்களைத் தீராததற்காக கூறியபடி, ஆன்மக்களின் கனமத்திற்குத் தகுந்தவாறு உண்டாகும் புவனச் சம்பந்தமரண உடலுக்கு ஆகாமையுள்ள புவனருபடரண மொதுச் சிநுடயிய, புவனருபமகளரண கந்தவகவம் அறியத்தகுந்தன எனபதனாலு கூறினர். (26-28)

(29-30) இரத்த தத்துவமனை உயிர்களதீராம இன்றியமைபதற்குநதல் பழிச்சீடமரையும் அமீரகமரையும்ருத்தலாலும் புவனனகருக்குப் பதனாகக்கொடப இருப்பதப்பதின் அவயவப் பகுப்புண்டாய்தர இருத்தலாலும், இவை கர்ப்பம்மனது சிதத்ததனை, இயற்றிற்கு முதற்காரணமாக மாண்பெல். தும தத்துவம் சித்தத்ததனது கூறுகின்ற

(31) பவபத்தல், கரத்தல், அழித்தல் எனவியற்றிற்கு ஆதரமாயும், உலகத்தற்கு முதற்காரணமாயும், சித்தவய்யும், ஸம்பரபகமாயும், சீடமரையும், ஒன்றாயும் இருக்கும் மரணப்பரணது, நனது ஸ்கரமரண காரிய வுருக்கங்களுக்கு குப்பின் படிதகப்படிருக்கின்றது எனபதம்

முதற்காரணமாயிருத்தல்ல, பவபத்தல் முதலியவற்றிற்கு ஆதரமாத தனது காரிய சமூகத்திற்குப்பின் படிக்கப்படபுருக்கின்றது. படிக்கப்படபுருக்கின்றதனதும விசேசசொல முலத்தல்லலை. சித்தகப்பபடிருக்கின்றது. அந்த மரணப் பரமகாரணமாயிருத்தல்ல நிதியமரபுள்ளது அந்த மரணப்பரமகாரணமாய்க்க கொள்ளவற்றில அத்தற்கும் ஒரு முதற்காரணம் கீவணப்படும. பட்டின, வாமபினறி சூல சினனும் குற்றமனரும் எனக

அன்றியும், தனது காரியத்தினளவிற் கிபபகமாயுள்ளது. அதுவன்றியும் முதற்காரணமாயிருத்தால் சடமாயுள்ளது. உலகத்தில் கட முதலியவற்றிற்கு முதற்காரணமான மன் முதலியவை சடமாதலே காரணப்படுகின்றன பரம காரணமாக இருத்தாலும் இவ்வுயுள்ளது அநேகமெனக் கௌரவின், சட முதலியவைபோல, சடமாயும், அநேகமாயும் இருத்ததால் சேத காரணம் வேண்டப்படும். படலே, வரம்பின்றி ஸ்தல எ ள ளும் குறறம் உண்டாகென்க இதுபற்றி, சேதே பரம காரணமாய் முதற்காரணமாகாதென்க கூறினோம்.

அவ்வாறானால், பரமாத்மாவே உலகத்திற்கு முதற்காரண மென்று வேதாந்திகள் கூறுகின்றனர் எனில் அது பொருத் தான எதனாலெனில், பரமாத்மாவை முதற்காரணமாகக் கொள்ளின், தத்துவமுதலியவை ஓர் அச் சடமெனப்படவி லுமு காமாதலினென்க இத்தப் பரமாத்மாவையே சேதனப்படுபகு சம, அசேதனப் படுபஞ்சமென்க கூறுகின்றார் முதற்காரணமெனக் கூறில், காரணமான பரமாத்மாவும், சேதனசேதன ரூப மாய அனவதத்துவ கூடக் காரியமெனப் பரிமாணமாய், பர மாத்மாவ முதற்காரணமாதல் கொள்ளுத எதற்கு காரணமாய் வாய் காரியங்கள் தோன்றுகின்றனவே? அத்தன்மையுடைய காரணத்திலிருந்தே அநேகாரியங்கள் தோன்றுகின்றனவாபகு முறைமை. பரமாத்மாவிற்குள்ளே கொள்ளப்படும் காரண மென்குற பரப்பிசெய்யியினும் இத்தொறும் கிசுழம் கிவாயத் சமாத்மாவதலே.

இவ்விடத்தில் இந்த மாத்மாவை, பகைததன், காத்தல், அழித்தலென்குற விவற்றிரகூப பரமத் தோடாகக் கூறுகாம லின், சற்காரியவாதததத யதுசரிதது, மரப பிரபந்திச கலை முதலிய காரியங்கள் குற்றம் ஆமாய் மரபுபோலி யிருக்கின்றன விவற்ற அரிசிக் காரணம் அவ்வாறே னுலகம் மரபு பிரபந்திச மரபுபதப் பரமத்தோடாகக் கொண்டு சததி ஆகாதாகக் கிசுழம் காரியங்கள், கிருத்தி

காலத்தில் பொருள் ரூபத்தோடு காரியத்தின் பொருட்டுத் தொழிற்படுகின்றன என்று கேட்கப்படுகின்றது. இத்தகச் சத் காரிய காரதமனது கம்மரக் கிருகேந்திரவிருத்தி தீயிகையில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது (27)

(அ-க) இவ்வாறு. அகத்தத்துவவர்களைக் கூறியிட்டு, இத்த அகத்தத்துவா எகம்ரு உபகாரம் செபகிஹதோ. தத் தத்துவத்தைக் கூறுவீரார்,

(28) எத்தத் தத்துவத்தின் போகத்தின் பொருட்டு இத் தத் கலை முதலிய சாதனக் கூட்டம் கூறப்பட்டதோ, அத்தத் தத்துவம் பகசென்னும் பெயருடையதாயும், நித்தியமாயும், விபாபகமாயும், மறக்காய் அனுகிரேய மஹநகப்பெற்ற ஞானக் கிரியைகளை புடையதாயும் உள்ளது என்பதாம்.

யாதொரு ஆகமங்களின் கண்ம போகத்திற்காகச் சிறப் பாயும் பொதுவாயுமுள்ள மரபாகாரியங்களின் கூட்டம் கூறப் பட்டுள்ளதோ, அக்க ஆன்ம சமூகம் பகத்தன்மை என்னும் மஹத்தால் அனுகிரேய மஹக்கப்பட்ட ஞானக்கிரியா சத்திக ஞான் கூடியிருத்தலால், பக என்னும் தத்துவமாகக் கூறப் படுகின்றது அது பற்றியே மலமானது வேறான சத்துவ மாகக் கூறப்படவில்லை எனவேயின், பகத்தன்மைகிரேய அடவருகின்றமைமாலும், அதனையின்றிப் பகத்தன்மை சிவமூ தாதலாலும் எனக் அகதப் பகசென்னும் தத்துவம் நித்திய மாயுள்ளது பெனத்தர்கள் கூறுவதுபோலச் சனிகமில்லை. எனவேயின், முன்னர் அனுபவிக்கப்பட்ட விடயத்தானப பின் னர் நினைக்கின்றமையாவெனக். அன்றியும், கண்மக்களைச் செய்த பின்னர் அதனம்பலங்களை பனுபவித்தல் ஆன்மவதி ரூப பொருத்தது ஆதலாலும் சனிகமென்று கூறுதல் உடாது.

அன்றியும், ஆன்மா வியாபகமாயுள்ளது சமணர்கள் கூறுவது போலச் சரீர அனவினதாகவும், விரிதன், கருங்குதல் என்னும் தீர்மங்களை புடையதாகவும் இல்லை. அவ்வாறுதொன்

பாஸ், சுடந்தன்மை, அசித்திபத்தன்மை முதலிய குற்றங்கள் ஐண்டுடைய.

கனம் பவுண்களான பேரகங்கள் (உயிர்தோறும்) வேறு வேறுகக் கரணப்படுத்தின், அக்கனம் பவனகளை யனுபவிக்கும் ஆனமர்களை அநேகமென்பது அருந்தர்பத்திப்பிரமாணத்தால் சித்தித்தது. இவன்வியதவந மெல்ல சமகாராஜி வாதத்தை மறுக்குமிடத்து கூறவும் போகின்றார். இவ்விடத்தில் * கூட ன்த நிதன்க மாண மலத்தோரையே பிரவாக நிகழ்பமான கணமத் தோமே, அனாநிதீப கூடியிருக்கும் ஆனமாவிற்கு, ஏப்பொழுது பரமசிவன் முதலியவத் தாலேணம்மெனையு எண்ணி மகபரி பாதத்திற்காகவும், கனமங்களை யனுபவிப்பதற்காகவும் மாயா தாரியவகளைக் கலை முதலியவற்றைடன் சேரவைக்கையச் செய்கின்றார், அப்பிரபாழுது அந்த ஆனமர் சகலன் என்று கூறப் படுகின்றது. மகாபிரவாகத்தால் கலை முதலியவற்றினாகத்தால், மலம் கனமமெனது மிவற்றைடன் கூடிய ஆனமர் பிரளயகலன் என்றும், ஞானம் பேரகமெனது மிகவுருவ கனமமும் நசித் தலே, மலமாத்திரத்துடன் கூடிய ஆனமர், விருஞான கலனென தும் கூறப்படுகின்றன. இவ்விதமான பத வேறுபாடு நமமகல் தத்துவப் பிரகாச விருத்தியை விரவாகக் கூடப்படற்குகின் தது.

(25)

(29) திகனாக, ஞானம் முதலிய சொற்களுக்காய் பொருளா யுள்ள சிவசுத்தியால் நரசம் செய்யப்பட்ட பரிசுக்கூடத்தை யுடையவனுடிய, விளையுமாடிசெய்யப்பட்ட ஞானக்கிரபாகத்தி க்குக் புடைபவனுடியுள்ள அணுவானவன், தத்துவகருவான்கு ன் சத்தரத்துவா மவன் ஆய் பெயருடைபவனுக்கு ன் வனபதாம்.

* கூடனத் மென்பதற்கு, நெகல்லை உலையிலுள்ள கூடமபோ லிருப்பதென்பது பொருள். கூட, ஒன்றுமாகக் கூடாதுத்தலை புணர்ச் சதம். 0 பிரவாகமென்பது, முன் கூறத் தீர்த்து பின்வந்த நீர்து வெணப் பிரித்தறியவராது அதாடாசனிய வரும் கீர்ப்பொருக்கு.

சிவபெருமானை ஆதரிப்பதை யுத்தியத்தால் செய்யப்படுவதும், ஆதரிப்பதை யுத்தியத்தால் வேறே செய்யப்படுவதுமாயிருப்பதும், சிவபெருமானை அனுகரணம் செய்தற்குத் தகுதியுள்ளவர்களை விடப் பரிசுடைப்பதுமாயுள்ள, சத்தியின்கொழிற் பரமே தீர்க்கையென்று கூறப்படுகின்றது. அவ்வித தீர்க்கை, ஞானம் எனினும் மெய்நகளுகருப பொருளான சிவசத்தியினால் நிகழ்செய்யப்பட்ட மலம் முதலியபாசக்கூட்டத்தை யுடையவனவனும், அதுபற்றியே வளங்குமபடி செய்யக்கூடப்பட்ட, எல்லாப் பொருள்களையும் விடப் பரிசுடைப்பதால் யுகிரியர் சத்தியக் கருடனாகியவனவனும் உள்ள ஆனந்தச் சந்தாததுவா வெண்ணும் பெயருடையவனாக ஆகின்றான்.

அவ்வாறே, ஞானசுவாமிகளினால் எல்லாப் பாசங்களினின்றும் விடுபட்டதாயும், சிவசத்திய கல்யாண நிறபதாயுமுள்ள ஆனந்தத்துவம், சத்தம் எனினும் பெயருடையதெனக் கூறப்படற்குக்கின்றது.

அவ்வாறாயின், ஞானத்தினின்றும் முத்தி சித்திக் கிறதென்று வேதாந்தமும், சிவசத்தியமும் கூறுகின்றனவே எனில், அது பொருந்தாது. சத்தினெனின், மலமானது தீர்வியமாதலால், கண்களிலுள்ள படலம்போல ஞானமரத்திரத்தால் நாசமடைகின்றதல்ல. கண்களிலுள்ள படலம் கண்ணவத்திபன தெர்ப்பிலால் நீருமாறு போலப் பரிசுடைப்பதையுடைய தீர்க்கை வெண்ணும் தெர்ப்பினாலேயே மலம் நீருருன்றமையால் என்க. அவ்வாறே சுவாய்ப்பு வாகமத்தினும், தீர்க்கையால் பாசவிமோதம் சொது ஆனந்தச் சிவசமபர்த்தமான முதனிய அடை யுமபடி செய்கின்றதெனக் கூறப்படற்குக்கின்றது. (9)

(அ—தை) இந்தச் சத்தமென்னும் பெயரானது ஆனந்தச் சித்தி சுவாயுக்கொரு தீர்க்கை யினால் அநிசரம சரணமாயுண்டான சரிசச் சொக்கைப்பிற்றுப் பொருந்தும், சிவசம ரூபமான பரிசுத்தியில் பொருந்தாது. சத்தினெனின், முதனிக் காலத்தில் ஆனந்த சிவனாகவே சொல்லப்படுகின்றமையால் என்று கூறுகின்றார்.

(30) இந்த ஆன்பாவானவன், சிவனும் விளக்கஞ்செய்திக்
கூப்பட்ட தனது சத்தி ரூபமான அறிவால், சிவனைத் திரவனஞ்
செய்திவீற்றான். பார்க்கவுஞ் செய்திவீற்றான். தன்னுடைய உப
காசத்தின் பொருட்டும், சிறகுடைய உபகாசத்தின் பொருட்
டும் மந்திரங்களினும் பாமசிவனைப் பூசிக்கவுஞ் செய்திவீற்றான்
என்பதாம்.

இந்தச் சத்தினான ஆன்மா, சிவனும் விளக்கம் செய்திக்கப்
பட்ட தனது சத்திரூபமான அறிவா சிவனைத் திரவனஞ் செய்
தினான் பார்க்கவுஞ் செய்திவீற்றான். இவ்வாறே, மோகந்
தாசிகையிலும், “செவ்வென்னும் சூரியனுடைய சத்திரூபமான
கிரணத்தால் விளக்கஞ் செய்யப்பட்ட அறிவு என்னும் கண்
னாலு, ஆன்மா மறைப்பு நீக்கினவனாய், சத்தி முதலியவற்று
டன் சிவனைப் பார்க்கினான்” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.
அதுபற்றியே, பாசஞ்சலாகன் கூறுவதுபோல், சென்கருப்
புதலி முதலியவற்றிற்கு விஷயமாயிருக்கும் தன்மை பொருத்த
சிறுநிலை. எதனுடனின், பாமசிவன் பாசங்களுக்கு விஷய
மாகாவான் ஆகவாயென்க இவ்விடயமும் மோகந் தாசிகையி
லேயே, புத்தியின் தொழி விட, பாசொரு ஞானமுண்டே,
அது விஷயு முதலியனெனப் பாசமாயிருத்தலால், பாசம்
செய்தி விளக்கம் செய்கவாகுத் சமரதவாமிறதிரை பெனது
கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

அன்றியும், இந்த ஆன்மா தன்னுடைய உபகாசத்தின்
பொருட்டும், சிறகுடைய உபகாசத்தின் பொருட்டும், அந்தப்
பாசமேவானையே அநேக பாசவானால் வழிபடுகின்றான். அவ்
வாறே, சென்கவாகமத்தில் மந்திரம், தந்திரம் என்னும் இவற்
திக் சமத்தொடியுர் குறுகினதும், தூவனினதும் அனாமகி
பெறவாசாயுர் தீருவையால் நீக்கிய மும்மல முதலவவாயு
முன்ன பெரிதோர்வா அவினையே அநேக பாசவானினால் வழி
படுகின்றன சென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

அவர்களுள், ஆசிரியர்களுள், வித்திபெசவார்களுள், அவி
தாம கருத்துத் தனக்கு உபகாசம் நிகழ்வதின் பொருட்டும்,

போகததையும் முதலியபடிய உபகரிக்கும் ரூபமான பிற ரூபைய உபகாரத்தின் பொருட்மே வழிபடுகின்றனர். சாதகம், புத்திரன் என்னுமிவரன், தனக்குப் போகமேரகம நிகழ்வதினபொருட்டே வழிபடுகின்றனர். இவ்வாறு வேற துமை உண்டுகொள்க. (30)

(அ-1-க) அனர்களுக்கும் மரபாகாப்பாதிசரிவரன் ஈச சாத தத்துவதவதம் கூறுகின்றார்.

(31) மண்டலேசுவரர், ஸ்ரீ தண்டர், குரோதேசர், விச பத்திராடன் உடைய ஸ்ரீ "சுருத்திரர் என லுமிவர்கள், பாமே சகரானு, கலை முதலியவற்றின் சம்பந்தத்தால் விளங்கும்படி செய்ப்பட்ட ரானக்கிரியா சத்திகளையுடையார் யிருக்கின்ற னர் என்பதாம்

அனர்களுள், மண்டலேசுவரர் என்மர், இவர் கலைபி ண்டைய மத்தகத்திலிருப்பவர் ஆவ்வாதே, சொசகரகமத் தில் 'மண்டலாதிபதிகளால் தத்துவமராகத்திலு பிரதிபடை செய்ப்பட்ட யாதொருவர்' என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸ்ரீ தண்டர் குணதத்துவத்தை இருபபிடமாக உடைபவர். அதற்குக் கீழேயுள்ள புலனவகளுக்குக் கருததாவாக உள்ளவர்.

குரோதேசர்—குணமததகத்திலுள்ளவர். என்மர்.

ஸ்ரீ உருத்திரர்—பிரமாண்டத்தைத் தரிப்பவர்.

விசபத்திரர்—ஸ்ரீ உருத்திரர்க்கேயும் அநிடடிப்பவர்

இவர்களையவரும் பாமசிலுவா விளங்கும்படி செய்ப்ப ட்ட ரானக்கிரியா சத்திகளையுடையார். அதுபற்றியே, இவர்களுக்கு அதிகாரம் காரணமாக சிகழாத கலை முதலியவற் றின் சேர்க்கை இருபபிலும், இவர்கள் பக்கங்களிலுள்ள விபரீத உணர்வின் சேர்க்கையை யடையாளன, எதனுமெனின், வெ ணுக் தென அனுகிரகம் செய்ப்பட்ட வாதலையென்க. அவர்

வாறே பெரிதேர்த்தனும். கலைபின் சோர்க்கை யிருப்பினும், இவர்கள் அக்கலைக்குப் புகழ்வன வளிப்பாறியுந்தகவு போல வயியால் லர் என்று கூறுபுகுவின்மனார் அவர்களுக்குக் கலை முகலிபவற்றின் போகனாகியும் அநந்ததேவசரஸ் செய்யப்பட்டது. அவ்வசரஸ் சுதந்தரத்துவாலில் பாமசிவன் கருத்தா. அசுத்தரத்துவாலில் அசுத்ததேவா கருத்தரத்தினது நூல்களில் கேடகபயன்கினறது. (31)

(32) அந்நகர சுதந்தரக்குடப்பட்ட இடத்தில் பாமசிவ ன்ணையரால் புநுடர்களுக்கு மடையாழ்க்கைகளைத் தருகின்றனர். இந்நகர அபரமந்திரேசுவர தகவனமானது, மரயாசாரியத்திற்கு அநிகரரியாயிருக்கின்றது என்பதாம்

சுலோகத்தின் பிற்பகுதியில் இந்த அபரமந்திரேசுவர தததுவம் மரயாசாரியத்திற்குரிய பெனது கூறுகின்றார் (32)

(அ. 100) இவ்வாறு, அபரமந்திரேசுவரர்களைக் கூறி விடறி, மரயாசாரியத்திற்குக் கூறுகின்றார்

33) கிருட்டி ஆரம் 1000 ஏழு கோடி ஆன்மாக்கள், பாமசிவரால் தாசனஞ்செய்யப்பட்ட முறைப்படி பரமயுகம், அதுபற்றியே விண்ணகஞ்செய்யப்பட்ட ஞானகிரியாசத்திற்குப் பரமயுகம் உள்ளது, விண்ணகம்படி செய்யப்பட்ட ஞானக் கிரியைகளை யுடைய ராபிரதந்தின் இரத்தத்ததுவம் மந்திர மெனனும் பெயருடையது என்பதாம்.

இவ்விடத்தில் விநாயகம் தேவன் என்பவரால் தெய்வீகதா ரென்று சுருதி இருக்கலாலும் அக்கருத்துவா சிவிய பவராத லாகும், விநாயக தேவனாகவினனடுவின பரமசிவனடைய மல் முண்டவலையே, அவ்வாசனின் பரம தேவனாகும் மந்த தக்ஷ வரது, வித்தியேசுவர தன்னரால் 100 மந்திரேசுவரத் தன்மை பினும் பரமசிவன் ஏழுபின்னா அந்நகரத்துவாலி விநாதந்தால், பகவதமடையாடு மலமுண்டவலையே என்ற பிள்ளைகளுக்கேயே அபரமந்திரேசுவரத் தன்னமலில் சவுகியாரு

தன்று எண்ணத்தருந்தது இலவிடத்திலு மந்திர என்னும
சொல்லாணது, மன்னம், திராணம் என நூல்க்கப்படும் அவற
தன், மன்னம் என்பது எல்லாமற்குல திராணம் என்பது நுகரீ
கரையனுக்கிரகத்தல். இலவிடாண்டிற்சும் தரு நிராவிடத்தலால்
மந்திரமென்று வழங்கப் படுகின்றதென்று கேட்கப்படுகலால்,
சிவன் சத்தி என நூல்க்களாணுந்க்கிற் பட்டவர்களை, மந்
திர என்னும சொல்லுகின்றது இவர்களைக்கடும் சொற
களுக்கும் உபசாரமா. மந்திரத்தனாமமென்று கூறப்போனின்
வேறும். மலமறவவர்தலால் இவர்களுக்கிள்குட்படி, செடயப்பபட்ட
தானசு கிரியையினையுடைய வலால் மலிதன் முதலிய தரு
மலர்களின் செர்க்கலகராலும், சக்தலித்திர தத்தலகநி விருத
தலாலும், சொல்லம் முதலிய விராமலகலில் மந் திரத்தனுவ
மென்று கூறப்பபட்டிருக்கின்றனர் அதபற்றியே, சக்தலித்
தலசில் சொப்பகருநன், மலையின் மல என்னுத்தானத்
திலையே மலத்தின் நரமரணது திக்லையில் ஆகிரியால் செய்
பததருத்தெனது பெரிதவர்கன் கூறுகின்றனர். (33)

(அ-அக) பின்னர் இந்நாமத்திரைகவர்களுக்கு, ஆன்
மர்க்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்வதற்கு கரணமாயிருக்கும் தன்
வலவககது கின்றார்

(34) உலகத்தின் அனுக்கிரகத்திற்குத் தவிர அவர்களுள்,
மந்திரைகவர்க்கின் பாதி பாகமானது, ஆசிரியன் வடிவத்தை
பதிட்டிக்காமல் பாசீமகவராலு என்பபட்டு அத்தபபாமகிவனாலு
அனுக்கிரகமகப்பட்ட புருடாகளை அனுக்கிரகஞ்செயது முற்
திலை பகடிகின்றது என்பதாம்.

அந்த ஏழ்கிரக 8 ணனுள்ள உயிரகளுக்குன் பாதி
பாகம் ஆசிரியன் " தி டி நதமசில சசவராலு என்பபட்டு
அந்த சசவராலுடைய அனுக்கிரக சத்திக்கு உரியானபுருடர்
களை அனுக்கிரகித்தது, புருடாகுட பின்னரே கிவானுக்கிர
ககளை அடைகின்றது சிவானுக்கிரகத்தை என்னும் செயப
படுபொருள் மூலத்திலிளில் சொததுககெள்ளப்பட்டது.

அவ்வாறே, மிருகேந்திரத்திலும், மந்திரேசுவரர்களுள் பாதிரசகமாகாது எண்ணமாயாகாசியமான அதனவாவிலும் ஆசிரியனை யதிட்டித்து அதிகாரஞ்செய்து தின்கால முடியில் சிவனையடைகின்றது. மறனொரு பாதியானது, ஆசிரியன்புறட்டிக்காமல் மூலப்பிரசுத்தியின் காரியத்திற்குக் கீழ் அதிகாரநடைச்செய்து பரமசிவனை அடைகின்றதெனக் கூறப்படும். மிருகேந்திரம்

அவர்களுள், மலப்பிரகாரம் மிருகேந்திரமுடையோர் சிறு 'முக' குப்பினின்ற சூத்திரையடைகின்றனர் மலப்பிரகாரம் மிருகேந்திரம் சங்கராசகரத்திலு முத்தியடைகின்றனர் (34)

(அ—க) ஆதலானால் மறப்பகுதியின் தொழிலைக் கூறுகின்றார்.

(35—36) சிவனு செப்பப்பட்ட மண்டலங்கள் மந்திரங்களினாலும் இவற்றிற் கூடிய மறனொரு பாதியானது ஆசிரியவழித்தோடு கூடியிருக்கும் பரமசிவனு ளவைய. மிருகேந்திரையினாலும் மெய்யையுடைய தொழிலான விசுவரூபப் பதவினுடைய மலம், கனமம், மலைய என்னும் இவற்றின் தொழிலாகி, விடத்தைப்போல நரசஞ்செய்கின்றது. விழிப்பாடு செய்யப்பட்டுச் சரதக் சிவோட்டாளவருக்கு அநேகவிதங்களான சித்திகளையும் கொடுக்கின்றது என்பதாம்.

சிவபெருமானால் பதவினுடைய அனுபவத்தின் பொருட்டு உண்டான மலம் மலம் மலம், விடத்தோலாகப் பூதவிய மண்டலங்களைவிடும், அமயமண்டலங்களில் பூதவிய மலத்தால் நூல்களிற கூறப்பட்ட மந்திரங்களைவிடும் கூடிய மறனொரு பாதியானது, ஆசிரியர் வழித்ததை யுடைய பரமசிவனு ளவைய. மிருகேந்திரையினால் மலமலம் மலமலம் மலமலம் மலமலம், மந்திரமானது விடத்தை நரசஞ்செய்துபோல விசுவரூபில் நரசஞ்செய்கின்றது. அதுபற்றியே கருகருகே ஆசிரியனையுடைய பதவினுடைய அனுபவம் நிகழ்கின்றது. மூலமலங்களின் சேவையைச் சங்கராசகரத்திலு முத்தியடைகின்றது.

இவ்விடத்தில் மலமான்து ஒன்றையும் அநேக சூன்மர்
களை மறைக்கும் அநேகசந்தியுடன் கூடினதாயும், நித்திய
மாயும், விபாகமாயும் இருக்கின்றது என்பதனாகும். அவ்வாறே,
தூக்கவினும் சகல உயிரிடத்தும் அநாதி சோக்கையுள்ளதாய்,
விபாகமாய் ஒவ்வொரு உயிர்வளிடத்தும் தன் தன் பரிபாக
காலமுடிவில் நடுக்கும் அநேக சதவியையுடையதாய் பாகென
மலமிருக்கின்றதே என்று கேட்கப்படுகின்றது. ஆதலால்
எந்தமல சதவிக்ர்ப பரிபாகமுள்ளதோ, அதற்கே தீகைபால்
தடையுண்டு மறவயற்றிற்குத் தடையிலை பென்று கொள்
கின்றோம். ஆதலால், மலத்தை ஒன்றென்று கூறின ஒருவர்
முத்தியுடையதுகரண அனாவரும் முத்தியுடையவேண்டுமென
ஹம் வினாவிற்கு விடையளிக்கப்பட்டது.

தருமம் அதரும மென்னும் கண்மான்து ஒவ்வொரு உயி
ருக்கும் இன்றியமைவாதது. சோபொருகரூபேயை அநாதிபா
யுள்ளது வடமேழி மூலத்திற் கூறப்பட்டபோல அநாதிபா
யுள்ளது சொல்லிற்குக் காணாமென்பது பொருள். அதானது மாணவ
யென்பது கருத்து. சிறப்பாயும் பொதுவாய் முள்ள மாயாகாதி
பலகளைத்தேறும் கண்மந்ததைக் காணாமாகக்கொண்டு இடைபிட
வந்தன வாயினும், அவையும் நீர்ப்பெருக்குப்போல அநாதிபா
யுள்ளனவேயாம்.

கண்மகனுக்கும் சரீரத்திற்கும் உண்டான சம்பந்தம் கித்
தற்கும் முனைக்கு முண்டான சம்பந்தம் போல அநாதிபாகவே
சித்தித்திருக்கியுறமைபோல, மந்திரத்தை மேறவெனவா விட
வைத்தியனுடைய தொழிலால் விட நீகம் காணப்படுவது
போல, மந்திரத்தைக் காணாமாக்கொண்ட பாமசிவனுடைய
தீக்கை பென்னுந் தொழிலால் இந்த மல முதலியவை நாசமுடை
யின்றன. ஆதலால், மந்திரேகவசரண பாமசிவன் அதுக்கிர
கஞ் செடியம் விநிபத்திலு் காணமாயிருக்கின்றன. பாமிசுதி
யேசுவரா, அபாவிததியேனவசர்கள் அதுக்கிரகம் நிற்குக்
கருததாய் நுகருகின்றன என்பது வேறொரும அன்றி, இ,
இந்த ம மாராது உறகுரு காரிய நிக் பொருட்டிட

பேரகத்தை இச்சிக்கும் காதலர்களால் பூசிக்கப்பட்டு அநேக விதங்களான கித்திகளையும் அளிக்கின்றன. அவ்வாறே சென்ற வாகமத்தினும், கணபதி சூரயின் மண்டலத்தில் உற்பத்தியுடையவர்களாயும் தீக்கையால் பரிசுத்தர்களாயும் மந்திரித்தியுடையவர்களாயும் முன்னவர்கள் பால சூரியமண்டலம் போல் விளங்கும் வடிவமுடையவர்களாய் வெகுநாளும் அநேக தேவதாசிகளுடன கூடிச் சகல பேரகங்களை மனுபவித்து இறுதியில் ஆசைப்பற்றவர்களாய் பரம வீசனியமான விவஸ்தானத்தை வடைத்தவர்களாக ஆகின்றனர் என்று கூறப்படவுருக்கின்றது. (35-36)

(அ-கை) அவ்வாறாயின் தீக்கையால் ஆன்மாவுக்கும் பாச நாசம் நிகழ்ந்திருக்கிற தென்பது எவ்வாறு அறிய முடியுமெனும் ஆசைக்கைக்குச் சமாதானம் கூறுகின்றார்.

(37) மூச்சியமான பிரமக்கொலை என்னும் பாவத்திலிருந்து தீக்கையினால் சுத்திபடைகிறான் என்று, நமசிச்சையால் விடத்தின் நாசம்போல், துலையினைப்பிப் பாசத்தின் நாசத்தை யறிக்க எனப்புகும்.

தீக்கை செப்தகொண்டபின் மகர பாவங்களைச் செப்த வனுக்கும் பாவரீக்கம் காணப்படுகின்றது. அது எவ்வாறெனில், யுதீமத் காலோத்தரம் முதலிய ஆசமங்களில் உற்பட்டவாறுபோல், மந்திரத்தினால் பெறப்பட்ட திராசில் ஒரு புதுடனை முன்னர் ஏறச்செய்து அவனுடைய கனத்தன்மை வையப் பரிசுத்திப்பின்னர் உத்தகாத மந்திரங்களை வெயித்து அவனுக்குச் சுத்திசெய்தித்து மறுபடியும் அவனைத் திராசில் ஏற்றிவைக்குங்கால் அவனிடத்தில் இவருத்தன்மை காணப்படுகின்றது இது கிரியை தீக்கை முதலிய வேறு ஞானங்கள் ஞாந்து உப லக்கணமாகக் கூறப்பட்டது. ஆகையால் நமமாஸ் காணப்படும் இவ்விதமான நமசிச்சையால் பாம்பாட்டியினுடைய செபலால் விடம் நீங்குவதுபோல் பரமேசுவரன் செயலான தீக்கையால் மலத்திரகு நாசஞ் செய்திருந்தென்று அறியத்தகுந்தது.

ஆதலினாலும், உலகில் பயனுடைபதாய்க் காணப்பட்ட விட நீக்கம், சூத நீக்கம், இரகவாதம் முதலிய காரியங்களில் அவற்றைக்கூறும் சாஸ்திரங்களைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளு வது போல, கண்ணுக்குப் புலப்படாத அநிதந்ந ரூபமான தீக்கையைக் கூறும் சாஸ்திரமும் பிரமாணமென்று ஊகிக்கிற படியால் அச்சாஸ்திரங்களைக் கூறிய பரமேஸ்வரன் மேலான ஆபதனென்று சித்தித்தது. அவ்வாறே நூல்களிலும் விட நீக்கம், மந்திரவாதம், இரகவாதம் முதலிய காரியங்கள் பய னுடைபன வாகையால் இன்றறின கருதநா ஆப்தனென்று கொள்ளப்படுகிறென்க கூறப்பட்டிருக்கின்றது. (37)

(அ—க) அவ்வாறாயின் தீக்கையால் தகை பாவங்களுங் சித்திக்குமாறு அக்காலத்திலேயே சரீரம் நசிக்கட்டும் என் பார்த்துச் சமாதானம் கூறுகின்றார்.

(38) பிற்காலத்தில் பயனளிக்கும் கன்மம் நசிப்பதால் தீவிதர்கள் அனைவருடைய சரீரமும் நாசமடைகிறதென்க. நிகழுகின்ற பயனியுடைய பிராரப்த கன்மத்தை நசிக்கச் செய் யும் தீக்கையும் ஒன்றுதான் என்பதாம்.

பிற்காலத்தில் பயனளிக்கும் கன்மங்கள்தான் சத்தியோ நிருவாண தீக்கையில் நசிக்கின்றன. பிராரப்த கன்மம் பய னளித்ததுக் கொண்டிருத்தலால் அது நசிக்கிறதென்க. ஆத லால், தீக்கை நிகழ்ந்த பின்னர் தேகம் இருப்பின் ஒருவிதமான குற்றமில்லாமை காண்க. அவ்வாறே இரண்டாமத்திலும், பாதொரு பிராரப்த கன்மத்தால் அநேகம் பிறவிகளில் ஆன் மங்களால் சம்பாதிக்கப்பட்ட கன்மமும் வருங்கன்மமும் தீக் கையால் வறுக்கப்பட்ட விததுப்போலத் தடைசெய்யப்பட்டிருக் கின்றதோ, அந்தப் பிராரப்த கன்மம் போகத்திருக்க நசிக் கின்றதென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மல பரிபாகம் மிருதி பாயிருந்தால் சத்தியோ நிருவாண தீக்கையினாலேயே பிராரப்த கன்மமும் நசிக்குமென்று பிராரப்த கன்மத்தை நசிக்கச் செய் யும் தீக்கையுமொன்றுதான் என்பதனுக் கூறுகின்றார் ஆனால்,

அப்பொழுதும் வாசனை காரணமாய் சரீரம் சிறிதுகாலம் இருக்கவே செய்யும். ஆவ்வாறே பெரியோர்களும், வாசனையுடைய மாய் சுற்றிவிடப்பட்ட சக்கரமேபோலச் சிறிது காலம் ஆன்மா சரீரத்தை விடுத்துக்கொண்டு இருக்கின்றது எனக் கூறுகின்றனர். (38)

(அ--க) இப்பொழுது பின்னர்ச் செய்யப்படும் கனம் மும் தடைபெறும் என்று முன்னர்க் கூறுவதை விரித்துரைக்கின்றார்.

(39) திக்கைக்குப் பின்னர் கனமங்களைச் செய்தாலும் விசேஷ சாஸ்திரங்களில் சொக்கபட்ச துண்டாய்நடையும் பிரதானமாய் மிருகமும் கனமங்களுலாத ஏனைய கனமும் உலாப பூயிபில விதைக்கப்பட்ட விதைபோலப் பலனளிக்காது என்பதாம்.

திக்கைக்குப் பின்னர் சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று செய்யப்பட்ட (இஷ்டாபூததம்) அதாவது வேளாவி செய்தல், குளமுதலியன வீதாஸூதல் முதலிய கனமமரண திக்கையால் தடைப்பட்ட சத்தியுடன் கூடியிருத்தலைப்பற்றிய பின்னர் சரீர சொக்கை ரூபவஸ்தை கொடுக்கிறதில்லை. விசேஷ சாஸ்திரத்தால் விதிக்கப்பட்டதாயும் சாதகனால அனுபவிக்கப்பட்டதாயுமுள்ள மந்திரஜெபம், ஆராதனை முதலிய கனம மரண துண்டாய் வளிக்கவே செய்யும். ஆவ்வாறே சுவாபம்பு வாகமத்தில் எந்தச் சித்த புருடன் எவ்விடத்தில் போகுகளை விருமபுகுளுனோ அவிடத்தில் மந்திர சாமர்த்தியத்தால் ஏவப்படாதிருக்கின்றனென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது அன்றி, மமேகாதத்தில் விருமபுருஷனவன் விசேஷ சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கனமத்தைச் செவ்வரமவிருந்தாலும் அச்சாஸ்திரங்களில் விலக்கப்பட்ட கனமத்தைச் செய்து பராவச்சித்தம் செய்துகொள்ளாம விருந்தாலும், அவ்நுகரூப பாவத்தின் சொக்கை சாஸ்திரங்களில் வீக்கப்படுகின்றது. அதாவது சாஸ்திர ரூபமரண வயுதலைத் தவிர்த்தால் தூறு என்று காலம்

வேடனாயிருக்கும் தன்மை கூறப்பட்டிருக்கிற தென்க. சாமான்ய சாஸ்திரத்தால் விஞ்சப்பட்டதா விருந்தாலும் வருணச்சிரமங்களுக் குரிய கன்மங்கள் செய்பத் தருந்தனவே யாம் அவ்வாறே சாஸ்திரங்களிலும் “ இவ்வாறு வருணம், ஆச்சிரமம், அவற்றிற் குரிய செயல்கள், என்னுமிவற்றை மனத்தாலும் தாண்டக்கூடாது. எந்தப் புருடன் எந்த ஆச்சிரமத்தினின்றும் பரமசிவ ரூபமான திகைகையப் பெற்றிருக்கின்றானோ அவன் அக்க ஆச்சிரமத்தினின்றும் சிவதர்மத்தைக் காக்கக் கூடவன் ” என்று கிடையப்படுகின்றது. (39)

(அ—தை) அவ்வாறாயின் திகைபெற்ற பிறகு சமயத் தைத் தாண்டித்ல் முகலீப பாவங்களைச் செய்து பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளாத புருடனுக்கு மோகமும் உண்டா இவ்விவர என்னும் ஆசங்கைக்குச் சமாதானம் கூறுகின்றார்.

(40) மோகதகால செய்யப்பட்டத கன்மத்தையுடைய புருடன் சிபிது காலம் பிராககளுக் ககிபனுயிருந்த பின்னர் நிர்மல சொரூபமுடையவனுப் பரமசிவனோடு சமத்தன்மையை யடைகின்றானென்பதாம்.

இவ்விஷயத்தில் திகைக்குப் பின்னர் ஸ்ரானம் பூனை முதலிய சமயசாஸ்தரின் செயல்கள், ஆசம்பிக்கப்பட்ட காரீ யதையுடைய பாசத்திற்கு நாசமானது, ஒவ்வொரு தினமும் குறைதல் ரூபமாகச் செய்யப்படுகின்றது. ஆகையால் சர்பேஷ திகையுடைய (அதாவது விநப்பகதடன் திகைபெற்ற) சாமர்த்தியமுடையோர் அவ்வாறே சமயசாஸ்தர்தை கிடேட மாகச் செய்க்கடவர். சாமர்த்தியமற்ற நிரபேட்ச திகை யுடைய பால்களுக்கு எண்ணு முடிந்த மட்டும் ஆசிரிபறுக் குத் தொண்டு புரிதல். இவ் பூனை செய்தல் முதலியன செய்பத் தருந்தவை. ஆனதுபற்றியே இவ்வித கன்மங்களின் செயலைக் கொண்டு இவன் திகைக நிரப்பப்பெற்றன என்கதது ஊகிகதப் படுகின்றது. ஆகையால் எவனுக்கு மல பரிபாக மிருதியாற் மிகத்தீவிரமான சத்திரிபாதமும், திகையிலிருகதவிண்மையும்,

சமயத்தைத் தாண்டாமலிருத்தலுமிருக்கின்றனவோ, அவ
னுக்கே தேவகாசத்துக்குட்பின்னர் மோகதம்மிகழ்கின்றது. மல
பரிபாகக் குறைவால் மிகவும் குறைவான சததி கிபாதமுடைய
எந்தப் புருடன் தீக்கை நிசமடைய பின்னர் தெய்வ வசத்தினு
லாவது அவலது மனித வசத்தினாலது சமயத்தைத்தாண்டு
கின்றாலே, அவன் தனது சமயத்திற்குரிய கன்மங்களைச் செய
பாநவனும், தவறுதலுக்கு பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ளாத
வனுமாய்ச் சமயத்தைத் தாண்டுகின்றதற்கு, பிரேச ராஜ ரூப
மான பயனை காமியப் பயன்களைப்போல அனுபவித்து, பின்
னர் நிம்மல சொருபனாய் பரமசிவனுடன் சாமியரூபமான
மோட்சத்தைப் படைக்கின்றான். அவ்வாறே, சாஸ்திரங்களும்
பிராயச்சித்தத்தால் சுத்திபடைந்த புருஷனுடைய புத்தியி
லுடைய சுத்தமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றதெனது கூறப்பட்டிருக்
கின்றது. எவன் இவையுலகிலுள்ள கோணப்படும் அறித்திரமான சிற
கில படை விருமபி கியாகமான குருபததியோடு தீக்கைபெற
துக்கொண்டு தனது சமயத்துக்குரிய கன்மங்களை அனுபவித்
தாமலிருக்கின்றாலே அவனுக்குத் தீக்கை முடிவடைவதில்லை.
செய்தாவதத்த ஆசிரியனுடைய பாவச் சோக்கையுடையவனாகின்
றான். அவனாரே, சாஸ்திரங்களில் பெயர் தீக்கை பெற்றுக்
கொண்டவன் பெற்றுக்கொள்ளாதவனாவான். அவனுக்குத்
தீக்கை செய்தித்த ஆசிரியன் பாவமுடையவனாகின்றான்.
ஆசிரியன் அந்தப் பாவத்தைத் தொலைப்பதற்காக, தான் மத
படியும் தீக்கை செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று கூறப்பட்
டிருக்கின்றது. (40)

(அ—க) இவ்வாறு இடையே தொடர்ந்த தீக்கையின்
படனைக் கூறியிட்டு முன் தொடர்ந்த விஷயத்தின் மந்திரவக்
ளுக்குப் பின்னர் மந்திர மனோகாசர்களைக் கூறுகின்றார்.

(41) மந்திர முதனியோரின் சிருடயுக்கு முன்னரேயே
பரமசிவனால் அனுக்கள் என்மர் காசஞ்செய்யப்பட்ட மன
முடையவர்களையும் எல்லாப் பொருள்களையும் விஷயமாகச்

செய்யுள் ஞானக் கிரியாசாமர்ததிய முடையவர்களாகச் செய்
ப்பட்டவர்களாய் மிருகஜீவரக ஜெனபதாம்.

மந்திரங்களின் இருட்டிசுரு முன்னோரேயே அணுக்கள் எண்
மர் பரமசிவஞால நீககரு செய்யப்பட்ட மலமுடையவர்களாய்
அதுபற்றியே விளங்கச் செய்ப்பட்ட ஞானக்கிரியா சத்தி
யுடையவர்களாய் மிருக்கும் விஞ்ஞான ஜேவலர்களாகச் செய்ப்பட்
பட்டார்கள். அவ்வாறே மிருகேந்திரத்திலும், இவ்வாறு
இருத்ததில் மல பரிபாகத்தை யனுசரித்து நரசமடைந்த மாயை
கன்மமகனையுடைய வித்தியேச பதத்திற்கு யோககியான
அணுக்கள் எண்மன வாமம முதலிய ஒன்பது சத்திகளுடன்
கூடி ஏழு கோடி மந்திரங்களைப் பரிவரமகவுடைய விஞ்ஞான
ஜேவலர்களாகச் செய்கிறொனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. (41)

(அ—கை) அந்த வித்தியேசவர்கள் யாவர்? என்ன
தொழில் செய்கின்றனர்? என்னு மரசவகைக்குச் சமாதானம்
கூறுகின்றார்.

(42) அந்நேசவார் முதலிய அந்த வித்தியேசவர்கள்
பதிபாயிருத்தலால் மந்திர முதலியோரை ஏவுகின்றனர்.
பரமசிவனுடைய இச்சைவால் ஏவப்பட்டவர்களாய் படை ததல்
கரத்தல் அழித்தல் அனுக்கிரகித்தல் முதலிய கனமகனேச
செய்கின்றனர் என்பதாம்.

அந்த அநாதர், குக்குமர், சிலோத்தமர், வகேநதிரர்,
வகருதிரர், திரிமூர்த்தி, ஸ்ரீகண்டர், சிஷ்டி என்னும பெய
ருடைய வித்தியேசவர்கள் மந்திர மகேசுவர்களாய் மிருத்த
லால் மந்திர முதலியோரை ஏவுதல் செய்கின்றனர். அன்றி
யும், படைததல் முதலிய நான்கு தொழிலையும் அவற்றிற்கு
துணையமையாத அனுபவ ரூபமான திரோபவத்தையும் செய்
கின்றனர் அவ்வாறே, சொசவாகமத்தில், படைததல், கரத்
தல், அழித்தல், மறைத்தல், அனுக்கிரகித்தல் என்னுமியற்
றைச் செய்கின்றனர் எனது கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பரமசிவ

ஹுடைய இச்சைபால் ஏவப்பட்டவர்களாய் என்பதனால் இவர்கள் ஐக்கொழில்களுக்கு அதிகாரிகளாயிருந்தும் இவர்களுக்குச் சிவசாயிய பிண்ணினைக் கூறுகின்றார் இவர்கள் அதிகார மலசு சேர்த்தகையுடையவர்களாதலால் எவத்தருந்தவர்களாயிருப்பதுபற்றி இவர்களுக்குப் பரட்சிவினைத காட்டி ஹம் கருத் தரவா யிருந்தரு தன்மை ஹம் கலை அவ்வாக் குறைந்திருக்கின்றது. மந்திர மந்திரோகவாகளுக்கு இவர்களைக் காட்டி ஹம் கருத்தரவா யிருக்குந் தன்மை குறைந்திருக்கின்றது. அதுபற்றியே சாஸ்திரங்களில் அந்தருசுரு ஏனையோரைக் காட்டி ஹம் மேலான தன்மை கேட்கப்படுகின்றது. எவ்வாறெனில், அனந்த சித்திகளையுடைய அவர்களுள், அனந்தர் மேலானவராயிருக்கிறார் என்பதால் என்க.

எவற்றையும் அறியும் விஷயத்திலே அனைவரும் சமமாகவே இருக்கின்றனர் என்பதுமெனின, ஹால்களில் விசேடவ காணப்படாமையாலென்க இவர்களுள்வருக்கும மகாபபிரஸபத்தில் அதிகாரம் நீங்குதலால் மேலாகப் பிகழுகின்றதெனது சொசவத்திலே கூறப்படப்படுகின்றது. எவ்வாறெனில், அந்தருடைய பூசிக்காலை மகான்களாயும், சகசவாக் திரளாயு யிருக்கும் அவர்களுக்காக சாவ கருத்திருத் தன்மைகருக் காண மாண மேலான வதாணமானது விநிகரப்பட்டிருக்கின்றது என்பதால் என்க.

(42)

(அ—கை) இது துவ்வாருக ஈசுவர தததுவத்திலிருப்பவர்களான இவர்கள் மந்திர மந்திரவாக்களெனது கூறப்படுகின்றன சொனக் கூறுகின்றார்.

(43) அததாததுவ அந்தாதததுவ என்னும் இந்த இரண்டிலும் அணுக்களும் அணுக்களின் பதிகளும் இந்த மந்திரோ தததுவம்கின்றனர். யாதொரு காரணத்தால் சொல்லானது பொருளில்காததாத ஆகாதோ அந்தக் காரணத்தால் சொற்களையுள்ள மந்திரவர்களுக்குப் பொருள்களாயிருக்கின்றனர் என்பதாம்.

சத்திர சதத ரூபமான் இரண்டு விதமான அத்துவாசி
 லும் மனனம் திராணம் எனப்பயற்றிப் பொருளான எல்லா மரி
 தல, சமுசாரிகளைப் பணுகொடுத்தல் என்னும் நேரமங்களுடன்
 கூடிய அணுகுறும் அல்லலுக்களின் பதிகளும் மந்திரேசுவ
 ரர் என்றும், மந்திர மந்திரேசுவரர் என்றும் கூறப்படுகின்றனர்.
 இதனால் அசுத்தரத்துவாசி விருத்தும் பாசமுடையோர்களும்
 மந்திரர்களாகின்றனவென்று அறிவிக்கப்பட்டது. அவ்வாறே
 பெரியோர்களுக்கும் பிரமா, விஷ்ணு முதலியோர் பிரதானர்க
 ளான மந்திரர்கள். புலனண்டதவி விருப்பவர்களையும், பாசப்
 பற்றையவர்களையும், சத்துவ, ரசச, தாமசர்களையுமிருந்
 தும் அணுகுறும் மந்திரர்களாவிரைக் கூறுகின்றனர். அது
 பற்றிப் பிறகு விபரம் பொருளைக் தெரிவிக்கும் சொற்கள்
 சடமாயிருந்தாலும் மனனம், திராணம் எனப் பிரிக்கப்பட்டு
 எல்லா மரிக்குருதகவ, சமுசாரிகளைக் கர்த்தவ என்னும் கரு
 மம் மந்திராகைய சூ சமடவியா நானகயால அம்மந்திரவசர்
 பொருள்களின் நிவித்தக காரணமாய் விருப்பவற்றி உபசர
 மாய் மந்திரங்களென்று கூறுகிறார்.

சடம படம முதலிய சொற்கள் அவற்றிற்குச் சத்தியசா
 லிடைகரக் கூடிய பொருள்களான சடம் படம் முதலியவற்றி
 னிருதகின்றனவாகக் காணப்படுகின்றன. ஆகலால அநந்தர் முத
 லியோரைக் கூறும் சொல்லடியவமான மந்திரங்களுக்குச் சத்தி
 யசாலைக்கக் கூடியபொருள்களான மந்திரேசுவரர்கள் மந்திர
 சபத்தினுக் பண்ணிப்பவராய்வித்தெதனாக. இதுவுகச்சொற்
 கள் மந்திரமே தேவனாகவென்று கூறும் பூர்வமீமர்ஸகர்
 கள் ஒதுக்கப்பட்டனர் என்றுகொள்ளி, அச்செனப்பொருள்
 சேதனைப் பொருளை யதிட்டதறுகின்றே தெய்நிற்செய்கிறபடியாக
 வெள்ள. ஆதலால பரமேசுவரன் வடிவத்தை யகிட்டத்துப்
 பண்ணிப்பதுபோல் மந்திர ரூபமான் சொல்லில் விளங்கிய
 இவன் முதலிய சத்தியசால் விடைக்கும் பொருள்களே பண்ணிக்
 கின்றன வென்று அறியத் தருத்தது.

(அ-11) இவ்விடத்தில் சொல்லானது செய்வகவுடன் கூடப் பிறுத்தலால் கட முதலியனபோல காரியமாயிருப்பதுபற்றிச் சொல்லுகரும் பொருளுக்கு முன்ன சம்பந்தமும் நித்திய மில்லாமல் சங்கேதத்தால் முடிந்தமையால் அந்தச் சங்கேதத்தைச் செய்தவனுள் கருத்தர் எவன்மறிந்த பரமசிவனேயாவனென்று கூறுகின்றார்.

(44) யாதொரு காரணத்தால் பொருளைப் பறித்தவனே பொருளின் பெயரைச் செய்கிறவனாகக் காரணப்படுகின்றானா, அந்தக் காரணத்தால் மந்திரேகவரர்களுடைய சிறப்புப் பொதுத தருமங்களைப் பறித்த பரமசிவன் அவர்களைப் பறிக்கொரு சொற்களான மந்திரங்களைச் செய்தனர் எனப்படும்.

எந்தக் காரணத்தால் புத்திரன் முதலிய பொருள்களுக்கு அப்பொருள்களைப் பறித்த பிறா முதலியவன் பெயரைச் செய்கிறவனாகக் காரணப்படுகின்றானா, அந்தக் காரணத்தால் மந்திரேகவர சொன்னும் பொருள்களுக்குச் சொற்களான மந்திரங்களைப் பரமசிவனே செய்தனர் எனவெனின, அந்தப் பரமசிவனே மந்திரேகவரர்களின் சிறப்புப் பொது இலக்கணம் அறிந்தவராகையாலெனக். மந்திரேகவரர்களுக்கும் பொது இலக்கணமாவது நித்தியத்தன்மை, விடாபகத்தன்மை முதலியன. சிறப்பிலக்கணமாவது மல சேதத்தால் அந்தந்தத் தானத்திலுள் ஏவத்தருந்தவர்களுக்கும் தன்மை பென்று அறியத்தகுந்தது. இவ்விடத்தில் மந்திரங்களை எனும் சொற்களுக்கு முதல காரணமாயும் வித்தியேகவரர்களின் சரிசம்; இத்திரிபம் முதலியவற்றிற்குப் பற்றுக்கோடான சுத்தரத்துவபுலன்களுக்கு முதல்காரணமாயும், சூண்டினிப் பென்னும் பெருகூட மகாமாயை வித்தித்தது. அவ்வாறே ரௌகவர சமத்தினம் மாயைக்கு மேல மகாமாயை பென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பிறுக்கேந்திரத்தினம் சதவியிரிசுந்து காதமும் அதிரிசுந்து கிந்துவும், அதிரிசுந்து மந்திரகர்க்காவகளும்கூண்டாகின்றன வென்றும், சுத்தரத்துவாவில் மகாமாயைக்கு-

என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விதமான விததை நகரவாச சதாசிவன் முதலிய சந்த தத்துவவாதிகளின் வேறுபாடும், அவற்றிற்குக் காரணமான பாலிகதூயினை விததி முறையும், மதவகம் முதலிய சிவாகமவாதிகளின் விரிவரயக கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விதமான திரயவாதியை விரிவரயகமான இவ்விதவிதவித உள்வேளை என்னும் கிரந்தத்தினால் மகமாவ சரணிக சபைப் பிருகதின்மையால் அவிசிரந்தி யறிந்துகொள்க. (14)

(௧௫—௧௬) பின்னர் அவ்வாறால் அவிசிரந்தி தருந்த உபாதி வேறுபாட்டால் வேறுபாட்டை படைத்த சந்தி சிவன்களோடும் விததியேசுவரர்களுக்கூட சோக்கை முடியிருக்கூட தன்மை துவகனில் வேகப்படுகின்றதென்று கூறுகின்றார்.

(45-46) வித்துவான்களால் விததிபா விததியேசுவரர்களில் அனுபக்கம், சந்திபக்கம், சம்புபக்கம் என்னும் முறையுபக்கங்கள் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன சிவன் ஒருவனாயும் விகரம் மற்றவனாயுமிருக்கின்றன. அவனதுசத்தியம் ஒன்றாயும் விகரம் மற்றவனாயுமிருக்கின்றன ஆதலால் சிவன் சத்தியென்னும் மிவ அநேகம் விருத்தற்கு உரிமையுடையவல்ல. அநேக விதவகையிருக்குமாயின் விகரமுடையவனவாய்ச் சடங்களாய் ஆகுமென்க. பரமசிவன் ஒருவனாயிருந்தும் யோகிபோல் அநேக தேவகளைப்பதிட்டித்துக் கொண்டிருக்கின்றான் என்று ஒரு பக்கததார் கூறுகின்றனர் என்பதாம்

உலகத்தின் அனுக்கிரகத்தினை பொருட்டிச் சிவன் மாதிரி மாயிருக்கின்றானென்று கருதி கூறுகின்றது; பாதொரு அனுக்கிரகஞ் செய்வனவசத்தியிருக்கின்றதோ அது மந்திரத் தன்மைபை அடைகின்றதென்றும். மதவிகரங்களுக்கு மேலான சுவரர்கள் இருபத்த நான்கு பெயர்களாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றனர். அனுக்கிரக சாரந்தவர்களும், சம்புவைச் சாரந்தவர்களும், சத்தியைச் சாரந்தவர்களுமாயுமுள்ள அநேக மந்திர கோடிகள் விசயத்தினை முன்னிட்டவர்களாகக்கொண்டு

உலகத்திற்கு ஆதாரங்களாயிருக்கின்றனர் என்றும் சிவபி
தைவிலே கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவர்களுள் அணுபக்கத்திற்கு மேலே கூறப்பட்டவரது
போல் வேறுபாடாயிருந்தும் தன்மை முத்திபரமாகவேயுள்ளது.
சம்புபகம் சத்திபாகங்களுக் கேடுவிவனில, சம்புசத்திகள்
அவிட்டித்தல்பற்றி உபசாரமாய் வேறுபாடு கூறப்பட்டிருக்கிற
தென்று, சிவனொருவனாகும் விகாரமற்றவனாக, மிருககின்றான்
என்கூறும் தொடக்கத்தால் கூறுகின்றார். இவ்விடத்தில் சிவ
னொருவனே உலகத்திற்குக் கருத்தாவாயும், அனைவரையும்
அணுக்கிரகஞ் செய்கின்றவராயும் இருக்கின்றார். ஏதனான
வின் அவர் அந்நதி முச்சுனாயிருக்கிறபடியே லென்சு அவ்
வாரே நொளவாகமத்திலும் சிறந்ததான சிவதத்துவமானது
ஒன்று என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது அவ்வாரே கருதியும்
உருத்திரன் ஒருவனாகவே இருக்கின்றான், அநேகரு யிருக
கின்றானிலலை என்று கூறுகின்றது. அநேக சகவர்களைச்
கொண்டால் உலக ரூபமான காரியம் நிகழாததாலென்க.
தேர் முத்தியவற்றின் செயல்கள் அநேகம் கருத்தானவையுடைய
தாயினும் ஒரு ஸ்தபதியின் இசையை யனுசரியாமல் உண்டா
காமையால் கருத்தா ஒருவனேயாவனென்க. அவ்வாரே எந்
தக் காரியத்தை அநேகர் தக்கனைப் பண்டிதர்களால் எண்ணிக்
கொண்டு கொளவந்தை விநம்பி நடத்துகின்றார்களே அந்தக்
காரியம் நிச்சயமாய் முடிவை உடைகிறதில்லைபென்று பெரி
யோராகளும் கூறுகின்றனர்.

சகவரத் தன்மையானது செஞ்சூர் விளக்கத்தையடை
தது என்னும் சொருபமாகதலை நாம் சம்பவியாதாகையால்
பிரவாகேசவரபகம் ஒதுக்கப்பட்டது. அந்த சகவரன் நித்
திவனாகும் சேதனனாகு மிருக்கிறபடியால் விகாரமற்றவன்.
அவனது சத்தியும் அவனுடைய தருமமாயிருத்தலால் அவன்
போலவே விகாரமற்றதாய் நித்தியமாயிருக்கின்றது. நித்திய
னான சகவரனுக்கு அநித்தியமான தருமம் கொள்ளக்கூடா

தரணைகளைக். அவ்வாறு கொண்டால் தருமமும் தருமி
யும் வேறு இவ்வையாதலால் தருமியும் அசித்தியமாய் முடியும்.
ஆதலால் அந்தச் சத்தி சிவன் இரண்டும் அநந்தர் முதலியோ
ரின் வேறுபாட்டால் அநேக விதமாக இருப்பதற்கு வேகவியமாவ
தில்லை. அவ்விரண்டும் அநேக விதமாக இருக்கின்றன வென்று
கொண்டால் அப்பொழுது விகாரமுடையவர்களைய மரணம் முத
லியனபேரல் சடங்குகளால் கடும் என்க. அவர்களைச் சடங்க
ளாகக் கொள்ளுதல் கூடாது சேதனைகளென்றே ஸூதர்களில்
கேட்கப்படுகின்றாலும் அசேதனத்திற்குச் சேதனை பொருளின்
அதிட்டான நிலைமைய பரிணாம கடாதரணையரென்கை.
ஆகையால் சத்தி சிவன்களின் வேறுபாடு உபசாரமாய்க் கூறப்
பட்டதேயாம். அவ்வாறே ஸூதர்களும் சாஸ்திர ஒருவன்
உபசாரமாய் ஸயமுடைய ஸய் என்தும் அநிகாரமுடைய அதி
காரி யென்தும் பேரகமுடைய பேரவிபேனதும், அவ்வாறே
அனறியும் லாதொரு பது வேறுபாடு ஸூதர்களில் சத்தி வேறு
பாடுபேரல் கூறப்பட்டிருக்கின்றதோ அது காரிய வேறுபாட்
டால் உபசாரமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது, காரியவேறுபாடு
சாதனை வேறுபாட்டா ஸூதரனாதென்தும் கூறப்பட்டிருக்கதல்
காரணம். மூலத்தின் இறுதியான பருதியால் இவ்விஷயத்தில்
ஶ்ரவணத்தின் சுவைகையைக் கூறுகின்றோம். அந்தாவது சிவ
னெருவனுமேயே பேரகபேரல் அநேக தேவனைப் பதிட்டித்
துச் சதாசுவனை அநந்தா முதலிய பெயர் வேறுபாட்டைப் படை
கின்றான் என்பதாம். (45-46)

(அ-கை) இந்தச் சங்கை பொருந்தாதென்று கூறு
கின்றார்.

(47-48) அந்தப்பரமேசுவரனுக்குச் சத்தியே லாதொரு
காரணத்தால் சரீரமாயிருக்கின்றதோ அந்தச் சத்தி ஒன்றாய்
யிருக்கின்றதோ அந்தக் காரணத்தால் பரமசிவனுக்குச் சரீர
வேறுபாடு உண்கையற்றது மேனமையடைந்த பருடர்
அநேகர். அவர்களுக்குச் சரீரம் இந்திரியம் முதலிய துணை
களின் வேறுபாட்டால் ஸூதரன மேனமை காரணப்படுகின்றது.

ஆகையால் அதிஞ்ஞாண்டான வேறுபாடானது உண்மையே
பாரு மென்பதாம்.

யாதொரு காரணத்தால் மலமறநனா யிருப்பதுபற்றிச்
சிவனுக்கு உண்மையாகச் சாதக மாயகாரியம் முதலிய தேகத்
துடன் சேர்க்கை யிலலசமையால் அவனுது சதத்யே தேகத்
தின் தொழில் சிவஞ்ஞானவதாயக கொண்டு உபசாரமாயத் தேக
மென்று கொள்ளப்படுகின்றதே, அந்த சத்தி ஒன்றே பென்
தும் உறப்படடிருக்கின்றதே, அத்தக் காரணத்தால் பாமேசு
வானுக்கு ஈசரான் முதலிய வேறுபாடு உண்மையறது.
ஆகையால் யோகிகனின் சரீர வேறுபாடுபோல் இவனுடைய
சரீர வேறுபாடு உண்மையறது. அவ்வாறாயின ஈகத முக
முடையவன் பதினோறு கண்களுடையவனென்று பாமசிவனுக்
கும் தூல்களில் சரீர வேறுபாடு கேட்கப்படுகின்றதேயெனில்,
அஃதுண்மையே அந்தச் சரீர வேறுபாடும் திவானத்தின்
பொருட்டே சொல்லப்படுகின்றது. அவ்வாறே பொட்கரத்தி
லும் சாதகனுடைய குறிப்புக்காகப் பாமசிவனுக்கு உருவம்
உறப்பட்டிருக்கிறதென்று உறப்படடிருத்தல் காண்க.

அனுபக்கத்திலுண்டான வேறுபாடு உண்மையென்று
மேன்மை படைத்த புருடர்கள் அனேகர் என்னுந் தொடக்கத்
தால் உறுகின்றார். இவ்விடத்தில் பேரக வேறுபாட்டாலும்
பிறப்பு இறப்பின் வேறுபாட்டாலும் பேரகமோதத்தின்
பொருட்டி மேன்மைபடைத்த இந்தப் புருடர்கள் அனேகராக
ளாகக் காணப்படுகின்றனர். அவர்களுக்கு விளக்கஞ் செய்
விகரும் விபஞ்சகங்கனான சரீரம் இத்திரியம் முதலியன இருத்
தனால, அவற்றாலுண்டான மேன்மைபும மேல மேலான
ருளக் கிரியைகளின் மேன்மைபும காணப்படுகின்றன.
ஆகையால் இந்த வித்தியா வித்தியேசவரகளுக்கும் மேலே
உறப்பட்டவாறுபோல் சிவனுடைய அனுக்ரக வேறுபாட்டா
லும் அவரவரின் அதிகார வேறுபாட்டாலும் புண்ணுறுபாட்
டாலும் அவற்றால்கித்தந்த வேறுபாடுண்மையேயுது (47-43)

(48-49) (ஆகையால் அவர்களை யதிட்டித்துச் சிவசக்தி தன் புருடார்த்தத்தை நிகழ்த்துகின்றன, ஆகையால் அவர்களைப் படைத்த வேறுபாட்டால் சிவ சக்திகளும் வேறுபாடுள்ளவாகக் காணப்படுகின்றன. குணத்தாலும் சாத்தியமும் அவர்களின் பெயரும் நிகழ்கின்றன என்பதாம்

எனதக் காரணத்தால் அவர்களை யதிட்டித்துச் சிவனும் அவனது சத்தியும் புருடார்த்தங்களை யளிக்கின்றனரோ, அந்தக் காரணத்தால் அவர்களின் வேறுபாட்டால் இந்தச் சிவ சக்திகளும் வேறுபட்டவைபோல ஆகின்றன சத்தியுடன் கூடிய அக்தப் பரமசிவனும் அவர்களின் காரிய வேறுபாடுடைய சேர்க்கையால் உபசாரமாய் அபபெயருடையவனாக ஆகின்றான். (48-49)

(அ-கை) ஆகையால் சிவனே அனைவருக்கும் அனாத் திரகஞ் செய்வனாகின்றாரென்று கூறுகின்றார்.

(49-50-51) நித்தியனாயும் அனாதியே மலமற்றவனாயும் சர்வஞ்ஞனாயும் சர்வ கருந்தாவாயும் கெடுக்கப்படாத சக்தி உடையவனாயும் கருத்தைத் தருபவனாயும் ஒருவனாயிருக்கும் பரமசிவன் அனைவருக்கும் நேசனாயிருக்கின்றான். இந்த ஸூலில் போதல் திபானம் முதவியன் முதவகடவதின் பொருட்டு இரண்டு தத்துவங்களை கூறப்பட்டன. சத்தி சத்தி மாண் என்பவற்றை மூர்த்தி மூர்த்திமாண் என்று ஒருக்கமாகச் சொல்லலாம் என்பதாம்.

இந்த ஸூலில் போக மோகமும் சித்திப்பதற்காக அறிவுக்கு விஷயமாக சகள் நடிகள்மென்னும் பெயருடையதாகவாவது, சத்தி சத்திமாணென்னும் பெயருடையதாகவாவது, இரண்டு தத்துவங்கள் கூறப்பட்டன அநதச் சத்தி சத்திமாணென்னும் தத்துவம் மரணமுற்றும் மூர்த்தி மூர்த்திமாணென்னும் சொற்கள் உண்டென்பது அறிவந்தாராதது. இதனால் இது கூறப்பட்டதாயினதது. அஃகாவது, அதிகாரானததையின்

கூரிய வேறுபாட்டால் மூப்பத்தினாண்டு கலை வேறுபாட்டால் பிரிக்கப்பெற்ற சத்தியை இறைவனது சரீரம் அச்சரீரச் சேர்க்கையால் இறைவன் சகலனென்று கூறப்படுகின்றான். தொழிலற்ற சத்தியுடன் கூடிய இறைவன் நிதகனாகக் கூறப் படுகின்றான். (49-50-51)

(51-52) சிற்சில நன்மை செய்வதிலேயே நோக்க முடையவராயும் சுகத்தைத் தருபவராயு் பிருகரும் ஆரன், இத்தச் சத்தி ரூபமான தேகத்தை வந்தட்டிதது, மறைக்கப் பட்ட ஞானகதிரிய சமாதததய முடையவர பிருகதவபற்றித் தானே சமாதததயமற்ற புருடர்களுக்குப் பேசு மோகூதக தாக் கொடுக்கின்றான் எனபதாம்.

இவானததிறகு விடயமான வடிவத்தில் விளங்கிய சத்தி ரூபமான வடிவத்தை பதிட்டித்தப பிறருக்கு நன்மையெய்வ னையே செய்வதில் நோக்கமுடைய பாமனிவன், மலத்தால் மறைக்கப்பட்ட சமாதததய முடையவரபிருததல பற்றித் தனக்குப் பேசு மோகூதகனின் பொருட்பிற தானே சமாதத தியமற்ற புருடர்களுக்குப் பேசு மோகூதகனை யனிக்கின் றார். அந்தப் பாமனிவன் பசுகனிடமிருந்து பாசங்களை வப களிக்கின்றான் எனபதினாவது, அல்லது அபபசுக்களை பேசுத்தின் பொருட்பெ மோகூதததின் பொருட்பெ அபகரித் தின்றான் எனபதினாவது ஆரன் என்று கூறப்படுகின்றான், அவ்வாறே துவளினும் பசுகனிடமிருந்து பாசங்களை இழத் தின்றான்; பசுக்களையும் மேலான பதததிறகு இழக்கின்றான்; ஆகையால் இறைவன் அனானிருநென்று கூறப்படபிருத் தல் காண்க. இவ்விஷயத்தில் அனுமானகு செய்யும் முறை பாவது, புருடர்கள் பேசுத்தின் பொருட்பாவது மோகூத் தின் பொருட்பாவது தானே பிசபிருதததபததருச சமாத் தராகின்றாரிலை. கட்டுப்பட்டுச சுவதத்திரமற்றனாகனாநிருத் தலாக; ஆடு முதலிய கட்டுப்பட்ட பசுவருடகா போல விவங்க ஆவளர்த்ற பாசுகள் உயிரின் பொருட்பெ தாளுக

பிரகிருதநிபபதயிலலை; நிநிநுத்தியடைவதயிலலை; சடப்
பொருளாகையால்; கயிதமுதலியனபோல. ஆகையால் என
னெருண பசுக்கனினபோக மோகந்திறகுதகாணமாச
இருக்கின்றனோ அவனே பாமசியனென்றுசுத்திததது (51-52)

(52) (இவ்விடத்தில்) வித்தியா வித்தியேசத்தன்மை
பாணது அபாமுதநியாகின்றது. பாமுதநி சிவசாயியமாகு
மென்பதாம்.

வித்தியா வித்தியேசர்முதலிய தானங்களுக்குப் பா முத்
தியை நோக்க, எவத்தருத தன்மையிருந்தாலும், அசுத்த
மாபலபைத தாண்டிபிருததலாலும், தினமலமாயிருததலாலும்,
மீண்டும சமுசாரச்சோக்கை நிகழாதாகையால், அந்த வித்தியா
வித்தியேசபதமானது அபாமுதநியாகக் கூறப்பட்டது சிவ
சாயியமே பாமுத்தியாகுமென்க. (52)

(53—54) மந்திரர் முதலியோர் பாமுத்திக்கு யோக்கி
யர்களாகையால் முத்தர்களென்னும் பெயரையடைகின்றனர்.
புருடன் பதியால் வினக்கஞ்செய்க்கப்பட்ட சாமர்த்திய
முடையவனு யிருக்கின்றான். ஆகையால் இந்தப்புருடனுக்கு
பதியோடு சாயியமுண்டாகின்றது. அனுவுக்கு முன்னரே
துணைக்கருவிகளை யனுசரிப்பதான சத்தியாணபபட்டிருக்கின்
றது. சத்தி முன் காணப்பட்டிருத்தலால் சிவசாயிய ரூபமான
முத்தியை சகலிராகநியாகக்கொள்ள முடியாது. பசுத்தன்மை
முதலிய சாதியோல் ஒன்றாகவும் கொள்ளக்கூடாது எனபதாம்.

மந்திரர்கள் பாமுத்தியடைதற்கு உரிமை யுடையவர்களை
பரே முத்தர்களென்னும் பெயரை யடைந்தவர்களா யிருக்கினா
கொன்பது கருதது. அவ்வாறாயின, சமுசாராவத்தையிற் புரு
டனுக்குச் செற்றறியோடு கூடியிருக்குத்தன்மை காணப்படுத
லால் முத்தநிலையிலும் புருடன் செற்றறியுடையனாகவே இருக்
கின்றனெனின, பதியால் வினக்கஞ் செய்ப்பட்ட சாமர்த்திய
முடையவனு யிருக்கின்றான் என்னும் தொடக்கத்தால் அது

பொருந்தாதென்று கூறுகின்றார் யாதொருகாரணதனால் புரு
டன சர்வஞ்ஞாயும் சர்வசாமர்த்திய முடையபு பு நுக்கும்
பரமபெருவு விளக்கஞ்செய்யப்பட்ட சத்தியபுடையவராய் நக்
கினாரே, அந்தக்காரணத்தால் இடம்புருடனாகது அவ
னுடைய சாரிபமுண்டானதது அலிதெவவாமெனின, சமு
சாரநிலைய விளக்கஞ் செய்விக்கும் துணைக்கருவிகளின் பரு
த்தை உணுகிதது சிற் செருக்கு அஞ்ஞான முதலியவற்றுடன்
சேரகனையும், மறவாகஞ்சு ஒரு முதலியவர் மீது மிருதி
யும் காரணப்படுகின்றன. அதுபற்றியே ஈசுவர நுணுகஞ்சு
ஆனாராய் ம் * சுவரோகதியே முதலியென்று கூறும் சங்கி
தாரத மீமான்சு பரிகளின் கூற்றுப்பொருத்தர்களைச் சத்தி
முதலானபட்டிருத்தலால் என்னும் தொடக்கத்தால் கூறு
கின்றார்

பிரஞ்ஞான (ஆகரவது சமுசாரியான) புருடனிடத்தில்
ஞானம் முதலிய சத்திகளையுடையவராயும், வடிவமில்லாத
பொருளுக்குக் குணசங்கிராந்தி பொருந்தாதாகையாலும்,
வடிவமில்லாத பொருளுகஞ்சு சங்கிராந்தி நிகழ்மென்பதிக்
திருடாததம் காரணப்படாமையாலும் சங்கிராந்திபக்கமானது
பொருந்தாது. இவ்விதமான சங்கிராந்தி முதலிய முத்திகளின்
கண்டனமொகாரமானது பூகிககந்த நுக்கவரான ஆசிரியரால்,
ஞானவரகம் விருத்தியில், குணகஞ்சுஞ்சு சங்கிராந்திகூறும்
விருப்பத்தில் உதரணமிலலை. உபதேசகதால் மரணுககனுடைய
புகருவியேயுறான ஞானம் தீபக்கிவிருது விருமுதலிய வற்
றில் நேரு தீபமுண்டாவது போல உண்டாகின்றது. வடிவ
மில்லாத பொருளுகஞ்சு சங்கிராந்தி கொண்டுதல் உலகநிலும்
சித்தமாயிலலை; விததுவானகாரிடத்திலும் சித்தமாயிலலை
யென்னும் பொருளுடைய காரணகனால் விவிவாப்ச்சரத்திக்குப்
பட்டிருக்கின்றது. அந்தச விவசாரியருபமான முத்தியும்
பகததன்மம் முதலிய சாதிபோல ஒன்றில்லை. ஆய்வாறன்றி

* சங்கிராந்தி — ஒன்றில் தீபம் துண்டு பெயிவிதொன்றற்கு வருதல்.

ஒவ்வொரு பொருள்கள் தோறும் வெவ்வேறாயிருக்கின்றது. சரதிரசயத்ததைத் தவிர சாதிகளையென்தரும் அங்கிடத்தி னேயே ஆசிரியரால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவசாமிய ரூபமான முத்தியை ஒன்றாகக்கொள்ளாவிடத்திலே மேலேகூறிய வரது புநடங்கள் அநேகரகையவால் ஒருவனுக்கு முத்தி நிகழ்வதால் அநீனவரும் முத்தியிடையே வேண்டியவருக்கல்ல அநேக மரகலே நெள்ளல்வேண்டும் (53-54)

(அ-வை) பரமரணமைய ரூபமான முத்தியும் கூடாதென்ற கூறுகின்றார்.

(55) புநடங்கள் அநேகரக வேறாக அறியப்படாதிருக்கின்றனரால் ஆகையால் பரமரணமாகவேயி லிகவெப்பொருந்தரது, எந்தக்காரணத்தால் புநடசத்திகளுகருது அனுகித்தன்மை விருந்தின்றமீதர, அநதக்காரணத்தால் அநதச்சத்திகளுகருது முத்தியிலேயே நரசரணிடையாகென்பதாம்.

முலத்திலே நரசரண இடையாதென்தும் சொல்லி அடுத்த அநிவிருக்கும் முத்தியிலே என்னும் சொல்லோடு சோத்தா கைக்க, முலத்தின் சிப்பதுகியால் முத்தி நிலையில் நையயிசர்க ளாலகொள்ளப்படும் அநிலிண்மைமும் பொருந்தரது; ஞானகவிரி யரசத்தியையும் அந்சத்தியையுடையவர்களையும் சித்தரூபமா யும் சித்தியமரையும் சாதித்திருத்தலாலென்று கூறுகின்றார். (55)

(அ-வை) அதுபற்றிப் பே அநதிரபரிநப்பதுபற்றி நித் திரமரபிருத்தலால் மேலகூறத்திறருக்காரணமாய் நின்ற சிவ னுக்காவது சத்திரூபமான அவனது ஐசுவரியத்திற்காவது நரசரண சிகழுதிறகலை. ஆகலால் ஐசுவரியம் நசித்த மற்றொரு ஐசுவரியம் உண்டாகிறதென்று பிரவாகேகவர வரதிகள் கூறு வது பொருந்தாதென்று கூறுகின்றார்.

(56) முத்தியுக் காரண நரவ சிவனுக்காவது அவனது சத்திக்காவது இன்மைகிடையாது. சமமரணருண்முடையவர்க ளரகையால் சிவனுக்கும் முத்தான்மர்களுக்கும் வேறுபா

தில்லாமல் அறிவு சிதழ்கின்றது. இவர்களுக்களுண்டான விசேடமும் மேலே கூறப்படுகின்றது என்பதாம்.

சிவனுக்கும் முத்தரன்மாசுகளுக்கும் சமமான குணமுடைமைப்பற்றிப் பிரிக்கப்படாமல் ஒரேவிதமாய் எல்லாவற்றையும் விடப்பமாசு செய்யும் ஞானாகிரியைகளின் விளக்கம் நிகழ்கின்றது. இவர்களைக் கரட்டிலும் சிவனுக்கு விசேடமென்னவெனில் விசேடம் மேலே கூறப்படுகின்றது என்பதனால் கூறுகின்றார். (56)

(57—முற்பாதி). ஆதிமத்தியம் அந்தமில்லாத பெருமை முத்தரனிடத்தில சிவனுனுண்டாயிருக்கின்ற தென்பதாம்.

முத்தரன்மாசுகளிடத்தில் ஆதிமத்தியமாத மற்ற எல்லாமறியுநதன்மை எல்லாம் செய்யுந தன்மை பென்னும் பெருமை இருந்தபோதிலும், அது அநாதியான மலத்தால் மறைபட்டிருப்பதால் கிமித்த காரணமான சிவனால் விசேடஞ் செய்யப்பட்டது. சிவனோடுவெனில் அநாதியாய்ச் சித்திரித்த மறைபடாத எல்லாமறியுநதன்மை எல்லாம் செய்யுநதன்மை யுடையவனென்பது முத்தரன்மாசுகளுக்கும் சிவனுக்கும் விசேடமாகும். (57)

(57—பிற்பாதி). இவ்வாறு சகலவசங்களையும் அளிப்பவனான பரமசிவனே உண்மைபுநதவனால் பூரிகாத தருந்தவன். அப்பரமசிவன் சந்தேஷ மடையுந்நீல புருடனுக்குச் சித்தியும் பாமுத்தியும் உண்டாகும் என்பதாம்.

இவ்வாறே அதர்வசிகையில் “சிவன் ஒருவனே மற்றைத் தேவர்களை நீக்கித் தியானஞ் செய்பத தருநதவன்” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால், அனைவருக்கும் அறுக்கிச்சொல் செய்வதாலும், எல்லாப் பொருளுக்கும் கருத்தாவாயிருந்தலாலும், அந்தச் சிவனால் அருளிச் செய்யப்பட்ட சிவானமங்களே பிரயாணமாகும். ஏனைய புத்தாகமம் முதலியன சர்வஞ்ஞானல்லாத புத்தர் முதலியோரார் செய்யப்பட்டதுபற்றி

துவந்துக்கொண்டு முன்புபெடைமைபால் பிரமாணமாகாவாம்; அவ்வாறே பெரியோர்களும் “கடதர் சர்வஞ்ஞாயிநுக்கிரூர். கபிலர் சர்வஞ்ஞாயில்லி எனபதிற் பிரமாணம் என்னை? பிரமணயின்மைபால் இருவனையும் சர்வஞ்ஞானாகக்கொண்டால் அவர்களுள், மதபேதமுண்டாகக் காணமுன்னை” என்று கூறியிருத்தல் காண்க.

அவ்வாறானின், விவாகமங்களும் பிற ஆசமங்களுடைய முன்புபெடைவல பிரமாணமற்றதே எனின், அது பொருந்தாது. முன்னினமையென்க. அஃதெவ்வாறெனின், பிற ஆசமங்க ளாலடையத் திருந்த முத்தி ரூபமான தானத்தை யறிவித்து, பின்னர் அவைகளாலறிபமுடியாத மேலான விஷயங்களை வினக் கரு செய்வதால் விவாகமங்களின் பிரமாணத் தன்மை தள்ள முடியாததேயாகும். இவ்வாறே, பெரியோர்களும் “மற்றைப் பிரமாணத்தாலறியப்படாததை அறிவிப்பது பிரமாணமாதும்” என்று பிரமாண இலக்கணக் கூறுகின்றனர்.

அன்றியும், அவசவர்களின் வருணங்களுக்கும், ஆச்சிரமங் களுக்கும், உரிய செயல்களை மனதினாலும் தாண்டக்கூடா தென்று, வருணங்கள் ஆச்சிரமங்கள் என்னும் இவற்றின் செயல்களை விரித்திருப்பதுபற்றி வேதங்களோடு முன்புபடா திருத்தலானும், வேதமறிந்த பெரியோர்களால் அதுட்டிக்கப் பட்டிருத்தலானும், பிறமதங்கள் போல இம்மதம் பாஷுண்ட மத மாகெனில்லை. அஃதெவ்வாறெனின், புராணம் இவ்வாறே முத லிப்பவற்றின் கவேதர், உபமந்ய முதலிய மதுரீஷிகள் விவாகம விதிகளை அதுட்டித்ததாகக் கேட்கப்படுகின்றன மகாபாரதத் திலும் காகாசபணிகளும் அகவத்தாமரவும், “இவர்களால் பாமேசுவரன் விவரிக்கத்தில் பூஜிக்கப்பட்டான்” என்ற வாக் கியங்களால் விவாகமவிதிகளை அதுட்டித்ததாகவும், கலர்குருதத் தில் விஷ்ணு ஆரதித்த அதுக்காகம் பெற்றிருசென்றும், அங் றியும் “ஓ கிருஷ்ண! விவாகாதனத்தைத் தவிர வேறு பிரியம் தானக்கு என்ன இருக்கின்றது” என்றும் உதயபட்டிருத்தல் காண்க

அவ்வாறே இராமாயணத்திலும், கார்த்த விரிய ஸ்மிருதி யிலும், “ பத்ருவகனான செங்கலகனால சிவரஸ்யத்தை வவன் கட்டிவைக்கின்றனோ ” என்பதனால் பிரதிட்டை முதலிய சிவா கம அர்த்தங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சிவ ரூபதீர்த்திலும் சிவாகமங்களின் மேகக்ஷ சொரூபங் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதர்வ சினையிலும், சுயேதானாவத உபசிடதத்தினும் இலிகக் ஸ்ரீரூப முதலியவை நீகடகப்படுகின்றன. ஆகையால், இச்சிவர கமங்களுக்கு மறைப பிரமாணங்களுடன் முரண்பாடு கிடை யாது. சிவாகமங்கள் மூலமற்றவைமூலம், சிற்சிவர்கள் தான் அதுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பது மிகலை. ஆகையால், சிவாகம கார் தியங்கள் மறைப பிரமாணங்களால் மறுக்கப்படாமல் ஏனைய பிரமாணங்களைக் காட்டிலும் மேம்பட்டிருத்தலால் அவசியம் அதுபட்டிருக்கத் தகுந்தவையேயாகும். அவ்வாறே மேகக்ஷ காரிகையிலும் “ சிவாகமங்களின் விஷயமானது ஏனைய பிரமா ணத்தோடு முரண்பாடின்றி ஏனைய பிரமாணங்களை வுண்டா கும் பயனைக் காட்டிலும் அதிகப் பயனளிப்பதனால் மகான்களா லும் ஆதரிக்கத் தகுந்தது ” என்று கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க (57)

(அ-க) இந்தப் பிரகாசம் வாரால் கூறப்பட்ட தென் றுற கேசவிக்ரு விடை கூறுகின்றார்.

(58) சுவிருத்திடைச் செயதவரான சத்தியோஜேதி சிவாசாரியர் இரதப் பிரகாசம் தத்துவங்களைக் கூறினார் என் பதாம்.

சுவிருத்தி என்பதும் சத்திருத்தி என்பதும் இரதவராக மவிருத்தியினை பெயராகும். அந்த இரதவராகமவிருத்தியை இடற்றியவரால் இந்தப் பிரகாசம் இயற்றப்பெற்ற தென்பது கருத்து. (59)

தத்துவ சங்கிரகம் முற்றுப்பெற்றது.

சதவிருத்தியின் வரக்கூடிய ரூபங்களான பூமீமத் சோடசரின் புத்திரஸூகிய சூரியஸூடைய கிரணாகளால் கச்சுரு செய்பப் பெற்ற அருளுரை மென்னும் இருக்கட்டத்தையுடைய அகோர னான னுரு செல்லில் முன்னிலையாகக்கொண்ட சிவனுவ் (அஃதா வது அகோர சிவசாரியசா) தத்துவருனத்தை அறிதிறகு இச்சையுள்ள விதனுவரண்களால் அனபுடன பிரசுத்திக்கப்பட்டு தத்துவங்களின் சுருக்கமான தத்துவ சங்கிரஹப் பிரகாரணத் திறகு இவருவரன விருத்திபானது விளக்கமாய்ச் செய்யப் பெற்றது.

அகோர சிவசாரியசா விபற்றப் பெற்ற

தத்துவ சங்கிரஹத்தின் விருத்தியுரை முற்றுப் பெற்றது.

சிவபெருமான் திருவடி வாழ்க.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றமபலம்.

சத்தியோஜோதி சிவாசாரியர் இயற்றிய
தத்துவத்திரய நிர்ணயம் மூலமும்,

இதற்கு

அகோர சிவாசாரிய ரியற்றிய விருத்தி உரையும்.

(தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு.)

உரைமங்கலம்.

—

எந்தப் பரமசிவனுடைய அதுக்கொகத்தினால் மனத்தினுற்
நித்தித்தறஞ்சிட காணப்படும் பொருள்களும், காணப்படாத
பொருள்களும் நிற்பெறுகின்றனவே. அந்தப் பரமசிவனை
வணங்கித்தத்துவத் திரய நிர்ணயத்திற்கு உரைசெய்கின்றேன்.

நூல்.

(அனந்தராக) ஆசிரியர் தன்னுடையநற்பபடும பிரகாசம்
இடைநீரின்மீ முடிதற்பொருட்டு அப்பிரகாசத்ததர உறப்
படும பொருள்களினால் பரமசிவனை விசேடித்து நமஸ்கரிச்
கின்றார்

(1) இவ்வபரமசிவ பிரகாசமுடையவரையும், தனவடத்த
தரயும் உள்ள யாதொரு பரமசிவன், மனத்தினுடைய பண்பித
மரண தன்மையை அறிந்து உபிரகாசின பொருட்டுப் பண்பித
மரண பலத்தைத் தருகின்றாரே, அவர் பொருட்டு நமஸ்கரிச்
கின்றேன் என்பதாம்.

இவ்வடிகளே பிரகாசமுடையவா என்றதனால், தான் இப்பிரகாசமே மலமில்லாதிருந்ததென்பதறி எல்லாப் பொருள்களின் யும் அறிவினா ஞானக்கிரியா சததிகளின் பிரகாசத்தை உருவிப் பரகலேயுடைய அநாதி முத்தன் என்பது பெறப்பட்டது. அவனுக்கு ஞானக்கிரியா சததிகளின் பிரகாச ரூபமான மல மின்புழைய அநாதியெனக் கொள்ளாமல், ஆதிமலன் க் கொண்டு அவனை ஆதிமுத்தனைக் கொள்வேமாயின், அவ னுக்கு அதனைச் செயதற்கு ஒருவன் வேண்டப்படுமென்பபடி அவனையும் ஆதி முத்தனைக் கொண்டு வரப்பெற்றி லேயும்தல் எனவது நுற்றதற்குடனும், ஆகலால் இந்தப் பரமசிவன் ஒருவருக்கும் வசப்படாமல் தனையதன்று யிருக்கின்றான் என்க.

இவ்விதமான பரமசிவன் சதநிரூபமான தனது மலமும் பரம மலத்தினுடைய பல விவறு வகைப்பட்ட தன்மைகள் பற்றிது மலத்தினால் மறைக்கப்படிக் கவதந்திரமில்லாத உயிர் களின் பொருட்டுப் பல வேறு வகைப்பட்ட பலன்களைத் தரு கின்றான் அவ்விவறுபற்றிப் பகரால் மலர்களுக்கு மலப் பாகத் திருத்த தருந்தவாறு பாமேகாந்ததையும், அபாமேகாந்ததத் யும் தருகின்றார். மலப் பரிபாக மறவர்களுக்கு மலப்பரிபாகம் வருத்தமாகவே அவ்வார்களின் புண்ணிய பாவ கன்மங்களுக்குத் தக்கவாறு பேரக ரூபமான பலந்ததத் தருகின்றார். இத் தால், இவர் எல்லா உயிர்களுக்கும் அதுக்கொரு செய்கின்றவர் என்பது சித்தித்தது. (ஆகலால்) அநாதியான ஞானக்கிரியா சத்திப் பிரகாசமென் னும் சிவத்தன்மையுடையவா பரமசிவனே (பாவர்) அவரின் பொருட்டு கமல்களிருக்கின்றேன். (1)

(அ - ௨௧) இவ்வாறு, ஞானசிரிப்பாபமாசாரியாசிய பரமசிவனை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு மாணாக்கர்களுக்கு இந் துணை மேட்பதில் அவ்வாண்டாதற் பொருட்டுத் தனது பிரகா ணத்தின் ஆசமயத்தை மேற கொள்கின்றார்

(2) பின்னர், அவர் உயர்களை லும் செயல்பட்ட கடன்கள் தத்திற்கு உரியவாளை பரமசிவன் அருளிச் செய்த ஞானவளின்

குருவினுடைய உபதேசத்தால் ஆழியப்பட்ட சில பொருள்களின் உண்மையை மந்தாதிதாரிகளின் நன்மையில் பொருட்டுச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகின்றேன் எனப்பரம.

இவ்விடத்தில் இரௌதவாதமத நூற் கிடைத்த பொருளினுண்மையைத் தத்துவ சந்திரமம் எனஹம் பிரகாணத்தாற் சுருக்கமாகக் கூறிக் கூடியபுலாங்கமத்தார் கிடைக்கும் பொருளை இந்தத் தத்துவத் திரய நிர்ணயம் என்னும் பிரகாணத்தால் ஆசிரிசர் கிளக்குகின்றார் எனக் கூறுகின்றாரா, தத்துவ சந்திரமம் எனஹம் பிரகாணத்து இறுதியில் 'சுவித்தி என்னும் பிரகித்தி பெற்ற இரௌதவ விருத்தியைச் செய்த சத்தி போஜாத சிவாசாரிபர் இவ்வாறு தத்துவங்களைக் கூறினார்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்தப் பிரகாணத்து இறுதியிலும் "சுவிதஸ்கு அந் திரேயுள்ள ஆதிபாணமைய நீக்குதற்கு கூடியபுலாங்கம் சம்பந்தமாக விருத்திகாரரால் இசைத்த தத்துவத்திரய நிர்ணயம் சொல்லப்பட்டது" என்று சொல்லுகின்றனர்.

எல்லா வுயிர்களாலுஞ் செய்யப்படும் கம்ஸ்காதத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளுபவர் பரமசிவனேதல்லா கம்ஸகாதத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளுபவர் எனஹம் அப்பத்தாற் பரமசிவனே கொண்படுகின்றனர். பரமசிவன் ஒருவனே தான் சரவேகனான பிருத்திபெற்றி எவ்வேராலும் ஆதாதிக்கத் தகுந்தவனுதலால், அந்தப் பரமசிவனு வருவிச செய்ப்பட்ட சிவாகமகை கீறால் பரமேசுவரன் முதல இடைவிடாத குருபரமபரை மூரையில் கிடைத்த பொருளினுண்மையை மந்த ஆதிவினரின் நன்மையில் பொருட்டுச் சொல்லுகின்றேன். (2)

(3) சுயபு என்னும் பரசிவமும், உயிரும, மாயையும் ஆகிய மூன்றும், சித்தமாய, சிவாகமாய், சந்திரகு சத்தி யுடன் கூடினதாய் இருக்கின்றன. ஆதலால், இம்மூன்று தத்

தவங்கள் மாத்திரம் கிராமமான காரியகளைத்தம் ஒழித்
தும் காலத்திலும் (ஒழிக்காது) நிலைபெறுகின்றன என்பதாம்.

இவ்விடத்தில், கூடி என்னும் பதத்தால், இன்னொருவ
ரால் ஏவப்படாமல் என்னும் சுவைதான் தருகின்றவர் என்கிற
காரணப்பற்றிப் பிசிக் முடிபாத நிதாத்நிபுடன கூடிப் பாய்
சிலன் குறிக்கப்படுகிறார். உயிர் என்னும் பதத்தால் உயிர்
கள் அநேகமாயினும் உயிர்த்தன்மை என்னும் சாதிப்பொருளும்
பற்றி எல்லா உயிர்களுக்கொன்றப்படும, மாயைபென ற்பொது
காய்க்குறப்பட்ட பதத்தால் அகாத புலனத்திரகுமுதற் கார
ணமான அகத்தமாயையும், சுதந்த புலனத்திரகு முதற்காரண
மான சுத்தமாயைப் பென்னும் கித்தவம் கொள்
ளப்படும். அவையே, இன்னொருவருமதில், 'மாயைக்கு
மேல் மகாமாயை' என்று கூறப்பட்டிருத்தல் காரணம். இந்த
மூன்றும் அநாகிரகையால் நித்தமாயுள்ளன. இவற்றை ஆதி
என்று சொண்டால் இவற்றின் தோற்றத்திற்குக் காரணம்
வேண்டிப் பட்டு அவ்வாறே மேலுஞ் சென்றுவாய்ந்திப்போடு
தல் என்னும் குற்றத்திலுமிடனும். இம்மூன்று தத்துவங்க
ளும் நித்தமென்று நாலகையிலும் என்னுங்க கூறப்பட்டிருத்தல்
காரணம். இன்னும், இம்மூன்றும் விபாபகமாயிருக்கின்றன,
இம்மூன்றும் சிவமும், உயிர்களும் எவ்விடத்தும் செவ்வதல்
என்னும் விபாபகத்தன்மையுடையன அவ்வாறு கொள்ள
வில்லையானால் ஆகாயம்பேரல் வடிவ நிலைநாடு பொருள்கொண்டப்
பட்டு எனக்குச் செவ்வதல் கூடாது ஆகலின், சிவனுக்கு
எல்லாப் பொருள்களுக்கும் நிலைகளமாயிருக்குந் தன்மையும்,
உயிர்களுக்கு எல்லா வடிவங்களினுஞ் சென்று புண்ணிய, பாவ,
கன்ம பலங்களை வகுப்பதற்கும் தன்மையும் கூடாதென்றவர்க
து கொள்க. மாயையும் தன் காரியத்தனில் விபாபகமா
யிருக்கின்றது. இவ்விடத்தின் ஆணவ மலத்தைப்பற்றிக்
கருத கருதென்கை பெனின், அவ்வாணவமலம் நிததிபமா
யும், விபாபகமாயுள்ள உயிர்களை அநாதியை மறைக்கும்
பொருளாதலின், அமலமும் அவ்வாறே நிததிபமாயும், விபா
பகமாயிருக்கும்என்பது அருத்தாபத்திப பிசமானத்தாற நித்

தித்தவனென்க. இவ்வாறு விவரமாகாதலோலையே, இம் மூன்று தத்துவங்களும் காதலிரு சத்தியுடன் * கூடியன. அவற்றுள், சிவமும், உயிர்களும் அறிவுடைப் பொருள்களாதலின், மூன்றையே உலகத்துக்குக் கருத்தாவாயும், போசத்தை அதுபசிப்பதாயும் இருத்தலுபற்றிக் காதலிரு சத்தியுடன் கூடியனவாகும். கந்தலிரு சத்தியிருத்தலால், ஞானிரு ஃசத்தியையும் உடையனவையாகும். ஞானக் கிரியைகளின் அறிவின் சொருபமாகலால், சிரியா சத்தி யிருத்தலுபற்றி ஞானசத்தியும் உண்டென்றறிந்து கொள்க. அவ்வாறே, அறிவானது ஞானக் கிரியா ரூபமென்று நூல்களினுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மரையையோலெனில், கந்தாவான பரமசிவனுடைய சத்தியால் அறிட்டிக்கப்படுதலின், கந்தலிரு சத்தியுடன் கூடியதென்று சொல்லப்பட்டது. ஆதலால், பதி, பசு, பாசம் என்னும் மூன்று தத்துவங்களும் காரியப் பொருள்கள ஒடுக்கின்காலத்தும் ஒடுங்காது விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. (3)

(அ—கை) இவ்வாறு, இம்மூன்று தத்துவங்களுக்கும் சமான தர்மத்தோடு கூடியிருக்குந் தன்மையைக் கூறிவிட்டு, இனி வேறுபட்ட தர்மத்தோடு கூடியிருக்குந் தன்மையைக் கூறுகிறார்.

(4) சிவனும், உயிர்களும் அளவில்லாத எண்ணையுடையவர் மாறுதலு வன்னும் பரிணாமம் அறநவர் அறிவுடனும் கூடினவர். மாறுதல்தவமோ எனில் ஒன்றே. மாறுதல் என நும் பரிணாமத்தோடு கூடினது அறிவிலலாதது என்பதாம்.

உயிர்கள் அனாதமாகலான, அளவில்லாத எண்ணையுடையனவாயின. சிவனோலெனில், ஒருவனானவன், அளவில்லாத எண்ணையுடையன் என்றது எவ்வாறு கூடும் எனில், அநேகமாகுளான் அறிவுடைப் பொருள், அறிவிலலாத பொருள்களுக்கு நிலைக்களமாய் இருப்பதால் உபசாரத்தால் உண்டான பேதத்தோடு கூடியிருத்தலுபற்றி உபசாரமாக அளவில்லாத எண்ணை

* கந்தலிருசத்தி—தொழிறசெய்யுஞ்சத்தி, ஃ ஞானசுத்தி—அறிவுருசத்தி,

புடைபவன் என்று கூறப்பட்டது. அல்லது, மலமில்லாமலி
னால் உண்டான எல்லாப் பொருள்களையும் அறிதலும், எல்லா
வற்றையுஞ் செய்வதுமான சிவத்தன்மையோடு கூடிய முதல்
தான்மரக்களையும் சிவசப்தத்தால் கொண்டு அளக்கிறத
என்றையுடையவன் சிவன் என்று கூறப்பட்டதென்பதாம்.

அந்தச் சிவனும், உயிர்களும் விகாரமற்றிருத்தல் பற்றிப்
பரிணாம ரூபமான மாறுதலுடன் கூடாதவர். முன் கூறிய
மாறுபேரல், சைத்தன்மையித்துடன் கூடினவர் மாபாதத்துவம்
என்னும் சுத்தமாயை, அசுத்தமாயைகளை மேலான புத்த
காரணமாய் இருக்கதலுபறி ஒன்றாயிருக்கின்றன. இவ்வாற
அநேகமெனக் கூறின் சட்டமாயும், அநேகமாயும் இருத்தவரல்
(கடும் முதலியன சை) அறிததமெனறுகி அவை தனக்கு
வேறான காரணத்தை புடையவ்வாகும். அம்மாயா தத்துவம்
முதல் காரணமாய் இருப்பதுபற்றியே, காரியரூபமான மாறுத
லுடன் கூடினதாயும், மன முதலியனபோற் சட்டமாயும் இருக்க
கின்றது (4)

(அ—கை) இவ்வாறு, சிவனுக்கும், ஆன்மாக்களுக்கும்
மாபாதத்துவத்தைவிட வேறான தாமமுடைமை யுண்டென்று
அறிவித்து இப்பொழுது ஆன்மாக்களைவிடச் சிவனுக்கும்,
சிவனைவிட ஆன்மாக்களுக்கும் வேறான தன்மை யுண்டென்று
கூறுகின்றார்.

(5) எவா எவ்விடத்துஞ்செலுதினர சாமர்த்தியமுடை
பவரே, அவரே சகவரர் அவருள், ஒருவனுள் பரமசிவன்
அநாதியாய்ச் சித்தித்த குண சாமர்த்தியமுடையவன்,
பதியோடு சமம்பெற்ற முதல்தான்மாக்களுக்கும், சகவரர் எனப்
படும வித்தியேசவரர்களுக்கும் அந்தப் பரமசிவனுளே மே மல
மின்மையும், எல்லாப் பொருள்களையும் விஷயமாய்க்கொண்ட
ஒரணத்திரியைகளும் உள்ளவாகின்றன என்பதாம்.

எல்லாப் பொருள்களையும் விஷயமாகச் செய்யும் ஒரணத்
திரியா சாமர்த்தியமுடையவரீனவரும், சுதந்திரர்களாயிருத்

தலபற்றி “சகலவர்” என்றும் மொழிபாட அடிப்படையில் தகுந்த வகை யாவர். அவர்களுள் ஒருவனுள் பரமசிவன் மரத்திலும் அநாதியாய்ச் சித்தித்த குண சாமரதியமுடையவன் என்று கிழை கூறப்பட்டிருந்ததனால், சிவனேயே சாமியம் எனலும் முதலியுடைய முதலான மாகக்ருகமும், சகலவர்களுள் வித்தி பேசுவார் முதலியோர்களுக்கும் கிமித்த கரணரான அநாதப் பரமசிவனேயே மகாமினையுமும், சிவத்தன்மையின் தீர்ப்பு முடிபு உள்வாயின் என்க.

அவர்களுள், சித்தியை அவர் முதலியோர் அதிகரம் மலத்தின் ஏகதேச சித்தியைப் பரமசிவனுடைய ஆணையப் பெற்று அநாதியாய்ச் சித்தித்த முதலானவர்களுள் வெளியில், பரமசிவனுடைய ஆணையக் விஷயமாகத் தவிராதவரல்லாதும், பரமசிவனுடைய பரமநிதி அடைந்தவர்களாதலாலும் ஒரு விதமான காரியத்தின் பொருட்டும் பிச்சிருத்திப்பதில்லை (5)

(அ - கை) அநாதி முதலான பரமசிவனுக்கும், சகலர், நிஷ்களர் முதலிய பேதமும், சகலர், தற்புருஷர் முதலிய பேதமும் தூலங்களிற் கூறப்படுகின்றதே எனில், அதற்குச் சமர்த்தரன் கூறுகின்றார்.

(6) சுந்தர சகலரான காரியவர்க்கங்கள் எந்திரத்த மான முதற் காரணங்களை முதன்மையாக வுடையன. ஆதலால், அநாதியாய்ச் சித்தித்த அவாயிவிடத்தில் தூல் களில்கூறப்பட்ட யாதொரு சகலர், நிஷ்களரேதமும், சிந்திய முதலிய பஞ்ச சிந்தியத்தின் விஷயமாகக் கொணட சகலர் முதலிய பேதமும் உபசரமாகக் கூறப்பட்டன என்பதாம்.

சுந்த சகலப் பொருதியும், அசுந்த காரியத் தொருதியும் சுந்த முதற் காரணத்தையும், அசுந்த முதற் காரணத்தையும் முதன்மையாகக் கொண்டு தீர்மானிப்பதன் “தீர்மானிப்பதன்” எனலும் விஷயசொல் முலத்திலில் யாபினும் சோத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். ஆதலால், அநாதியாய்ச் சித்தித்த அநாதப் பரமசிவனிடத்தில் யாதொரு சகலர்,

நிஷ்கள பேதமும், கிருட்டி, திதி, சகசரம், திரோதாவம், அறுக்கிரகம் என ஆறாம் பஞ்ச கிருத்தியத்தை எதிர் நிர்ணயிதையாய் விஷயமாகக்கொண்ட * ஈசானம், தற்புருடம், அகேசம், வாமதேவம், சத்திரியோஜாதம் என்னும் பேதமும் கூறப்படடனவோ அமையுனத்தும் தன்ன காரியமான உத்தியோக பேதம் பற்றியும், கிருட்டி முதலிய காரியரூபமான உபாதி பேதம் பற்றியும் நூல்களில் உபசாரமாகக் கூறப்பட்டனவேயன்றி உண்மையிலில்லை. அவ்வாறே நூல்களில் “அதிகார சிவம், பேரகசிவம், இவச்சிவம் என ஆறாம் சிவபேதமானது காரிய பேதம்பற்றி உபசாரமாகக் கூறப்பட்டனவேயன்றி உண்மையிற் கூறப்படவில்லை” என்றும், “சகவரன், சதாவென், சந்தன் என்னும் பேதமும் காரிய பேதம்பற்றியே சம்பவீத தன்” என்றும் கூறப்பட்டிருந்தல காரணம்.

பக வர்க்கவகளுக்கு உண்டான சகன், நிஷ்கள பேதம் உபசாரமே, உண்மையேயெனில் உண்மையே, எவ்வாறெனில், சகவர்கள், மூமவமுடையவரென்றும், கலாசம்பந்தமிருந்து ஞானத்தால் காமம் நசித்து வாசனா பலத்தால் சிறிது காலம் கலாசம்பந்தத்தோடு இருப்பவரென்றும் இருவகையினர். சித்தவரும், பிரளயத்தில் கலைகள் ஒடுங்கினமையால் ஆணவமலம் கண்மலத்தோடு கூடிப் பிரளயரஸமென்றும், ஞான, பேத முதலிய சத்தனங்களால் கண்மம் நசித்து ஆணவமல மாத் திரத்துடன் கூடி விரிந்தானவன் என்றும் இருவகையினர். முத்தாணவ வேகவெனில் மலமற்றவனே. இவ்வாறே தவிரயம்புலாகமத்தில் “ஆத்மா மல பதமுடையவரூபம் பின்னர்த் திகையினால் விமலரூப முத்தரூபிருக்கின்றான். அந்த ஆத்மா கேவலனென்றும் சகலனென்றும், அமலனென்றும் முற்று அவத்தையை யுடையவனாகின்றான்” என்று கூறப்பட்டிருத்தல் காரணம்.

(6)

* ஈசானம் -அறுக்கிரகத்தையும், தற்புருடம்—திரோதானத்தையும், அகேசரம்—சங்கரத்தையும், வாமதேவம்—திதியையும், சத்திரியோஜாதம்—கிருட்டியையும் செய்யும்.

(அ—கூ). பிணை, பரசத்தர் கட்டுப்பட்டிருக்கும் ஆன்மாவின் சொருபத்தைப்பற்றிக் கூறுகின்றார்.

(7) ஆன்மாக்களுக்கும விவணுகுரிய குணம்போல் எங்குந் சென்றிருத்தல் என்னும் வியர்ப்பத தன்மை முதலிய குணங்களிருக்கின்றன. எல்லா ஆன்மாக்களுடைய அநந்தக் குணங்கள் ஒரு மலத்தால் அநாதியே மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதாம்.

விவண்ப்போல் ஞானக் கிரியா ரூபமாயும், வியர்ப்பமாயும் உள்ள சொருபமனது, ஆன்மாக்களுக்கும இருக்கின்றது. அவ்வாறே இருக்கிறதானால், 'யாதொரு கரணத்தால் முத்திக் காலத்தில் ஆன்மாக்களுக்கு எல்லாப் பொருள்களையும் விவரமாகக்கொண்ட ஞானக்கிரியா சத்திகள் தோன்றுகின்றனவே. அந்தக் கரணத்தால் எப்பொழுதும் ஆன்மாக்களிடத்தில் ஞானக்கிரியைகள் இருக்கின்றன' என்று கூறப்பட்டிருக்கலாம்.

எல்லா ஆன்மாக்களுடைய சொருபமன அநந்த ஞானக் கிரியைகள் தன்னுடைய பிரகாசத்திற்கு வேறு விவரமைய விரும்புகின்றமையால் ஒருவிதமான மனமென்னும் பொருளாக மறைக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த மலமானது அநாதியே இருக்கப்பற்றி ஒன்றெனவே கொள்ளலவேண்டும். அவ்வாறானால், அநேகம் கனக்கொள்ளின் அம்மலம் சடமாயிருத்தலால் அநேகமாயும், சடமாயும் உள்ள கடம் முதலியவற்றிற்கு வேறு காரணம் வேண்டப்படமாறுபோல இந்த மலத்திற்கும் வேறு காரணம் வேண்டப்படும். அவ்வாறாயின், ஆன்மாக்களுக்கு அநாதியாக மறைத்தலைச் செய்வதுகூடாது இவ்வாதேயத் தவிரயம்புணராமத்திலும் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. (7)

(8) அந்த மலத்தால் அநந்தம் பிள்ளாதனவாயுள்ள ஆன்மாக்கள், தமது சரமாததியத்தினை விளக்கப் பூரணச் செயற்பாடுவாயும், அதியிலாதனவாயும் இருக்கின்றன என்பதாம்.

மாமர்கள் தமது சாமர்த்தியத்தை மலத்தால் புறக்கணப்படுத்த
தரீகவும், எல்லாப் பொருள்களையும் அறியும் தன்மையுடைய
தரீகவும் தரமே செப்துகொள்ளுதற்குச் சாமர்த்தியமுடையன
வாகக் காண்பதாம்.

ஆன்மாக்கள் மலத்தோடு கூடியிருத்தலால், தமதுசரீர்த்
தியமான ஞானநிலையா சதநிலைய விளக்கம் இன்றிச் சதநி
தம் இல்லாதனவாயும், ஞானமில்லாதனவாயும், கிரியையில்
ஊதனவாயும் ஆகின்றன. ஆதலால், தமது சாமர்த்தியத்தை
விளக்கம் செய்யக்கூடிய சிவனை எதிர்நர்க்கின்றன எனபது
கருத்து.

கலோகத்தின் பிறபதியால் ஆன்மாக்கள் தமது ஞானத்
தினால் தமது சாமர்த்தியத்தை விளக்கத்தைச் செயது
கொள்ளுமென்றல் கூடாது என்று உறுதிபற்றா.

அவ்வாறு கூறியதன் கருத்தாவது, மலமானது திரவிய
மாயிருத்தலால் கண்ணினுள்ள திரவியமான படம்மேபோல
ஞானமாதிரிததால் காசமடைவதிலும், ஆனால், வேறு
கண் வைத்தியன் செயலால் படலம் நசிப்பதுபோல, மலம் நசு
கா விபாபாசமான நிகழ்வினாலேயே நசிக்குமென்க. இங்
கிலும் தத்துவ சங்கீரக வகு விபாக்பானதில் கம்மால் விரி
வாப்க் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க, (8)

(9) பரமேஸ்வர காரணத்தால் ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தின்
தடைபிருத்தல்பற்றிச் சிவனால் உலககாரம் அனதிரயபச நித்
தித்திருக்கின்றதோ, அந்தக் காரணத்தால் ஐந்த ஆன்மாக்கள்
சிவனால் மறைக்கப்படுவனவாகவும், கட்டப்படுவன வாகவும்,
பிரகாரிக்கப்படுவனவாகவும், பொருக்கப்படுவனவாகவும் இங்
கின்றன எனபதாம்.

ஆன்மரக்கள் மலத்தால் மறைக்கப்பட்டிருந்ததால், மலத் தால் மறைக்கப்பட்டதே பதமசிவனான ஆகாதிபே தன்வசமாகச் செய்தப்பட்டிருக்கின்றன ஆதக் காரணத்தினால்தான் இங் வன்மரக்கள் திரோகான சத்திபால மறைக்கப்பட்டிருக்கின் றன. கனம் பலன்களை அதுபவிப்பதற்காகக் கலை முதலிய தத் துவகதளைய சட்டப்பட்டுருகின்றன இவ்விடத்தில், திரோ தானமென உறு, பாசத்திற்குச் சமர்த்தியத்தை உண்டிபண்ணி, ஆன்மரக்களுக்கு வேரகியமான போகல்களை அதுபவிக்கச் செய்தல் என இம் திரோபவமாகும். பின்னர், மலபரிபாகம் உறுது திசைநிலையால் மலம் முதலிய பாசம் நசுக்கச்செய்து சோகிசுக்கை தூத்தவராவா. அதற்கு சிவதன்மைபின் வினை கத்தால் அறிவிக்கத்தகுந்தவராவும் ஆகின்றனர்.* (9)

(அ—கை) இவ்வித்யத்தில் பூதவபகிபினுடைய ஆசவகை கையக் கூறுகின்றா

(10) ஞானம் முதலிய சமர்த்தியம் தீததியமாய்ச் சித் தித்திருத்தால் மலம் முதலியவற்றை ஒப்புக்கொள்ளுவது தியாயமாகும் எனில், அஃதுண்மையே. பாடுதாரு காரணத் தால் ஈகவானிடத்தில் ஞானக்கிரிய சமர்த்தியம் தீத்திய மாய்ச் காணப்பட்டிருக்கின்றதே, அந்தக் காரணத்தால் அத னினும் வேறாய் ஆன்மாவினிடத்து அபித்தியமான ஞானக்கிரி யைகளை ஒத்துக்கொள்ளுதல் கூடாது என்பதாம்.

ஞானக்கிரிய சமர்த்தியம் தீததியமாகச் சித்தித்திருத் தால் அவற்றை மறைத்தற் பொருட்டு மலம் முதலியவற்றை ஒப்புக்கொள்ளுவது தியாயமாகும் அந்த ஆன்மாவினிடத் துள்ள ஞானக்கிரிய சமர்த்தியம் அபித்தியமாய்ச் காணப்படு திறபடியால் மறைக்கத் தகுந்த மலம் முதலிய பொருள்களை னதற்காக ஒப்புக்கொள்ளல் வேண்டும்? என்று ஆசவகை திகழ் அதற்குச் சமர்த்தனை கூறுகின்றா. அஃதுண்மையே.

* சிவதன்மை விவக்கப்பெறுகின்றனர் என்பது கருத்து.

காஞ்சொரு காரணத்தால் நகவாஸிடத்தில் அந்த ஞானக்கிரியா ரூபமான மைத்தனியமானது நித்தியமாகக் காணப்படுகிறதே, அந்தக் காரணத்தால் ஆனமாக்கனிடமிருந்தும் ஞானக்கிரியைகளும் மைத்தனியமாயிருத்தல் பற்றி நித்தியமேயாகும். அவ் ஞானம் கொள்ளாவிடில், ஆன்மர்களுக்கும் கிவாரம் ஏற்பட்டுச் சடததன்மை, அநித்தியதன்மை முதலிய குற்றங்கள் சம்பவிக்ஞம் என்க. (10)

(அ—ஊ) மலப என்னும் பெருநீர் ஒததுக்கொள்ளா விடின் ஆன்மாக்களுக்குச் சரீர சம்பந்தமும் சம்பவியானது என்று கூறுகின்றார்.

(11) சமசாரிகளுக்கு மாயாவிக்காரமான தேக சம்பந்தத்தில் கனமத்தோடு கூடி உ மலமானது காரணமாய் இருக்கின்றது. மலசத்திகள் ஒவ்வொரு ஆன்மாக்கள் தோறும் வேறு வேறாக இருந்துகொண்டு ஆத்ம ரூபமாகக் கனமத்தினின்றானப்பதாய்.

கனம் பலன்களை அனுபவிப்பதன் பொருட்டுச் சரீர முதலியவை அவசியமாதலால், மலயிலாத முததாந்தமாகக் கருதுக் கர்மாறுபவம் இவ்வமைப்பறிக் சரீர சம்பந்தம் இல்லை. இவ்வாறே ஸ்ரீ சுவாமிபுவாகமத்தில் “பனவின்னுடைய மாயாமய மரண எவ்வ உன்பொருள்களும் கர்மா நபவதிறகாகவே இருக்கின்றன” என்றும், “அவ்வாறேவேறிடத்திலும், உரிக்க றுக்குக் கனமத்தினாலும் அநேகவிதமான சரீரங்கள் உண்டா கின்றன” என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறாயின் லலம் ஒன்றாதலால் ஒரு ஆன்மாவினுடைய மேகநிலத்தில் எவ்வ ஆன்மாக்களும் மேகநில அடையவேண்டாம் என ஆசுவாகை நிகழ், மலசத்திகள் என்னும் பின்பாநிபரம் சமாதா னம் கூறுகின்றார். அந்தாவது, மலரானது ஒவ்வொரு ஆன் மாக்கள் தோறும் வேறு வேறான அநேக சாதகருடன கூடி விருத்தலால் ஒரு சத்தியானது பரிபரகத்தால் கனமக் அந்தச

சத்திரியம் மறைக்கப்பட்ட ஆத்மாவக்குத் தான் மோகம். அனைவருக்கும் இல்லை பெண்பது கருதது எனக, (11)

(12) மலமரணத் பஞ்சுலமகடயுங் காலத்தில் ஆன்மரக் களி னுடைய ஞானக்வின்புகளை மறைப்பதினின்றும் நீங்குகின்றது பரிபாக விசேச சத்த சோக்கைபால் அந்த மலமரணது ஒவ்வொரு ஆத்மாவிற்கு ஒவ்வொரு சமயத்தில் ஒவ்வொருவிதமாக நீங்குகின்றது என்பதாம்.

மலமேர வெனில், பரிபாக மடைவதனால் ஆன்மரக்களி னுடைய ஞானக்வின்புகளை மறைத்தவினின்றும் நீங்குகின்றது அமமலம் சடபபொருளாகி நுதலால், தானாகவே நீங்குகின்றன ஆயின், எதனால் நீங்குகின்றதெனின், வெணுடைய செயல்களான திசைக்கிணையே நீங்குமென்று மேலேசொல்லி விருக்கின்றோம். பரிபாக விசேச சோக்கைபால் என்னும் பிற்பகுதியால், அந்த மலபரிபாகமரணது, முறைபே விரிவற்ற சமயவழியை தரமனார்போல் நியதமான காலத்தையுடைய திசை என்று கூறுகின்றார். (12)

(13) ஆகலால், பரிபாக விசேச சம்பந்தத்தால் பரிபாகத்தின் தாததமயிமம் நிகழ்ந்து அமமலபரிபாக விசேஷ ஞானமே சாதன வேறுபாட்டால் ஆன்மரக்களுக்குப் பற்பா முத்தி, அபரமுத்தி என முத்தி வேறுபாடுகள் நிகழுகின்றன என்று கூறுகின்றார்

(13) ஆகலிற்றான் ஆன்மரக்களுக்குக் காலபதம், குணபதம் என்னும் சாதன வேறுபாட்டால் முத்தி வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. வேறு காரணத்தாலிலை, ஒரு காலததும் கசவரவிடத்திருந்து முத்தி வேறுபாடு சமயவிக் காது என்பதாம்.

மதங்கம் முதலிய மூலாதமங்களில் எழு விதமாகக் கூறப்பட்ட முத்தியானது பத்தி செந்தை என்னும் குண வேறுபாடு

னவே வேறுபாடு முதலிய சாதன வேறுபாட்டால் உண்டாகின்றன. அசாதன வேறுபாடானது மலபரிபாக தாரதமயிபந்தினாலேயே நிகழ்கின்றன. வேறு விதத்தால் நிகழ்தவினலை. மலபரிபாகத்தைத் தரணமாகக் கொள்ளாத தனித்த நசுவாஸீடமிருந்தே இவ்விதமுதற் வேறுபாடுகள் உண்டாவனவாக. இவ்வாறு கொள்ளவினலையானால், நடுவிண்மை முதலிய தோஷங்கள் நசுவாஸுக்கும் உண்டெனக் கொள்ளவருமா எனலா ஆனவர்களுக்கும் அதுக்கிரகம் செய்யும் நசுவாஸுக்கு நடுவிண்மை உண்டென்றல் கூடாது என்பது (13)

(அ—ஐ) இம் மலபரிபாக தாரதமயிபமபற, நியே கைடாகம் முதலிய தீனைய வேறுபாடும் பொருத்தமுடையன என்று கூறுகின்றா.

(14) இவ்வாறு அளவில்லாத மலபரிபாகம் என்னும் விமித்தத்திற்கு ஏறப, நசுவாஸுவு முத்தியின் பொருட்டு நல்ல வுத்தியுடன் சாதன வேறுபாடுகளை கூறப்பட்டன. அவனேறு பாடுகளை வேறு தரணத்தாற் கூறப்படவினலை என்பதாம்.

இதன் ஒருத்தாவது, மலபரிபாகம் அநேகமன்றி ஒரே விதமாய் இருந்தால் மல நிரித்திக்கான உபாயமும், நிரித்தியினுணுண்டாகும் பயனும் ஒரேவிதமாக இருக்கவேண்டும். அவ்வாறென்பதின், மலபரிபாகம் அநேக விதமென்க. இவ்விதமான தீனையின் வேறுபாடும் மலபரிபாகத்தின் வேறுபாடும் நமமால் மிகுக்கேற்றவிருத்தி நினைகபில விரிவாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. (14)

(அ—ஐ) சாதனங்கள் அநேகம் என்பதை விரித்துக் கூற ஆரம்பிக்கின்றா.

(15) மலமானது அந்த ஆன்மாவிற்கு எவ்வகைப்பட்ட பாசங்களோடு எவ்வாறு நினது தடைசெய்கின்றதோ, அவ்வாறே அந்த ஆன்மாவிற்கு அவ்வகைப்பட்ட பாசங்களோடு.

அவ்வாறு நின்று பந்தப்படுத்துந் தன்மைவினிதனும் நீங்குகின்றது என்பதாம்.

மலமானது, எந்த விஞ்ஞான கேவலர் முதலிய ஆன்மர்களுக்கு எதனுடைய பரிசுகளையோடு எவ்வாறு நின்று தடைசெய்கின்றதோ, அந்தந்த ஆன்மாக்களுக்குத் தன்னுடையிருக்கும் அத்துணைபரிசுகளோடு, தான் பந்தப்படுதல் தன்மைவினின்று நீங்குகின்றது. அந்தரவது, விஞ்ஞான கேவலருக்கு மலம் தான் மாத்திரமாயிருந்து தன்னுடைய ரூபங்களான அறிபரிமை, செவ்விலலாமை, கேடடைதல் என்னும் பரிசுகளோடு கூடித் தடைசெய்கின்றது. இவ்வாறே சுவாயப்புவரமத்திலுடிகூடப்பட்டிருந்தவர்களுக்கும், பிரளயக்கல்நுக்குக் கனமது லுடன் கூடி மேற்கூறப்பட்ட பரிசுகளோடு தடை செய்கின்றது சகலருக்கு அக்கன்மையினாலும், அவற்றிற்கு உரிமைபாண பொது சிறப்பு என்னும் புவனங்களோடும் மேற்கூறிய பரிசுகளோடும் கூடித் தடைசெய்கின்றது நீங்கும் பொழுதும் அவ்வவற்றோடு நீங்குகின்றது என்க. (15)

(16) (ஆதலால்) இவ்வாறு மலபரிசுகளோடு செயய்க்குடிய முதலி சாதனங்கள் யாதொரு காரணத்தாலும் செவ்வாத்நிறமாக என்ன செவ்வகமவகன்ற காணப்படுகின்றனவே, அந்த முதலி சாதனங்கள், மலப்பரிசுகத்தின தாத்தமயிபரிசு அந்தக் காரண வேறுபாட்டிலையாயின யுத்திரபுடன் கூடினவையாகச் சித்திப்பதில்லை என்பதாம்.

வேறாயும், உடனாயும் உள்ள பரிசுகளுக்கு பரிசுத்ததச செயவனவாயும், சகல முதலிய வேறுபாட்டால் சாதன, பிரதானமென்னும் பகுப்பினையுடையனவாயும், கைட்டிகம் முதலிய வேறுபாடுகளையுடையனவாயும் வினங்கும் திணை என்னும் சாதனங்கள் எந்தக் காரணத்தால் நலத்திறி செவ்வப்படுகின்றனவே, அந்தக் காரணத்தால் அந்தச் சாதனங்கள், மலப்பரிசு தாத்தமயிப மென்னும் காரண வேறுபாடு இல்லையாயின்

யுத்திக்குப் பொருத்தமாகச் சித்திப்பதில்லை. ஆதலால், இன்ன
உயிற் கூறப்படுஞ் சாதன வேறுபாடு யுத்தியோசி பொருத்த
வேண்டியபடியே என்னும் அருத்தரீதியிற் பிச்சமணத்தால்
மூத்தி வேறு ரீதியிற், அதற்குக் காரணமான் மலபிபாக வேறு
பாடிம உத்தியரங்க கொள்ளத்தக்கன

மலபார் பாகததிற்கு ஆடைபாஷைகள் நூல்களிற் செல்லப் படுகின்றன. எங்ஙனமென்பில், கந்த ஆன்மாவைக் குறிக்கத்தக்க நிகழ்ச்சி மலபார் கிண்திதே ஆகந்த ஆன்மாவிற்கு அந்நடைபாஷை மாக முத்திதெவ் மிகுந்த விருப்பமும், சமூகத்ததில் வெறுப்பு, சிவனடிபாஷைகளி, கனக கிரந்தததும், சிவசாகிதிரதங்களில் பதனடியா நிசுமும் இவ்வித ஆடைபாஷை இந்நூததததன் ஆகிரி பாஷை திடகா செயயத் தருதததததவா இவ்விததததத, திடகைக்கு உரியததததர் என்க

(அ) (ஆ) இவ்விஷயத்தின் பற்றாடலுமீன் ஆசனம்
அபக - துதிநாடு.

(17) மல்தகைத் பகருவராகச் சென்னை வவர்? எனில், அவரொருவர் உயிரகரின் பொருட்டுப் பலவிதமான கஷமங்களுக்கேற்பட சரீர முதலிய சாதனத்திற்குக் கூடிய பலவிதமான பேசுகொண்டே முதற்கொண்டமான் அசுத்த மனையிலே நுந்து தேறியுவிட துணிததுக் கூடுமிகுகொண்டுதேர அயிரேவம எனபதரெ

மலம், தான் கடமாயிருந்ததல்ல தானே பரிபரமனடை
யானது ஆகலால், அதனைப் பரமனது செயலவர் யார்? என்
பது யினுயின் கருத்து. இதற்குக் கூறிய சமாதானமாவது எவ
ரொருவர் நடுநிலைதமனை கண்மனதனுக்கு போகியபமன் நானு
யிக் கததுகரதுபவனகையும, அசகத துக்கரதுபவனகைக்கு
குக் சாதனவகளைகள் சரிசு முதலியவற்றையும், அசகத மரபு
தத்துவத்திலிருந்து 'தொழுவியிதது உயிராகளின் பொருட்கு

உ மண்பரிபாகத்தில் நிகழ்வது சுத்தநிபாடம்.

கொடுக்கின்றாரோ அவரான பரமசிவன் அந்தப் பரமசிவனை மலதலையும் நிவேதனம் சத்தியாவ பரமமடைபத்ச் செய்கின்றா அவ்வாறு செய்யும் விஷயத்தின் அந்ததரத்துவத்தில் அன்றாத தேவனை உடைக்கிறதுச் செய்கின்றா. பரமசிவன் தேவன் செயல்களில் அவ்வாறே இன்னுமததிலும் “கந்தரத் துவாரில் சிவன் கருத்தா; அந்தகரத்துவாரில் அந்தரத் கருத்தா” என்ற கூறப்படடிருத்தல் காண்க. (17)

(18) எவ்வொருவர் சுவரே காலத்தில் * முதற்காலத்தினைப் பரிணயிப்பதற்கு பேரகதியமாகச் செய்கிறவனாகவே இருக்கின்றா, அவரே சாஸிப காலத்தில் ஆனமக்களுடைய இளைப்ப நீக்கத்தின் பொருட்டு அந்த முதற்காலத்தின் (ஒருங்கு) இவக்கப்பட்ட உலகத்தையும் பேரக யோக்கியமாகச் செய்கின்றா எனப்படுகம்.

கவா: காலத்தில் பரமசிவன் ஈரனாக சத்தியையுடைய மாண்பையக காலிய ரூபமாய்ப் பரிணயிப்பதற்கு யோக்கியமாகச் செய்கின்றான் ஆனமக்களைப் பூம மறுபடியும் பேரக யோக்கியர்களாகச் செய்கின்றான். (18)

(19) கனமங்கலையும் உயிர்களின் பேரகத்தின் பொருட்டு யோக்கியமாகச் செய்கின்றார் சர்வ வல்லமையைத் தக்கவர பரமசிவன், எப்பொழுதும் தவையுடையவர்களால் உலகமாக இருக்கின்றாரு மாய் விளங்கும் பொழுதும் எப்பொழுதும் மலக்கொடு கூடிய சிவ கனமங்கலைய கனம் சிவத்தின் பொருட்டுப் பேரக யோக்கியமாகச் செய்கின்றா எனப்படுகம்.

கனம்: 19 உயிர்களின் பேரகத்திற்கு யோக்கியமாகச் செய்கின்றான் “எனது, பஞ்சுமராகச் செய்கின்றான்” 59 தேவநிதிலும் “சகலவதும் மல பரிபாக தரத்தமயி

வத்திறகுத் தக்கவாறு அறிவிக்க வேண்டியவர்களை அறிவித்
துக் கொண்டும், மறைப்புச் சததிராற நடுக்கவேண்டியவர்க
ளைத் தடுத்ததுக்கொண்டும், உயிர்களைக் களமறநகர்ப பஞ்ருவ
மாகச் செய்ததுக்கொண்டும், மாயா சந்திகளைப் பரிணமிப்பதற்
குத் தயாராகச் செய்ததுக்கொண்டும் தோன ததறநுரிட அத்ஹப்
பொருள் சடப்பொருள்களையும் பாரததுக்கொண்டும் இந்ருகளை
ருர்” என்றும், அவ்வாறே “சமசாரத திறுல துண்பமடைந்த
சமசாரிகளுக்கு இளைப்பு நீக்கத்தின் பொருட்டு வல்லா வயிர்
வர்க்கங்களுக்கும நனமையைச் செய்வவரின் சிவபெருமான்,
பேசு சாதனங்களை உயிர்களுடன்கூட மாலையில் ஒடுவகச்
செய்து அந்த மாலையினையும கடந்து நிற்கின்றார்” என்றும்
கூறியபடிருத்தல் காண்க. இவ்வாறு சிவன்காலத்தில் சிவ
னுடைய விபரபாததைத் தெரிவித்து திதிகாலத்திலும் சிவ
னுடைய சிவபாதத்தைக் கூறினார். எவ்வாறெனின், ஆன்
மர்க்களுக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவத் தன்மை, சர்வ சந்திரத
தன்மை யென்னும் பெரும் வல்லமையைத் தருபவரான பரம
சிவன் எப்பொழுதும் கருணையோடு கூடியிருந்ததனால் உலகம்
காரிய நுபமாயிருக்கும்பொழுதும், மலத்தோடு கூடிய சிவ கன்
மங்களை அநுபவத்தினால் பஞ்ருவமடையச் செய்து நிரீரத்திகரு
போகவியமாதச் செய்கின்றார் என்றவாறறியலாக. இதன்
கருத்தாவது, மல பரிபாகத்தின் பொருட்டுப் பஞ்ருவமான சிவ
கன்மங்களைத் திதிகாலத்தில் அநுபவிககச் செய்கின்றார் என்
வது. (19)

(20) மல நிரீர்த்திக்கு முன்னரே மலத்திறகுத் தடை
செய்யும் சமர்த்திபத்தை உண்டிபண்ணுதற் பொருட்டு உயிர்
களுடைய ஆற்றனுக்குத் தடைபடியும், நெருச் சகா
வதையும் செய்கின்றவராய் அந்தப் பாதைகளைக் காணப்படு
கின்றும் என்பதாம்.

மல நிரீர்த்தி யது
விருத்தவசம், அந்நெரு

சுடமர்
நகமை

உறவி அதன் சாமாத்திபததை நிகழ்ச்ச செய்யும் பொருட்டுத் திரோதான சததிரைல உயிரினின் ஆற்றலுக்குத் தடைபடவும், தடை செய்யும் சத்திக்குக் காரணத்தையும் செயற்கையாகச் செய்யவன் காணப் படுகின்றார். உயிரினங்களுக்கு அறுகதிரை கமசெய்வதற்காகப் பிரதிபலித்த பரமசிவன் அவயுபிரகாரி ஹுதைய ஆற்றலை மறைத்துப் பாசனங்களுக்கு அறுகதிரைகளுக்குச் செய்வ பொருத்தமேயெனின, இவ்வேனின் பொருத்தமான என்னெனின, கூறுதல்:—மஹா பரிபாகமடைய விடையாரின் அதனை நீக்கமுடியாது. ஆதலால் அமல பரிபாகத்தின் பொருட்டு மாயாசாரியங்களின் சம்பந்தத்தால் பாசனங்களை அறுபதிகைச் செய்வது என்னும் திரோதானத்தை நான் செய்கின்றேன். இத்திரோதானம் தூக்கத்தைத் தாக்கமுடியாத விருப்பினும், சூரிய விளித்ததின் பொருட்டுத் தூக்கத்தைத் தாக்கமுடியாத முத்திய மருத்துவனாக பின்னர் தூக்க விளித்தியாரியைக் கருத்தை வைத்தியன் தருமாறுயோமெனக் அவ்வாறே மிருகேந்திரத்தினும், “எவ்வாறு வைத்தியன் கோபுரமடைய புல முத்தியவரின் கார முத்தியவற்றை வைத்துத் தன் புறச் செய்கிறும், முய்க்கில் களமையே முய்க்கின்றமையால், துன்பத்தைத் தருவதற்கு ஆகின்றனியென்பது, அவ்வாறே நான் துன்பம் மல நீக்கத்திற்காகச் செய்யும் துன்பாறுபவத்தைத் துன்பமாக எண்ணக்கூடாது” எனறுகற்பட்டிருத்தல்களாக. (20).

(21) கெபெருமான், மஹா கீவிரத்திக்கு போகவேமா விருப்பத்தை வறிந்து உயிர் வரக்கன்களின் முத்தியின் பொருட்டுச் சாதனத்தைச் சேர்த்தென்றே. கேவலத்திற் மாயைக்குப் பரிபாகம் உளவாதபோல மலத்திற்கு அநீகதனமாவிருத்தல்கள் பரிபாகம் கெள்ள்ன்பபட்டிருக்கின்றது எனப்பதம்.

மஹா பரிபாகமடந்து கிவித்திக்கு போகவேமா தெனறு உறித்து பரமசிவன் உயிரினின் முத்தியின் பொருட்டுத் தீட்சை பென்னும் பெருமைய தனது சத்தி ரூபமேன சாதனத்தைச் சேர்த்தென்றென்பது கருத்து அவ்வாறாயின்,

கன்மாறுபவத்தையே மல பரிபாகத்திற்குச் சரணமாகக் கூறி யிருத்தலால் பிரளய காலத்தில் மலத்திற்குப் பரிபாகம் சம்பவியி யாதென்று வினவு, பிரளய காலத்தில் மலையையப் பேரண மலமும் சடப்பெருளா யிருத்தலால் சித்ததப் பொருளாகிய பாமசிலனும் அந்நிதிக்ஷபபட்டி பரிபாகத்தை வடைகின்ற னன்று சமாதானம் கூறப்பட்டது (21)

(அ-ஸக) இவ்விஷயத்தில் பூருவபுக்திகளின் ஆசங்கத யைக் கூறுகின்றார்.

(22) பாமசிலன் மலத்தை, நிமிர்ந்திருக்க யோக்கியமாகக் கச செய்கின்றார் எனில், அவ்வாறு செய்யும் காலத்து எவ்வாறு ஆன மாகநன் விஷயத்திலும் ஒரேவிதமாக ஏன் செய்கின்றாரில்? என்று கேட்கும் பூருவபுக்திபரணவன் அதைக் கூறாகத்திற கண்டவாறு நம்மாஸ் வினுவத தருந்தவனாவன் என்பதாம் (22)

(அ-ஸக) எவ்வாறு வினுவத் தருதவன் என்பதைக் கூறுகின்றார்.

(23) பாமசிலன் அவரவர்களுடைய கன்மங்களை ஒரே காலத்திலே அநுபவிக்க யோக்கியமாகவாஸ்து, நான் அவர்களைச் செயல் மறு கண்ணத்தில் அநுபவிக்க யோக்கியமாகவாவது ஏன் செய்கின்றாரில்? என்று கேட்டுப் பரம. அநேகமாகித்த நான் வெவ்வேறு காலங்களில் அநுபவிக்க யோக்கியமாகித்த நான் என்று பூருவபுக்தி சமாதானங்கூறின், அது சமாதானமாகவது என்பதாம்.

ஆகவரிமதம், பிரமகொலை முதலிய கன்மங்கள் ஒன்றுக் கொன்று மாறுபட்டான பயனையுடையனவாயி ருத்தல்பற்றி ஒரே காலத்தில் அநுபவம் கூடாதென்று சமாதானம் கூறின், அத தச் சமாதானம் பொருந்தது என்றனா. (23)

(அ-ஸக) அது ஏன் சமாதானமாகவது என்று கேட்ட வனுக்குக் கூறுகின்றார்.

(24-25) யாதெனஞ் சராணத்தால் ஈசுவரனிடத்தில் சர்வ விகாரவானையும் உண்டுபண்ணுவதில் சாமாததியும் வாய்ந்த சத்தியமும், மாயையினிடத்தில் எல்லாக் கனம் பலன்களுக்கும் வியாபகமாகியிருக்கும் தன்மையும் சமசாரியினிடத்தில் வியாபகத் தன்மையும் போகத்தை யறுபவிக்கும் கர்த்தாவரவியுக்குத் தன்மையும் இருக்கின்றனவே, அநதக் காரணத்தால், ஈசுவரன் மாயா தத்துவத்திலே நின்று அநேக விதமான ததுகாணிகளை யுண்டுபண்ணி ஒரே காலத்திலே எல்லாக் கனம் பலன்களையும் உயிரை யறுபவிக்கும்படி செய்பவனேண்டும் எனப்படும்.

எல்லா உயிரகளுக்கும் ஒரே காலத்தில் மல பரிபாகத்தை நகல் ஏன செய்வதில்லை என்று கேட்டும் பூருவபகிதை, ஈசத் காரணத்தால் இவனிடத்தில் சாதாரண, அசாதாரணம் என்னும் மாயா விகாரங்களை யுண்டுபண்ணும் விஷயத்தில் சாமாததியும் வாய்ந்த சத்தியிருக்கின்றதே, அவ்வாறே மாயையினிடத்திலும் எல்லாக் கனம் பலன்களிடத்திலும் வியாபகமாயிருக்கும் தன்மையும், சமசாரியினிடத்தில் வியாபகத் தன்மையும், போகத்தை யறுபவிக்கும் கர்த்தாவரவியுக்குத் தன்மையும் இருக்கின்றனவே, அநதக் காரணத்தால் ஈசன் மாயா தத்துவத்தினின்று ஒரே காலத்திலேயே அநேக சாரம் மூதவியவற்றை யுண்டுபண்ணி எல்லாக் கனம் பலன்களையும் உயிரை யறுபவிக்கச் செயதலே வேண்டும் என்று கேட்டோம்.

(24-25)

(அ-கை) மறுபடியும் பூருவபகிதின் ஆக்கங்களைப் கூறுகின்றது.

(26) முதற்பிற்பாடான முறையில் அறுபதிகப்படும் கனம் பலன்களைக்கொண்டு (கன்மத்தின் பக்குவமும் ஒன்றன் பின் பின்னுக்கு உண்டாகும் என்று) அனுமானஞ் செட்கின்றோம். (என்பது பூருவபகிதின் கூற்று) அவ்வாறே பரமசிவன் மலந் களையும் பக்குவஞ் செட்கின்றான் (என்பது சமாதானம்) ஆந்

ஸம், கனம் பரிபாகத்திற்கு நீ உறந்தமாதான்கே மன பரிபாகத்திற்குமாம் என்பதாம்.

கனம் பலத்தின் அறுபவம் ஒன்றையின் ஒன்றாய் நிகழக் காண்கின்றமைபால், சூரியனான தாமகாயிதமுதன் ஒன்றையின் ஒன்றாய் விரியப்படுமாறுபோல, விவரபுரமான கனம் பரிபாகமும், அதன் பண்புகளைப் பதாபிப்பவனுடைய கருதிக் தக்கவாறு ஒன்றன்வினொன்றாய்க் செயப்படுதென்ற அதுமானஞ் செய்கின்றோம் எனில், நன்று நிகரணஞ், நீ சொல்லியவாறுபோலவே, ஆனமரக்களுக்கு ஒன்றாய் பின் ஒன்றாய் நிகழக்கூடிய சமசாகததில் வைகாங்கபம், விவரத்தி முதவிய சத்திநிபாதக் குறிக்கின்றொண்டு அநதச் சத்திநிபாதத்திற்குக் காரணமான மல பரிபாகமும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் உண்டா யெற்றதென்ற சம்மாதும் அதுமானஞ் செய்யப்படுகின்றது. ஆதலால், உன்னால் ஒரே காலத்திலுயிர்க் கண்ணுக்கும் மல பரிபாக முண்டாகட்டும் என்ற ஆசங்கை சமயிடஞ் செய்பத் தக்கதன்று. அவ்வாறே, வேறு யாக்கையிற் கேள்வியுஞ் சமாதானமும் வாதி பிரதிவாதிகளுக்குப் பொதுவாயிருந்தால் அவ்விஷயத்தில் ஒருவனை ஒருவன் கேள்வி கேட்கத் தக்க தென்ற உறப்பட்டிருத்தல் காண்க (26)

(அ—க) இவ்விஷயத்தைப்பெ வெளிப்பாட்டாராகக் கூறுகின்றார்.

(27) மேலே கூறப்பட்ட சத்திநிபாதத்திற்குக் காரணமான திணைச் செய்தல முதவிய காரியங்களைக்கொண்டு மலநாசம் ஊகித்திரியப்படுகின்றபடியால் பாதிமகவாணாம் மலத்தைப் பரிபக்குவமாசச் செய்வதற்குச் சமர்த்தனாகின்றான் என்பதாம்.

மேலே கூறப்பட்ட திணைச் செய்தல முதவிய சத்திநிபாதக் குறுகளைக்கொண்டு மல கிவிர்த்தி யதிரப்படுகின்றது. படவே, ஒன்றன்வினொன்றாய்க் காரியங்கள் காணப்படுகின்ற

ஹமமாய அஹவாதே மல பரிபாகத்தையுட் சிவன் செய்கின்றான். ஒரே காலத்திற் செய்கிறதிலை யென்ற அஹமனஞ் செய்கின்றோம். (27)

(அ-ஐ) இவ்வாறு திதிகாலத்தில் மல பரிபாகம் கிரமமாய்க் காணப்படுவதுபேரல்ச் சங்கரா காலத்தும் மல பரிபாக யோக்கியச்சுருத்த நகுந்தவாறு மல பரிபாகம் உண்டாகின்றது. அவ்வாறுஐதி ஒரே காலத்தில் அனைவருக்கும் மல பரிபாகம் உண்டாகின்றதில்லை. ஆகலால், சங்கரா காலத்தில் ஒரேவிதமாக மல பரிபாகத்தை நிகுவான் என் உண்டெண்ண விலை? என்னுக்கெனவி உன்றா கேடகத்தக்கதிலை. கேட்டின, நீடுப சமாதானங் கூறதநகுந்தவனாவாய் என்று கூறுகின்றார்.

(28) திதிகாலத்தில் இருவருக்குஞ் சமாதானம் ஒன்றான விடத்து சங்கரா காலத்திலும் மலையக்கும் கன்மத்திற்கும் பரிபாகமுண்டாகும் விஷயத்தில் (இவ்வாறு)கேட்பாயாகில் நீயே சமாதானங் கூறதநகுந்தவனாவாய் என்பதாம்.

மலையக்குப் பரிபாகமாவது காரியப்படுஞ் சாமர்த்தியத்தை யுண்டெண்ணுதல். கன்மத்திற்குப் பரிபாகமாவது பலன் தரச் செய்தல். ஏனைய வெளிப்படை. (28)

(அ-ஐ) எவ்வாறு சமாதானஞ் சொல்லத் தகுந்தவன் என்பதைக் கூறுகின்றார்.

(29-30) நியமமற்றதான விருட்டியரம்பத்தில் மலையப் பிரவாகத்தின மத்தியில் எகதப் பொருள் எந்தக் காலத்திலு எகதவிதமாக உண்டாகின்றதே, அந்தப் பொருள் அந்தக் காலத்தில் அந்தப் பிரகாரமே ஈகவானுய தேரற்றவித்தற்கு உரியதானின்றது. இச்சமாதானம் முத்தவிஷயமான கேனவி யிலும் அகத முத்திக்குக் கரணமான மல பரிபாக விஷயமான கேனவி யிலும் ஒக்கும் என்பதாம்.

ஒரே காலத்தில் மரபா காரியங்கள் உண்டாகட்டுமே யொன்று பூநுவப்படுகலக் கேட்கவிடத்த. இன்னதன் பின் இன்னதுண்டாக வேண்டுமெனவும் சிபமயிலலாத சரீர முதலியவற்றின் சிந்தை திதி சங்கராசம் காணப்படுகிற நமையான மரபாப்பிரவரஹுதத்தின் மத்தியிலிருந்து வந்தபொருள் எந்தக் காலத்தின் எந்த முறையாக உண்டாகின்றதோ அந்தப்பொருள் அந்தக் காலத்துல அந்தப் பிரகாரம் ஈசவரனால் தேற்றத் தித்தறந் உரியதாகின்றது என்று அபபூர்வபட்சி விடை கூறுவனவின் இவ்வாறு கர்ம பரிபாகமம் ஒரே காலத்தில் உண்டாகடும் என்று கேட்கவிடத்தும் சமாதானம் சொல்லாத நூதனவனவன். இச்சமாதானமே ஒரே காலத்தில் அனைவருக்கும் மோட்சத்தை ஈசவரன் ஏன் கொடுக்கக் கூடாது என்னும் கேள்விக்ரும அந்த மோட்சமுதிரதூதக் காரணமான மல பரிபாகம் அனைவருக்கும் ஒரே காலத்தில் ஏன் உண்டாகக் கூடாது என்னும் கேள்விக்ரும விடைபர்தும். (29)

(அ—க) இந்த மலத்திற்குப் பொருளாயிருக்குந் தன்மையும், ஒன்றாயிருக்குந் தன்மையும் உண்டென்று நாமக்கனி விரிவரவக் கூறப்படாருக்கின்றன என்று கூறுகின்றார்.

(30-31) அந்தத்தினால் செய்யும் ஆனை மலத்திற்குப் பொருளாயிருக்குந் தன்மையும், ஒன்றாயிருக்குந் தன்மை முதலியவையும் துலக்கனில் விரிவரவவும் நன்றாகவும் கூறப்படாருக்கின்றன. அந்த மலத்திற்கு அநேக சத்திகள் உண்டென்று ஒத்துக்கொள்ளாவிடில் அதற்கு விவிர்த்தியிலில். மலத்திற்கு அநேக சத்தி முதலியன உண்டென்பது துரீலாடு பொருத்திய புத்தியினால் சித்தித்திருக்கின்றது என்பதாம்.

அந்த மலம் ஒன்றாயும், அகாதிவராயும், வலிமைவராயும், விராபகமாயும், பரிபாகத்தில் நிகிக்கும் அநேகசத்திகளைபுடையதாயும், எல்லா வுரிநாஸிடத்துந் இருக்கின்றதென்று நூலக ன்று கூறப்படாருக்கின்றது அந்த மலத்தின் சொரூபமன்று மேலே கூறியவாறு அநேக சத்திகளைபுடையதாகும். அவ

வாறு ஒத்தத்தொன்றாகியவையாயின், மலம் ஒன்றாயிருந்ததால் உயிர்க்கிடத்திலிருந்து அம்மலத்தை விலக்க முடியாது. எனவாதெனில், மலம் ஒன்றாயிருந்தால் ஒருவன் முதலியனையும் பொழுது அனைவரும் முத்தியனைய வேண்டுமே. அவ்வது, முதற்பெண்பதே இவ்வாறே போகவேண்டும் என்ற ஆசைக்காக நிகழும். ஆதலால், அநேக சக்திகளையுடையதா யிருக்கின்றது என்றனர். மலத்திற்கு அநேக சக்தியானான் கூடியிருக்குந் தன்மை முதலிய சொருபம் தூண்டு டொருந்திய புத்தியினால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. முதலிய என்னும் சொல்லால் அநாதித்தன்மை கொடுக்காத தருத்தது தூக்கவிக்ரம அவ்விதமே அந்த மலம் ஆனமாதகளுகரு அநாதி காலத்திலேயே இருக்கின்றதென்று சொல்லல் வேண்டும், அடுவில வந்ததென்றால் வந்ததற்குக் காரணம் உறவேண்டே; காரணப்பாதி வருமென்றால் கலபாலமானபடியால் முதலானமாதகனையும் மறைக்கும்; மறைத்தாலெல்லவெனில், மோஷஸாமிசபத்தனம் வினாகும் என்ற உறப்பட்டிருத்தல் காரணம், அந்த மலத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி கம்மால் மிகு கேந்திரமிருத்தி தீபிகையில் விரிவாப்ச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது விரிவை அவ்விடத்துக் காரணம், விரியுமென்றஞ்சி இவ்விடத்திலே விரிக்க விலகி.

(30-31).

(௮—௯) தூலைப் பூத்தி செப்பினஞர்.

(32) இவ்வாறாகமததிற்கு விருத்தியுள்ள செப்த காரணதால் விருத்திகாரொன் நனழக்கப்படும் சத்தியோஜோதி விவாசாரிபரால் உயிர்களுக்கு அந் தோகலே சித்தித்திருக்கும் வசாயம்பு வாகம சம்பந்தமான பொருள்களை அறிவாதிருக்குத் தன்மைமையீக்குதற பொருட்டுச் கருகமாயத் தத்துவத்தியவிரிவாய்ஞ் சொல்லப்பட்டது என்பதாம்.

அநாதியே மலத்தால் மறைக்கப்பட்ட ஞானக்கிரிபா சத்தி களோடு உயிர்கள் கூடியிருத்தலால், கையாவிசாரணம் உண்டே

யண்ணப்படும் அறிவரையைய அவையுச்சுளிடமிருந்து நீக்கு
தற்கு இதனுலு செப்தாரொஃபது கருத்து. உயிர்கள் விகார
மற்றிருத்தலாக், அவற்றை மறைக்கும் மலமும், மலமிருத்தவி
னால இருக்கின்றதெனசு சித்திக்கும் மிரபையும், மல நிவிர்த்தி
வையச் செய்யும் சிவனுட ஓடப்பிரகரணத்திலு ளருக்கமரய்ப் கூறப்
பட்ட விஷயங்களாகும்.

தத்துவத்திரப நிர்ணயம்

முற்றுப் பேற்றது.

சோழதேசத்தில் குண்டின குளத்திலு உதித்தவராயும்
ஸ்ரீசரவாதம் சிவனுடைய தாயனா மலர்பேரறை பாதங்களின
னாவிகளை ஆராதிக்கின்றவராயும் உலகமெங்கும் பிரசித்தி
பெற்றவராயும் உள்ள ஸ்ரீமத் அகோசசிவராசாரியரால் ஸ்ரீ
ஜன்மைய பென்னும் இவையாக் பரணத்தால தத்துவத்திரப நிர்ண
யத்தின் வினக்கம் சுருகமரயச் செய்பபெற்றது

அகோசசிவராசாரியர லியற்றபெற்ற .

தத்துவத்திரப நிர்ணயத்தின விருத்தி

முற்றுப் பேற்றது.

சிகபெருமாள் தீதலடி வர்த்த.

வீஷய அகாதி.

அகாதித்தின் குழிற் சம்பிரபம் எனனும் முயற்சி.	80
அகத்த மானவ பரிக்கிரகம்.	42
அகத்த மானவ மோகத்ததைச் செய்யும்.	30
அனுபக்கம் சம்புபக்கம் சத்திபக்கம்.	123
அனேகேஸ்வர வாத மதப்படி.	8
அபர மத்திதேஸவரர் பிரணயாகவர.	110

ஆ

ஆனவமல இயல்பணம்.	23
ஆனவமும் கணமமும் அயதி.	23
ஆன்ம தத்துவத்திற்கு அகத்தத்திலாதவயம்.	62
ஆன்மாவிற்கு அறிவுத்தன்மை, கணபின் உட்பத்ததேவகந்தி	
இயல்ப விகித வென்பதின் மதப்படி	98

இ

இத்திரியம் பூத காரிய வென்பதின் மதப்படி.	84
---	----

உ

உடனோடு உயிதற்கு முன்னரும் ஆன்மாவிற்கு அறிவுகண்டு.	99
உணகம் பொதுவகு நிறப்படி பொதுச் சிறப்புகொண முகவகப்படும்.	25

உ

உலப்பித்வாதது பரிணமிக்காதது.	84
உலவு அத்தாக்க சாதனம்.	46
உண்மம் புத்திசுணமேவனநி ஆன்மகுணமன்று.	42
உணமத்தின் வேறுபாடு சாதன வேறுபாட்டால்.	24
உண்டே மாதிரியை இத்தின்மேவ உண்டென்றம் உடாது.	78

கௌ

காசகம் கிரிஸைவை திகழ்த்துவது.	93
காலமுதலாக எண்ணுதற்கும் காலமுதலாக எண்ணுதற்கும் வேற்றுமை.	44

கௌ

தெவலாவதனைதயில் டஞ்சு கிருத்திலம் உண்டு.	64
---	----

க

ககவம்.	20, 21
ககவரம் மாணயகஞ்சு சதநிமை உண்டு டண்ணம்.	60
சனகிராதி வரத மறுப்பு.	180
சதநி முதலிய காரியம் அங்கம்.	63
சதநிபே கிர்வாணத்தில் பிரகாந்த காமதநிதரு காசம்.	66
சமபந்த வகை.	72

கி

கிவதத்துவம் முதற்காரணம்.	26
கிவனுடைய உருவம் நியாணத்தின் பொருட்டு.	136
கிவன யோகிபேரவ பல தேவகனோ அடைபித்துப் பல பெயரை அடைவனருணைபதன் மறுப்பு.	126
கிவதத்துவத்திற்குச் சித்திநேடு அண்ணலும்.	61
கிலாகமப் பிரகாணியம்.	132

கி

கத்த மாணய ஞானத்தைச் செய்யும்.	30
கத்த அகத்த மாணய பாகிதகம்.	8
கத்த மாணய ஞானகிரியா சபாவ மென்பதற்கு இரண்டு பொருள்.	31
கத்த மாணயில் கித்தியா வித்தியைவருக்குப் பஞ்ச கிருத்தியம்.	13

கி

ஞான ரூப தொழில் வேறுபாட்டால் பல்வ. பிறம் பரிணாமியில்லை.	3
ஞானேந்திரியங்களை நூதக ரியமண்ட.	56

தத்துவஞானம் அபரமோகம் பர மோகத்திற்குச் சாதனம்.	72
தன் பரத்தினை யென்னும் பெயரின் காரணம்.	76
தன் மரத்தினைகள் பரமானு ரூப மென்பது பொருத்தானம்.	78
தன் மரத்தினைகளும் பூதங்களும் காரியமென வழங்கப்படும்.	77
தன் மரத்தினைகளும் பூதங்களும் இத்திரியங்களுக்கு ஆகாசம்.	77

தானங்களின் பெயர் இத்திரியங்களுக்காயின.	78
--	----

தினோதான சத்தியைப் பாச மென்றதன் கருத்து.	10
---	----

நிக்கையால் முத்தியெயன்றி ஞானத்தால் முத்தி இல்லை.	107
--	-----

நாதம் சகலர்களிடத்து இருக்கும் சுத்த மாயா சம்பந்தம் இவ்வி யென் றதன் கருத்து.	22
---	----

பஞ்ச மந்திர தேகம்.	12
பஞ்ச கிருத்தியம்.	13
பாமந்திரோல்வரர் விஞ்ஞான கவர்.	110
பாமசிவனுக்குச் சுத்த மாயா சரீரம் உண்டென்றல் உடாது.	2

பாசம் இரந்து.	9
பாசம் காண்கு.	21

பிரலாகேசுவர வாத மறுப்பு.	8
பிரளயாகலரின் பேதம்.	17
பிரளயாகலனுள் னுற்றுப் படுவெண்மர் கந்திரோல்வரர்.	20

புத்தி தத்துவத்தில் புண்ணியபாவம் வரகனா ரூபமா பிறக்கும்.	82
புத்தியின் ஞெழில் பொதம்.	81
புலியட்டகம்.	18, 19, 102.
புருடனுக்குத் தத்துவத் தன்மை இல்லை.	67
புருட தத்துவம் பஞ்சகஞ்சுத்தோடு கூடிய நிலை.	87
புருடனுக்குத் தருத்தாத் தன்மை இல்லை யென்றல் பொருத்தது.	92
புருட தத்துவம்.	51
புருவ வெரித்தல் முதலியன வகைத்திரியத்தின் ஞெழில்.	87

புறங்களுக்கும் தன்மாத்திறங்களுக்கும் விசேட அன்னுவாயம்.	62
--	----

பேசகம்.	89
பேசக மேஷ மிரண்டும் அனுக்கிரகம்.	138
பேசகியை.	89
பேசகம் அத்தியவசாயம் அனத்தியவசாயமென இரண்டு விதம்.	81

பித்திமம் பிரணயம்.	65
பிதாப் பிரணயம்.	65
பித்திர சப்தத்தின் பொருள்.	111
பிணம் இரண்டு விதம்.	79
பிணத்தின் ஞெழிலாகிய இச்சையால் சிந்தனை உற்பத்தித்தது.	79
பிணத்திற்குக் கூறிய நெய்றுவி செம்பித் தனிப்பு உவமைகளின் குத்து.	24

பிணைய இவை யே கூடியது.	28
பிணையின் பரிணாமம் ஏதேனும்.	14

வித்தியா நத்துவத்திற்குச் சித்த சித்தோல அன்னுவம்.	62
வித்யா வித்யேஸ்வரத் தன்மை அபர மூத்தி.	11
வித்யேஸ்வரர் என்மரின் பெயர்.	15
விஞ்ஞானத்தில் பெயர்.	15, 16
விந்தா மாயை முதலிய காரணங்கள் அங்கி.	63
விஷ்ணு கவிராகுத்தில் சிவனை ஆராதித்தான்.	183

வேதாந்திகள் பரமரண்மாவே முதற்காரண மென்பர்.	104
---	-----

பிழையும் திருத்தமும்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
5	22	அறியவில்லை போ	அறியவில்லையோ.
34	9	யுள்ளவராய்	யுள்ளவராய்.
58	17	சுபதம்	சுபதம்.
79	18	சமரப்பம்	சம்சம்பம்.
81	8	பண்ணப்படு	பண்ணப்படு.
102	31	சரம் இருட்டி ரீதொடக்கி	சரீரம் இருட்டி தெ
...	...	அதன்மீது	அதன்மீது
115	18	சத்தியோ	அசத்தியோ
123	25	தென்னும்.	தென்னும்.
138	11	தன்வயத்தனா	தன்வயத்தனா
153	1	அவர்தான்	அவர்தான்
158	2	பாசத்திற்குமா	பாசத்திற்கு மாகும்